

Complet

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI DUNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVÂNTAREA
ȘI SUB ÎNDRUMAREA I. P. S.
J U S T I N I A N
PATRIARHUL ROMÂNIEI

XIII

1-2

IANUARIE-FEBRUARIE

J.22.058 / 1962

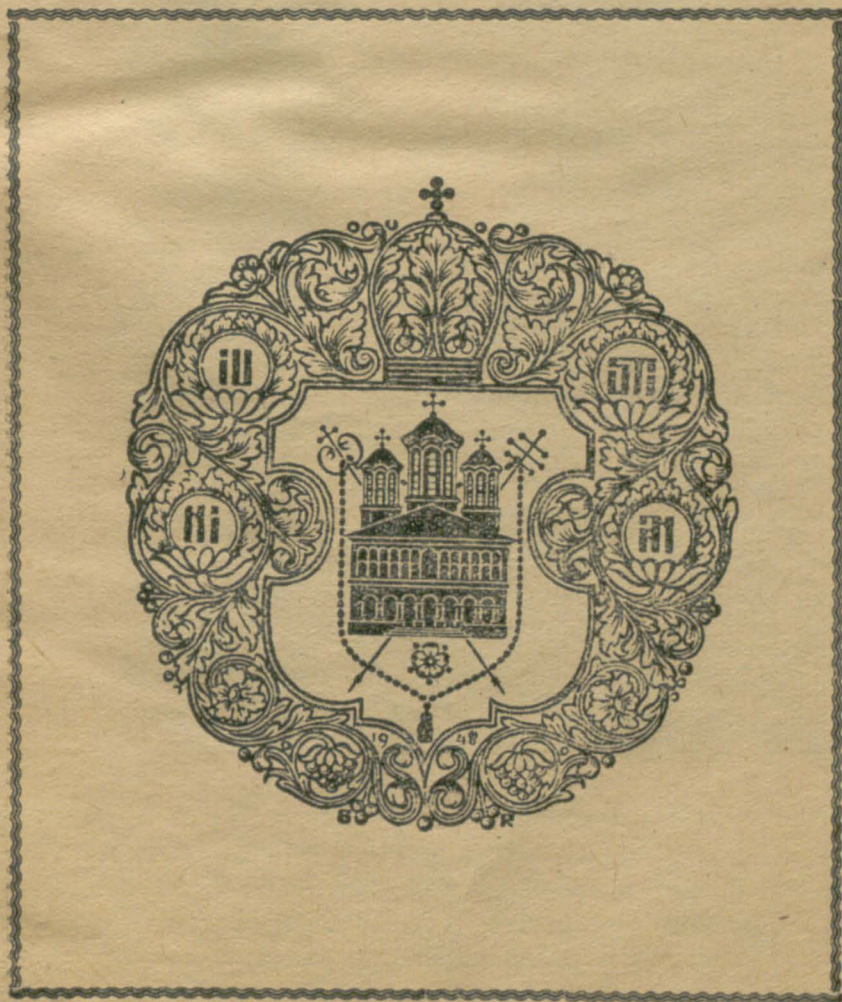
ANUL XIII

1954

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SFINTEI ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI A DUNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVÂNTAREA ȘI INDRUMAREA I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

*La 22 februarie 1954,
Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a împlinit 53 de ani.
Pre Stăpînul nostru, Patriarhul Justinian,
Doamne, îl păzește întru mulți ani!
Intru mulți ani, Stăpîne !*

SĂRBĂTORIREA ZILEI DE NAȘTERE

A I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN

La 22 februarie 1901, în satul Cermegești din ținutul Vîlcii, într-o casă simplă de țărani muncitori, s-a născut copilul Ioan Marina, hărăzit de Bunul Dumnezeu să urce pe tronul Patriarhilor Bisericii Ortodoxe Romîne.

Sărbătorirea zilei de naștere a Prea Fericirii Sale, cu prilejul împlinirii vârstei de 53 ani, s-a săvîrșit într-un cadru restrîns, aproape familiar, potrivit unei dorinți mai vechi a Sanctității Sale.

Luni 22 februarie 1954, slujitorii Catedralei Patriarhale au oficiat un serviciu divin, în asistența celor mai apropiați colaboratori ai Înalt Prea Sfinției Sale din Administrația Patriarhală și Arhiepiscopia Bucureștilor, — după care, în Cabinetul de lucru, au fost prezentate Prea Fericirii Sale, în numele întregului corp preoțesc din cuprinsul Eparhiei, urări de sănătate și îndelungare de zile, pentru slava Sfintei noastre Biserici strămoșești și spre binele credincioșilor ei.

Din partea Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor au fost de față: P. S. Episcop Theoctist, P. C. Vicar Alexandru Ionescu, PP. CC. Consilieri: Alex. Petcu, Alex. Zamfirescu, Marcel Mihăiescu, Stan Dimancea și Vasile Constantinescu; P. C. Inspector Eparhial Zaharia Mintulescu; P. C. Secretar Eparhial Constantin Hașcău și D-nii Gheorghe Ionescu și Mircea Ionescu — șefi de servicii.

Cuvîntul omagial a fost rostit de P. S. Episcop Theoctist, Vicar Patriarhal și Rector al Institutului Teologic de grad Universitar, care a dat grai simțămintelor de recunoștință și admirație, ce stăpînesc inimile preoților din Arhiepiscopie și din întreaga țară, pentru munca osîrdielnică și pilduitoare depusă de Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian în postul de comandă și de răspundere la care a fost chemat din mila lui Dumnezeu și vrerea clerului și poporului drept credincios din scumpa noastră patrie, asigurîndu-l de nestrămutata lor hotărîre de a întrupa în realități vii toate frumoasele gînduri ale Sanctității Sale, închinată unei adevărate slujiri a Bisericii Mintuitorului nostru Iisus Hristos pe acest pămînt.

Vădit mișcat de neașteptata manifestare de dragoste și admirație a colaboratorilor Săi cei mai apropiați dela Centru Eparhial al Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a răspuns cuvîntării omagiale ce i-a fost adresată, rostind — între altele — cele ce urmează: „Mulțumesc Prea Sfințitului Episcop Theoctist și Prea Cucerniciilor Voastre pentru caldele urări de bine și sănătate ce mi-ați adresat cu prilejul sărbătoririi zilei

mele de naștere. La anii de pînă acum ai vieții mele, s-a mai adăugat încă unul și nu putem spune că prin aceasta pășim mai departe în viață, pe urcușul care să ne ducă spre zenitul ei. Orice pămîntean atinge zenitul existenței sale la cincizeci de ani. După aceea, începe coborișul. E vremea cînd omul gîndește mai adînc la rosturile vieții și este mai stăpîn pe reflexiunea sa decît în anii tinereții.

Cea mai mare mulțumire sufletească de care se poate învrednici cineva în viață este trăirea simțămîntului că și-a îndeplinit datoria, sau conștiința datoriei împlinite. Frumoasă virtute este smerenia și bine stă omului cînd se împodobește cu ea. Să lucrezi pe tăcute în locul tău de muncă și de răspundere și să nu cauți nici o altă mîngîiere decît aceea că „slujba ta ai făcut-o deplin“, iată cece cred că trebuie să urmărească fiecare din noi în activitatea sa.

Este drept că Arhiepiscopia Bucureștilor stă în fruntea tuturor Eparhiilor din țară, prin munca și realizările sale din ultimii ani. Ierarhul care conduce o astfel de Arhiepiscopie se bucură făcînd această constatare; dar el nu poate uita, mai ales într-o zi ca cea de astăzi, că meritul realizărilor trebuie împărțit, cel puțin în egală măsură, cu toți aceia care s-au ostenit pentru traducerea în viață a planului de muncă întocmit de el. Iată pentru ce, mulțumesc Prea Cucerniciilor Voastre și întregului Nostru cler, pentru că ați știut să dați împlinire programului Nostru de lucru și ați făcut din Arhiepiscopia Bucureștilor cea dintîi Eparhie din țară.

În general, viața se caracterizează printr-o permanentă prefacere, iar secretul de a birui în viață este în a nu rămîne niciodată pe loc. Viața presupune înnoire, depășire a ceea ce a fost ieri. Rutina, încremenirea pe loc, lipsa posibilităților spirituale de a descoperi noutatea, — toate acestea sunt păcate grele care stăvilesc mersul înainte al unei instituții. Eu cer colaboratorilor mei, în interesul suprem al Instituției Sfinte pe care o slujim, să nu cadă niciodată în aceste păcate.

O instituție nu poate progresa fără disciplină, iar adevărata disciplină trebuie întemeiată pe dreptate. Sentimentul de milă, de îndurare pentru cel care a greșit nu trebuie să ne părăsească niciodată; dar dreptatea trebuie împlinită. Dumnezeu este milostiv, dar este totodată și drept. Călăuzindu-vă de principiul acesta, vă veți afla totdeauna pe drumul cel adevărat care să asigure buna dezvoltare și propășire a Bisericii noastre.

Sîntem Biserica cu cel mai mare număr de credincioși din această țară. Situațiunea aceasta a impus atențiunii Noastre o grijă deosebită și Noi Ne-am străduit să așezăm colaborarea dintre Biserică și Stat pe temelii rodnice. Am îndrumat corabia Bisericii pe singura cale corespunzătoare menirii ei divine. Gîndurile mele au fost înțelese și clerul Bisericii noastre a știut să vislească potrivit comenzilor cîrmaciului. Colaborarea de astăzi a Bisericii cu autoritățile de Stat și cu organele locale ale puterii de Stat este fructul acestei orientări pe care am dat-o clerului Nostru și este meritul Prea Cucerniciilor Voastre că ați știut să transmiteți mai departe îndrumarea Noastră.

În sfârșit, clerul Arhiepiscopiei Bucureștilor s-a situat în fruntea preoțimii din țara noastră și în ceea ce privește lupta pentru cea mai arzătoare problemă a zilelor noastre : apărarea păcii. Factorii de răspundere ai destinului poporului român au apreciat cu multă înțelegere contribuția preoțimii noastre în această nobilă și sfântă luptă, care înseamnă în același timp împlinirea unei datorii patriotice și a unei porunci evanghelice. Prin această luptă, noi am dovedit că știm să ne integrăm în ritmul de viață al poporului nostru și al tuturor popoarelor iubitoare de pace — și am câștigat încrederea și dragostea conducătorilor Statului nostru. Nădăjduim că prin acțiunea noastră viitoare în acest câmp de luptă vom izbuti să și păstrăm încrederea și dragostea conducătorilor Statului nostru.

Mulțumindu-vă pentru toate bunele urări ce mi-ați adresat, rog pe Bunul Dumnezeu să reverse asupra Prea Cucernicilor Voastre har și binecuvîntare, pentru a vă putea îndeplini cu succes îndatoririle la care ați fost chemați“.

S. D.

O STRINSĂ COLABORARE

În programul de activitate al Întâistătătorului Sfintei noastre Biserici, Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, un capitol de seamă îl constituie strinsa colaborare cu celelalte Biserici Ortodoxe.

Biserica Ortodoxă Română găsește de fiecare dată prilejuri binevenite ca să întărească această stare de frățietate cu acestea.

Publicăm de data aceasta un schimb de scrisori între Întâistătătorul Sfintei noastre Biserici și Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Mihail al Rusciucului și Dorostorului — Bulgaria — scrisori prilejuite de vizita pe care Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a făcut-o Înalt Prea Sfințitului Mitropolit din Rusciuc, cu ocazia întronizării Înalt Prea Sfințitului Kiril ca Patriarh al Bisericii Ortodoxe Bulgare.

La cităva vreme după înapoierea din R. P. Bulgaria, I. P. S. Patriarh Justinian a trimis I. P. S. Mitropolit al Dorostorului și Rusciucului, următoarea scrisoare însoțită de o seamă de daruri.

Înalt Prea Sfinției Sale

Înalt Prea Sfințitului Mitropolit Mihail

al

Dorostorului și Cerveniei

Rusciuc, R. P. Bulgaria

În amintirea sărbătoreștilor clipe petrecute la reședința mitropolitană a Înalt Prea Sfinției Voastre, cu care prilej ne-ați dat posibilitatea de a vizita satul Basarabovo, unde s-a născut și a crescut Sf. Dumitru — Basarabov, și peștera unde s-a nevoit Sfințitul, ale cărui sfinte moaște se găsesc în Catedrala Sf. Patriarhii din București, Ne îngăduim să oferim următoarele daruri, lucrate în atelierele Patriarhiei Romine, pe care, cu frățescă dragoste, Vă rugăm să binevoști a le distribui:

1. Un rind de sfinte vase (potir, disc, steluță, linguriță, tiplotă cu tpsie și tavă pentru anaforă) și stofă pentru două rinduri de odăjdii — pentru Sfânta Mitropolie a Dorostorului și Cerveniei ;
2. Un rind de odăjdii și 500 cruciulițe pentru schitul dela peștera Sf. Dumitru din satul Basarabovo ;

3. Două rinduri de odăjdii și un rind de sfinte vase pentru biserica din satul Basarabovo ;

4. Un rind de odăjdii pentru P. C. Preot I. Iliev, dela parohia Tervel, Eparhia Dorostorului și Cerveniei.

Mulțumindu-vă și pe această cale pentru primirea călduroasă și frățească ce Ne-ați arătat-o cu prilejul vizitei Noastre în Bulgaria, Vă trimitem frățească salutare în Hristos Iisus.

† JUSTINIAN
PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÎNE

P. S. Darurile se trimit prin P. C. Protopop Ioan Cristea, parohul Bisericii Romîne din Sofia.

Nr. 10.328 din 19 Noembrie 1953.

La această scrisoare I. P. S. Mitropolit al Dorostorului și Rusciucului a răspuns următoarele :

MITROPOLIA
Dorostorului și Rusciucului
Nr. 2562

3 Decembrie 1953
Rusciuc

*Drea Fericirii Sale Justinian,
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Romîne,
București*

Drea Fericirea Voastră,

La 30 noembrie a. c., P. C. Protoereu Ioan Cristea, parohul Bisericii Romîne din Sofia, ne-a vizitat la palatul sinodal și ne-a înmînat prea amabila Voastră scrisoare din 19 noembrie a. c., cu Nr. 10.328.

Am fost plăcut surprins de această mișcătoare atenție a Primului Ierarh al Sf. Bisericii Ortodoxe Romîne surori, față de smerența noastră și de bogatele daruri, pe care, cu frățească dragoste, ni le oferiți ca amintire a minunatei vizite cu care Fericirea Voastră ați cinstit orașul nostru de reședință și satul Basarabovo, dîmpreună cu mult stîmții ierarhici ai Sf. Bisericii Romîne, însoțitorii Voștri, la întoarcerea dela solemnitățile restabilirii Patriarhiei Bulgare și alegerii Patriarhului bulgar în cursul lunii mai a acestui an.

Scumpele daruri trimise, care au fost lăsate la Mitropolia noastră din Rusciuc, am hotărît să fie distribuite conform dispozițiilor date de Fericirea Voastră. În numele tuturor cărora le-au fost destinate aceste daruri și în numele meu personal ne grăbim să exprimăm Prea Fericirii Voastre mulțumirea cea mai cordială pentru delicata Voastră atenție și patriarhală bunăpoință. Noi prețuim nespus de mult bunele

simfăminte care au determinat generoasa Voastră donație și ne bucurăm și mai mult că ați rămas mulțumit de vizita pe care ați făcut-o la reședința Eparhiei noastre și în satul Basarabovo. Creștinii noștri au fost foarte mult stimulați în credință, de această vizită, de cuvințile Voastre arhiepiscopale inspirate și înțelepte și de binecuvântarea împărtășită lor, care le-a dat aripi și a lăsat urme de neuitat în sufletele lor.

Cu mijlocirea rugătoare și protecția cerească a prea cuviosului și de Dumnezeu purtătorului părintelui nostru Dimitrie Basarabov, a cărui amintire binecuvântată întărește legăturile dragostei și comunității frățesti între cele două Biserici ortodoxe surori — română și bulgară — dorim ca și cele două popoare ale noastre apropiate și frățesti — român și bulgar — să prospere în pace și ascensiune culturală și spirituală, ca și în toată buna stare și colaborarea reciprocă.

Prezentându-vă omagiile noastre respectuoase și salutările cele mai cordiale în Domnul Iisus, ne încredințăm sfintelor Voastre rugăcuni și rămânem

Al Prea Fericirii Voastre mai mic frate în Hristos.

† MIHAIL

al

Dorostorulul și Rusciucului

Deasemenea I. P. S. Patriarh Justinian a trimis, cu prilejul zilei onomastice a I. P. S. Mitropolit Mihail al Dorostorulul și Rusciucului, următoarea scrisoare de felicitare și de prețuire față de înaltul ierarh al Bisericii Bulgare.

București, 20 Noembrie 1953

Înalt Prea Sfinției Sale

Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Mihail

al

Dorostorulul și Cervenei

Ruscluc, R. P. Bulgaria

Înalt Prea Sfinție,

O fericită întâmplare face ca înapolerea în Bulgaria a preotului Ioan Cristea, parohul Bisericii Noastre dela Sofia, să coincidă cu ziua onomastică a Înalt Prea Sfinției Voastre.

Acest popas sărbătoresc ne umple și nouă inimile de bucurie, actualizind în același timp frumoasele amintiri, pe care le păstrăm din vizita Noastră în cuprinsul Eparhiei ce păstorim.

Ziua onomastică a Înalt Prea Sfinției Voastre este încă un prilej de a da expresie celor mai alese sentimente de frățescă dragoste în Domnul nostru Iisus Hristos.

Va felicit din toată inima și Vă doresc mulți ani, plini de bogate roade duhovnicești.

În aceste sentimente, Vă rog să primiți, Înalt Prea Sfinție, ale Noastre întru Hristos frățești îmbrățișări.

† J U S T I N I A N

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMINE

Nr. 555 Cab. din 20 Noembrie 1953.

Dăm mai jos răspunsul I. P. S. Mitropolit Mihail al Dorostorului și Rusciucului :

Sofia, 2 decembrie 1953

*Prea Fericirii Sale Justinian,
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Romine,
B u c u r e ș t i*

Prea Fericirea Voastră,

Cu sentimentele unei deosebite mulțumiri am primit, prin P. C. Protoereu Ioan Cristea, prea amabila Voastră scrisoare din 20 noembrie a. c., Nr. 555, prin care ne felicități de ziua onomastică — Praznicul Sf. Arhanghel.

Sîntem profund mișcați de simțămintele Voastre și de dragostea frățescă în Hristos Domnul și adînc recunoscători față de Prea Fericirea Voastră pentru urările de bine exprimate față de noi din partea Voastră.

De neuitat sînt pentru noi și pentru preoții și creștinii noștri din Rusciuc și Basarabovo amintirile din timpul vizitei Voastre patriarhale, pe care ați binevoit să o faceți în luna mai a. c., la întoarcerea dela solemnitățile bisericesti care au avut loc în țara noastră, cu ocazia restabilirii Patriarhiei Bulgare. Cu toții am rețrăit, cu dragoste în Domnul, simțămintele de iubire și uniune frățescă, care leagă de veacuri Bisericele noastre ortodoxe vecine și surori. Și nouă ne-a fost deosebit de plăcut să dăm expresie acestor simțăminte față de persoana Prea Fericirii Voastre, prednicul Întîlstatător al Sfinței Biserici Ortodoxe Romine și a prea onorațiilor Voștri arhieriei însoțitori.

Prea Fericirea Voastră ați binevoit să exprimați frumoasele Voastre simțăminte și în scrisoarea mișcătoare către noi din 25 iunie a. c., cu

Nr. 359, căreia i s-a dat loc de cinste și în organul oficial al Bisericii noastre „Ziarul bisericesc” Nr. 28-29 din 20 iunie 1953.

Am primit deasemenea cu deosebită mulțumire și „Buletinul Oficial” al Patriarhiei Române și revista „Studii Teologice”, publicație tot a Patriarhiei Române, sub luminoasa Voastră conducere, trimise nouă mai târziu. Vom păstra aceste publicații ca pe o amintire foarte plăcut și frumoasă. Pentru toate aceste mișcătoare simțăminte și atenție de dragoste frățească, Noi sîntem deosebit de recunoscători și îndatoritori față de Prea Fericirea Voastră și cu osîrdie rugăm pe Supremul nostru Păstor — Domnul Iisus Hristos — să întărească pe primul Ierarh al Sfintei Biserici Ortodoxe Române în bună sănătate și rodnică activitate, pentru prosperitatea în pace și fericire a obștei sale credincioase, în credință și pietate, sub înțeleaptă conducere a Cîrmaciului ei spiritual, cît și pentru întărirea celor mai bune și însuflețite raporturi reciproce între ambele Biserici Ortodoxe surori — romînă și bulgară și între popoarele noastre.

În sfîrșit, exprimînd Prea Fericirii Voastre încă odată simțămintele Noastre calde de mulțumire și recunoștință pentru atenția Voastră frățească de dragoste, Vă prezentăm omagiile noastre respectuoase și ne încredințăm sfințelor Voastre rugăcuni, rămînînd al Prea Fericirii Voastre

Smerit frate întru Hristos,

† MIHAIL

al

Dorostorului și Ruslucului

CLERUL CAPITALEI ADRESEAZĂ I. P. S. PATRIARH JUSTINIAN URĂRI CU PRILEJUL ANULUI NOU

Către ceasul Vecerniei, în prima zi a Anului Nou, preoțimea Capitalei a urcat iarăși dealul Mitropoliei pentru a prezenta Înalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului Patriarh Justinian urările sale tradiționale.

Cînd înserarea cobora grea peste frămîntarea neîntreruptă a Mitropoliei, iar prima zi a Anului Nou se apropia de orele sfîrșitului ei, slujitorii sfințelor altare bucureștene deschideau ușile Palatului Patriarhal, din dorința de a aduce Intîistătătorului Bisericii Ortodoxe Romîne prinosul lor de recunoștință pentru înțelepciunea cu care a condus rosturile acestei Biserici în răstimpul anului încheiat, — și din îndemnul curat al conștiinței de a-i adresa urări pentru mai frumoase și mai rodnice împliniri în anul care abia începuse.

Intîlnirea Sanctității Sale cu preoțimea Capitalei s-a petrecut în marea sală a Sf. Sinod, sub bolțile căreia, an de an, sub patriarhatul Prea Fericirii Sale, au fost rostite atîtea minunate gînduri și s-au încheiat socoteliile atîtor strălucite împliniri, înscrise de pe acum pe paginile istoriei bisericesti contimporane.

Au fost de față: PP. SS. Vicari Patriarhali, Episcopii Antim Tirgovișteanu și Theoctist Botoșăneanu; P.C. Vicar al Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, Pr. Alexandru Ionescu; P.C. Pr. Ioan Gagiu, Directorul Administrației Patriarhale; PP. CC. Consilieri Patriarhali, Preoții: Grigore Burlușanu și Dumitru Fecioru; P.C. Pr. Vasile Ștefan, Inspector General Bisericesc; P.C. Pr. N. I. Cazacu, Secretarul Cabinetului Patriarhal; PP. CC. Consilieri Arhiepiscopali, Preoții: Alexandru Petcu, Alexandru Zamfirescu, Marcel Mihăescu, Stan Dimancea; P.C. Pr. Constantin Hașcău, Secretar Arhiepiscopal, — și profesorii Institutului Teologic de grad Universitar din București.

La intrarea I.P.S. Patriarh Justinian în sala sinodală, Corala preoților din Capitală, condusă de Protoiereșul Alexandru Delcea, a intonat «Imnul Patriarhal». Prea Fericirea Sa avea figura senină. Ochii îi străluceau de bucuria întîlnirii cu cei mai apropiați dintre fiii săi duhovnicești, păstorii spirituali ai cetății lui Bucur.

În numele acestora a rostit cuvîntul ocazional P.C. Pr. Octavian Popescu, dela biserica Sf. Ilie-Grant. P.C. Sa a spus:

«Preoțimea Capitalei, și în pragul acestui nou an, potrivit unei pioase tradiții, vine la I.P.S. Voastră să vă facă urări și să vă ceară înalta binecuvîntare și înțelepte povețe pentru munca ce o așteaptă. Mai mult decît în anul trecut, văzînd roadele strădaniilor noastre unite cu ale tuturor oamenilor cinștiți — zorii luminoși ai înțelegerii între popoare —, inimile noastre sînt pline de nădejdea tuturor: instaurarea păcii drepte și durabile în lume.

Ingăduiți să ne exprimăm totodată recunoștința și loialitatea pe care preoțimea Capitalei o poartă conducerii Statului nostru de democrație populară, care prin largile libertăți religioase întronate, v-a dat posibilitatea să săvârșiți mari realizări în Biserica noastră, în timpul acestor 5½ ani de viguroasă și clarvăzătoare arhipăstorire. Cțiitor de noi așezări, spirit practic și adinc intuitor, ați cuprins toate laturile de viață și activitate religioasă. Prețuirea pe care conducerea statului nostru v-a arătat-o, conferindu-vă înalte distincții pe deoparte, și atașamentul ce vă arată preoțimea pe de altă parte, dovedesc din plin că ați știut să conduceți în chip minunat destinele Bisericii, realizând colaborarea dintre Biserică și Stat, în duhul celor mai bune tradiții ale Ortodoxiei. Știm că cele ce ați înfăptuit nu reprezintă decît începutul unei lungi activități, care va fi încununată cu înfăptuiri și mai mărețe. Biruințele de pînă acum sînt chezașia puternică a celor de mine. Ingăduiți să ne plimbăm puțin prin holda îmbelșugată a ceea ce ați făcut pentru preoțime în special, holdă semănată de I.P.S. Voastră și udată cu roua inimii înflăcărâte de dragoste pentru Mireasa lui Hristos, pentru ca hrănindu-ne sufletele cu belșugul roadelor duhovnicești, «din cunoașterea lămurită a celor ce au fost, să culegem multă învățătură pentru întîmpinarea celor ce vor veni».

Ziua de 6 Iunie 1948 a fost pentru preoțime, ca și pentru întreaga Biserică Ortodoxă Română, piatră de hotar.

Ridicîndu-vă din mijlocul preoțimii de mir, ne-ați chemat întinzîndu-ne o mîină părintească, ați stat de vorbă aproape cu fiecare, ne-ați sfătuit, îndrumat și ocrotit.

Ne-ați chemat pe toți la cursuri. Aci ne-am scrutat conștiințele, ne-am încălzit, înviorat și stimulat zelul misionar și vocația sacerdotală prin schimb de experiențe, ne-am verificat și completat mijloacele de activitate pastorală. Aproape toți preoții au trecut prin aceste centre de îndrumare, în care s-a format adevăratul preot cerut de I.P.S. Voastră și de spiritul adevăratului creștinism.

«Dorim, ați spus atunci, să vedem în sfintele altare preoți conștiinți de misiunea lor, iar în societate cetățeni devotați statului». Ați dorit-o și s-a împlinit întocmai. Acum fiecare preot s-a angrenat la muncă constructivă la altarul și în parohia sa, activitatea fiindu-i controlată și apreciată lunar.

Ne-ați dat hrană duhovnicească prin tipăriturile ce se găsesc în biblioteca fiecărui preot. Institutul Biblic și de Misiune, care lucrează sub îndrumarea I.P.S. Voastre, a început o operă de real folos, al cărei răsunet a depășit hotarele ortodoxiei românești și a cărei valoare a fost subliniată de personalități de frunte ale lumii ortodoxe. Culegerile de cuvîntări și articole ale I.P.S. Voastre sînt pentru noi o permanentă călăuză și răspuns la toate problemele pe care cursul nestăvilit al vieții le pune în fața slujitorilor și închinătorilor lui Hristos.

Predicile I.P.S. Mitropolit Krutički sînt pentru noi bogat material în lucrarea de vesteire a cuvîntului evanghelic. Iar «Învățătura de Credință creștină ortodoxă», care este ceea mai mare realizare cărturărească din ultimele decenii a Bisericii Ortodoxe Române, constituie pentru preoți o pavază împotriva oricărei rătăcirii dela învățătura Sf. noastre Biserici și o comoară de inspirație pentru catehizarea credincioșilor.

Ați stimulat și ajutat preoții să-și repare lăcașurile de cult. Niciind n-am avut atîta sprijin din partea conducerii bisericești.

Pretutindeni a fost introdus spiritul gospodăresc. Ne-ați dat posibilitatea materială de a ne susține, prin salarii, familiile noastre. Cu sprijinul în deosebi al Comitetelor Parohiale, am reușit să reparăm și să împodobim bisericile noastre, să întreținem un nivel religios și moral ridicat în parohie, să stăvilim zelul de prozelitism al unor eterodocși, să ținem strîns legați de Biserică pe enoriașii noștri, care înțeleg s-o ajute și s-o sprijine. V-ați interesat de sănătatea noastră și a familiilor noastre, cum nu s-a întîmplat pînă acum.

Casele de odihnă dela Sinaia, Dragoslavele, Curtea de Argeș, precum și sanatoriul dela Techirghiol, sînt pentru noi locuri de îmborsărire a puterilor și refacere a sănătății. Nici copiii noștri n-au scăpat purtării de grijă a I.P.S. Voastre. Ei, desigur, nu vor uita întîlnirile cu I. P. S. Voastră în seara de Moș Ajun cînd, înfiorați, vă sărutau dreapta cu recunoștință și cîntau «Pre Stăpînul și Patriarhul nostru, Doamne îl păzește întru mulți ani!».

Ați cerut să fim apostoli ai Domnului și ai păcii între oameni, apostoli ai libertății oamenilor și ai dreptății în lume. Ne-ați cerut să ieșim dintre zidurile bisericii, să mergem în largul vieții și să lucrăm în adîncul ei spre bogată rodire. Și v-am ascultat, v-am urmat. Văzînd contra sfurtare a oamenilor cinstiți de pretutindeni de a promova viața contra morții, pentru a face neputincioasă orice tentativă și orice plan de dezlănțuire a unui nou război pe acest pămînt «încă necurățit de sînge, lacrimi, suferințe și morminte», pînă la unul ne-am încadrat în marele front al partizanilor păcii, și în toate împrejurările prilejuite de misiunea noastră, cu timp și fără timp, am predicat și muncit pentru biruința păcii, bunul suprem al omenirii. Astăzi, Biserica se bucură de prețuire și sprijin din partea conducerii Republicii Populare și privim decorarea Ierarhilor noștri ca o încununare și a muncii noastre. Tineretul lumii, întrunit prin delegați în țara noastră, în vara acestui an, a avut ocazia să vadă și să aprecieze munca noastră, atît pe ogor pur bisericesc, cît și pe țărîm social. «Am constatat, notează o tînără din Paris, că bisericile sînt foarte frecventate și totodată foarte împodobite și foarte bine întreținute. Fac parte dintre tovarășii mei catolici care m-au rugat să constat dacă cultul în adevăr nu e interzis sau părăsit».

Pentru aceste prețioase realizări și sprijin dat preoțimii, vă urmăim, conștiinți și devotați, pe aceste drumuri trasate, spre noi și bogate înfăptuiri. Cuvintele sînt neputincioase și neîndestulătoare, oricît de frumoase ar fi, pentru a arăta ce simțăminte ne stăpînesc față de cel ce, cu inimă părintească a rostuit toate spre mulțumirea clerului și a credincioșilor noștri.

Astăzi ne legăm să mergem cu hotărîre pe calea arătată de conducerea noastră bisericească, calea iubirii lui Hristos și a aproapelui, a loialității față de Conducerea statului nostru, încredințați fiind că vom dobîndi roade și mai îmbelșugate. Vom căuta să ne facem pe deplin datoria, cum spune Sf. Apostol Pavel: «Slujba ta fă-o deplin» (II Tim. IV, 5).

Vom cultiva în sufletele credincioșilor noștri și mai mult dragostea pentru scumpa noastră Patrie și pentru toate înfăptuirile eroice ale oamenilor muncii. Vom ajuta și urmări progresul permanent al poporului nostru în urcușul lui neîncetat pe treptele noilor așezări sociale.

Vom predica neîncetat pacea ca un mesagiu divin, și vom fi părtași la strădaniile pașnice și constructive ale poporului nostru, spre binele și fericirea obștească.

Vom căuta ca dorul de pace să fie cât mai viu în inimile tuturor.

Cu aceste gânduri, vă asigurăm de nețărmaritul nostru devotament și recunoștință, și la acest început de an nou, cu nădejdi mai luminoase, privirile noastre se îndreaptă cu încredere spre viitor. Știindu-vă la cirna corabiei, noi ne vom îndeplini cu dragoste datoriile preoțești, și vă rugăm să ne permiteți smerita dar calda noastră urare, rugînd pe Bunul Dumnezeu să vă dăruiască zile bune și îndelungate, ajungînd cu adevărat vîrsta Patriarhilor Vechiului Testament, spre a săvirși și spori neîncetat mărețele fapte în slujba Ortodoxiei și a poporului drept-credincios. Cel ce a înnoit prin Nașterea Sa, vremurile și viața oamenilor, să reinnoiască forțele duhovnicești și trupești ale I.P.S. Voastre și să vă dăruiască în noul an ajutorul Său în lucrările ce le veți face spre fericirea Sfintei Biserici. Intru mulți ani, Inalt Prea Sfințite Stăpîne!>.

Inalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian a răspuns următoarele:

«Mulțumesc din adîncul inimii pentru caldele urări ce mi-ați adresat, în pragul acestui An Nou, prin glasul Părintelui Octavian Popescu, — și pentru toate cele ce mi-ați împărtășit, în legătură cu activitatea Prea Cucernicilor Voastre în marele front al luptătorilor pentru apărarea păcii.

An încheiat cu bine un an de trudă și neobosită veghe, pentru propășirea Sfintei noastre Biserici străbune. Vlădici și preoți, toți deopotrivă ne-am străduit, în anul care s-a dus, să zidim pietre curate la edificiul măreț al Bisericii Ortodoxe, încununîndu-i fruntea cu podoaba cea de mult preț a păcii. Sint bucuros să aflu că preoțimea Arhiepiscopiei noastre s-a dăruit cu însuflețire acestei uriașe lupte pentru biruința păcii în lumea întreagă.

Nemăriginită ne este bucuria, aflînd că avîntarea clerului în această largă arie a ostenitorilor pentru tirumful păcii, se datorește nu numai îndemmurilor noastre și colaboratorilor noștri, ci și unui imperativ al conștiinței preoțești, care nu ne lasă să uităm că Intemeietorul Bisericii noastre este «Hristos, Domnul Păcii».

Cercetînd anul care s-a dus, sîntem îndreptățiți să credem că perspectivele luptei pentru pace sînt din cele mai bune, pentru anul pe care îl începem. Tot mai mult își face loc în conștiința oamenilor convingerea că nu există problemă internațională litigioasă care să nu poată fi rezolvată pe calea tratativelor, astfel că forțele păcii vor izbuti să impună pretutîndeni în lume, pacea.

Popoarele lumii știu astăzi că salvarea păcii stă în miinile lor. Veacuri dearîndul a fost înăbușită dorința de pace a popoarelor. În trecut, acestea n-aveau conștiința puterii lor. Astăzi, popoarele sînt conștente de puterea lor și dorința de pace a milioanele de oameni simpli din lumea întreagă va birui orice încercare pentru deslănțuirea unui nou război.

În anul care s-a dus, lupta pentru pace a înregistrat o mare biruință: încetarea focului din Coreea. Noi focare de luptă din alte părți ale lumii, sînt pe cale să se stingă. Lagărul păcii a sporit așît de mult, încît a ajuns să fie o forță morală uriașă, peste care nu va putea trece nimeni. Cu încredere pășim astăzi în anul cel nou, convinși fiind că mîna lui Dumne-

zeu lucrează pentru această cauză sfântă. Nu prin război, — care aduce cu sine distrugerii de vieți omenești și amestecă cu țărina pământului incalculabile bunuri materiale, adunate în decurs de secole, — ci pe calea tratativelor de bună credință trebuie să se rezolve toate problemele care separă astăzi pe oameni.

În lupta pentru pace, Biserica Ortodoxă Română — dela Patriarhă pînă la ultimul ei slujitor — s-a angajat să propovăduiască pacea și să mobilizeze toate conștiințele împotriva războiului. Sînt numai cîteva zile dela praznicul Nașterii Domnului, cînd s-a făcut d'n nou auzită doxologia îngerilor din preajma staulului betleemic: «...pe pămînt pace, între oameni bunăvoire». Sîntem o religie a păcii. Definim pe Dumnezeuul nostru: «Domn al Păcii», — și mărturisim că pacea este un atribut esențial al Bisericii Sale și al misiunii ei în lume.

Sîntem, așa dar, în rosturile noastre firești, cînd propovăduim pacea și ne osîrdim să mobilizăm toate conștiințele împotriva războiului.

Pentru aceea, asigurarea pe care ați ținut să mi-o dați, la acest prag de an nou, că înțelegeți să lucrați cu toată însuflețirea pentru biruința păcii în lume, este cea mai frumoasă urare pe care puteți s-o faceți Patriarhatului vostru.

*

În largul Ortodoxiei universale, anul care s-a încheiat a adus cu sine un spor de prestigiu, prin reînființarea Patriarhatului Bisericii Ortodoxe Bulgare. Concomitent cu comemorarea unui eveniment d'n cele mai triste pentru istoria Bisericii Ortodoxe d'n Răsărit, — căderea Constantinopolului sub turci eveniment care a însemnat începutul unei ere de suferințe pentru toată lumea creștină d'n aceste părți, Ortodoxia universală a trăit zile sărbătorești, cînd candelabrul Patriarhatului Bulgar a fost reaprins după cinci secole de umilințe, iar numărul Patriarhilor ortodocși a sporit cu încă unul. Ca romîni, am fost alături de poporul bulgar în zilele marilor bucurii prilejuite de această reînființare amintindu-ne de vremea cînd Patriarhii bulgari rezidau în Tîrnova, capitala fostului Imperiu rominobulgar, unde au stăpînit cîțeva vreme frații Asănești.

Acest act mare d'n viața Ortodoxiei are loc într-o țară de democrație populară, care își croiește drum spre construcția socialismului, ca și țara noastră. Reînființarea Patriarhatului bulgar nu putea fi făcută fără sprijinul conducerii statului bulgar. Este încă o dovadă a colaborării posibile dintre un stat socialist și instituția Bisericii, colaborare bazată pe sprijin și pe ajutor reciproc.

În ceea ce privește viața noastră internă bisericească, se cuvine să să amintim, cu aleasă bucurie duhovnicească, că s-au împlinit cinci ani dela revenirea fraților greco-catolici la sinul Bisericii-mame. Evenimentul acesta își are însemnătatea lui, mai ales dacă ne gîndim că nu puțini erau aceia care prevedeau însuccesul acestei uniri sufletești.

Serbările dela A'ba Iulia, din toamna anului trecut, au putut însă arăta, prin măreția lor, că actul istoric dela 21 octombrie 1948, — act temeluit pe aspirația născutului nostru credincios spre unitatea sa religioasă

să — nu poate fi răsturnat de n'cîo forță din lume. Astăzi clericii foști greco-catolici au n'trat în rîndulala de viață a Ortodoxiei, toți sînt una întru Hristos și tot așa marea masă a credincioșilor revenți.

Comemorarea reintregirii Bisericii strămoșești a revărsat peste plaiurile Ardealului, m'resme de duh sărbătoresc a zilelor mari, credincioși noștri de peste munți manifestîndu-și neclintitul lor afașament față de tradițiile ortodoxe ale neamului nostru. De aceste tradiții, ei nu s-au desprins n'ciodată. Unirea lor cu Roma papală n-a fost rodul unei convertirii sufletești de adîncime, cu un act de autoritate politico-bisericesc, care n-a transformat întru nimic filința lăuntrică a poporului nostru transilvan.

*

Sădiți-vă în suflete încrederea, că acolo unde vă duce conducerea Bisericii noastre strămoșești, veți afla limanul mîntuirii. Să aveți încredere în călăuzirea ierarhiei superioare bisericești, pentru a avea cît mai mult spor în lucrarea Prea Cucernicilor Voastre.

Este necesară o cît mai strînsă unire între preoțimea de mir și ierarhia superioară a Bisericii. Aceasta trebuie să fie chezașia tuturor marilor noastre înfăpturi spre care năzuim.

Gîndurile noastre sînt totdeauna îndreptate spre nevoile de viață ale preoțimii de mir, — și pentrucă ne găsim în prag de an nou, sînt bucuros să vă pun în cunoștință cu una din ultimile Hotăriri ale Sfîntului Sinod, în legătură cu grija ierarhiei superioare bisericești pentru nevoile acestei preoțimi. Este vorba de problema salarizării clericului, care a depins, pînă acum, și de venitul epitrahilului; dar țînîndu-se seama de fluctuațiile la care este expusă determindarea acestui venit, el a fost scos din calculul salariului, rămîinînd un venit cu caracter pur profesional.

Pe viitor, deci, preoțimea noastră de mir își va primi salarii integrale, potrivit Hotărîrii Sfîntului Sinod din anul 1950, fără a mai include în calculul lor venitul epitrahilului.

La acestea se adaugă Casele de Ajutor Reciproc și Asigurările, tot atîtea mijloace care stau la îndemîna clericului pentru ușurarea vieții lui materiale, expresie vie a gîndurilor de care este stăpînită ierarhia superioară bisericească pentru nevoile de viață ale preoțimii noastre dela orașe și sa'e.

Prea Cucernici Părinți, privind spre înfăptuirile trecutului, să pășim cu încredere spre viitor. Bunul Dumnezeu să împlinească și anul acesta toate doririle noastre de bine.

La rîndul meu, binecuvîntez preoțimea Capitalei, care este o preoțime activă, la înălțimea așteptărilor noastre, — și vă urez un An Nou cu deplină sănătate și cu înfăptuirea tuturor năzuințelor de mai bine.

*

Cuvîntarea Inalt Prea Sfîntitului Patriarh Justinian a fost ascultată cu vădit interes de preoțimea Capitalei, care a fost fericită să afle că

Înfăptuitorul Bisericii noastre străbune cunoaște îndeaproape și prețuiește cum se cuvine toate frumoasele străduințe și realizări ale acestei preoții.

Corala preoților, dirijată de Protoiereul Alex. Delcea, a intonat din nou Imnul Patriarhal, după care au fost executate câteva colinde tradiționale, sporindu-se prin aceasta mireasma de sărbătoare a întâlnirii Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian cu Cerul Capitalei.

Sanctitatea Sa a cerut celor de față să-și unească laolaltă gândurile și, în numele tuturor, a dat grai celor mai bune urări pentru conducătorii statului nostru democrat popular, dorindu-le sănătatea și spor în munca pentru binele obștesc.

CONSILIER

ÎNDRUMĂRI PASTORALE

SCHIȚE ȘI PREDICI

LA ÎNCEPUT DE AN

Odată cu imprimarea numărului de față în teascurile tiparului «In-st tutu'ui Biblic și de Mislune Ortodoxă», revista «Glasul Bisericii» por-nește pe cărarea unui nou an al existenței sale.

Nu ne gândim acum să povestim scurta istorie a acestei publicații bisericești, izvodită cândva pentru a fi «glasul» prin care Centrul Eparhial al Arhiepiscopiei Bucureștilor năzuia să trimită slujtorilor și credincioșilor săi dreapta tălcură a Evangheliei și îndemnuri pentru îmbunătățirea vieții lor sufletești. Tot așa de străină gândului nostru este și arătarea împrejurărilor care au făcut din această publicație eparhială, «Revista oficială a Sfintei Arhiepiscopii a Bucureștilor și a Sfintelor Episcopii a Buzăului și a Dunării de Jos»; dar socotim că înțelept lucru este să pornim la drum cu întocmiri schimbute și să înfățișăm dintru început, ce rosturi nădăjduim să fie slujite în aceste pagini, în anul pe care îl începem.

*

Nu mai este pentru nimeni o noutate, constatarea că vremea noastră este o vreme de copleșire istorică. O lume veche se dărâmă sub ochii noștri, trînd după sine în galeriile morții un cortegiu de ideologii, care și-au avut timpul lor. De sub dărîmături se ridică o lume nouă, tînără și viguroasă, care își încheagă făptura din efanurile dinamismului creator.

În lumea aceasta mulțimile sînt chemate la o viață nouă o viață de dezrobire materială și spirituală. Silul propriu al acestei vieți este libertatea și dăruirea de sine pentru cauza celor mulți și umili, «osteniți și împovărați», pe care atât de mult i-a iubit Mîntuitorul Hristos.

Noi știm că «adevărul Domnului rămîne în veac». Pentru aceea, ca sacerdoți ai religiei creștine, nu trebuie să uităm nicicînd, învățătura Evangheliei.

Învățătura Evanghelică este o învățătură a «Apostolatului Social». Este o formulă născută din realitățile vieții, care a deschis luminișuri noi

pastorației ortodoxe; printr-o reîntoarcere la stilul de trăire al creștinismului primar. Când a fost rostită întâia oară, de către I.P.S. Patriarh Justinian, formula aceasta a avut aceeași putere de răscolire a sufletelor, pe care va fi avut-o, la vremea ei, predica simplă a Înaintemergătorului: «Pocăiți-vă, împărăția cerurilor este aproape!».

*

Nu poate fi lucrare pastorală rodnică, acolo unde preotul rămâne străin de pulsațiile adevăratei vieți a păstoriților săi. El este dator să cunoască în întregime gândurile, frământările și aspirațiile credincioșilor săi și să se integreze lor, cu toată puterea de sacrificiu a ființei sale. Preotul ortodox nu poate uita, că păstoriții săi nu sînt îngeri, făpturi spirituale care n-au nicio contingență cu materia. Nu peste duhuri am fost așezați noi. Ispravnicii al tainelor lui Dumnezeu. Am fost rînduiți să lucrăm cu oameni, iar oamenii sînt carne și duh, trup și suflet. Și dacă «duhul» din noi privește spre transcendent, topindu-se de dorul regăsirii în Dumnezeu, — trupul ne cere pîine, îmbrăcăminte și adăpost. Lipsa acestora dă naștere la suferințe și coboară pe om sub demnitatea la care l-a vrut s'întăit Ziditorul său. Mîntuitorul Hristos a spus despre Sine: «Eu am venit ca lumea să aibă viață și să aibă belșug». Când preotul ortodox va sprijini lupta pentru pîinea, îmbrăcăminte și adăpostul păstoriților săi el va împlini prin aceasta o poruncă a Evangheliei. Fapta sa se va încadra atunci în doctrina «Apostolatului Social».

*

Războiul nimicește viața și ridică stăvilare de nebiruit pentru belșugul material al lumii. Războiul înseamnă libera deslănțuire a forțelor negre din ființa omenească, acelea care fac din noi una cu regnul animal al existenței. El e perpetuarea în Istorie a păcatului luciferic. Izvorul său trebuie căutat în setea de dominație și de posesiune a bunurilor vieții, fără trudă, fără osteneală și sudoare; mai trebuie căutat în falsele teorii rasiste, care vor să împarță lumea în stăpîni și servi, în îndreptățiți la fericire și în predestinați la mizerie și sărăcie.

Credem cu neștrămutată tărie că, «în mîna lui Dumnezeu sînt marginile pămîntului» și că El a investit fiecare făptură omenească cu dreptul suveran al libertății și al egalei îndreptățiri la belșugul vieții. Noi nu putem sluji «duhul luciferic», în această lume, ci mîntuim pentru intronarea păcii pretutîndeni unde sălășluiesc oameni căci «Dumnezeu dintr-un s'înge a făcut întregul neam al oamenilor». Când preotul ortodox se va călăuzi în lucrarea sa pastoraală potrivit acestor înalte principii ale eticei evanghelice, el va săvîrși, prin aceasta, faptă de ucenic credincios al marelui său Dascăl, care ne-a poruncit «să ne iubim unii pe alții». Lupta pentru apărarea păcii este o altă latură a doctrinei «Apostolatului Social».

*

Răspunderile misiunii preoțești sînt întregite. Preotul conduce, învață și jertfește pentru a sfinți. Mari și grele răspunderi! Condiția esențială a împlinirii lor trebuie căutată, în primul rînd, în temeinica formațiune spirituală a preotului însuși. Preotul nu trebuie să fie un «improvizat». Misiunea preoțească presupune ani îndelungi de trudă cărturărească, de re-

flexiune adâncă și de vis sacru pentru un ideal suprapămîntean. Preotul or odox e dator să știe că el va să trăiască printre oameni, ca un om care nu-și mai aparține. Cea mai grea dintre bătăliile pe care un preot trebuie să o dea și s-o câștige în această lume, este bătălia cu sine însuși. Cel care n-a izbutit să zdrobească în sine: orgoliul, amorul propriu, cultul propriei sale persoane, — acela nu se poate apropia de slujirea sacerdotală a lui Hristos printre oameni.

Biserica are nevoie de preoți luminați, care să cunoască toate problemele ridicate de buna ei așezare în lume și să nu fie străini de frământările veacului în care trăiesc. Binecuvîntată și sfințită este osteneala preotului, care nu se deslipește decît puține ceasuri în zi de altarul său de rugăciune, împărțind sufletelor binecuvîntare și mîngiere. Dar cît de binecuvîntată și sfințită este lucrarea preotului care propovăduiește «Cuvîntul Domnului», necruțînd nicio osteneală pentru a se instrui și a înfățișa în grai inspirat predica sa! Propovăduirea noastră trebuie să instruiască și să convingă. Nu putem instrui dacă nu uităm de noi înșine, în lecturi tirzelnice de miez de noapte; — și nu putem convinge, dacă nu știm să mînuim cu tărie arma cuvîntului, precum au făcut-o Părinții de mult ai Bisericii, cari nu urcau treptele amvonului decît după ce se desăvîrșiseră în arta elocinței la școalele retorilor celebri. A sluji în felul acesta pe semenii tăi, înseamnă a te integra în aceeași doctrină a «Apostolatului Social».

*

În cuvîntarea din ziua rid'cării sa'e în jețul de Patriarh al Bisericii Ortodoxe Romîne — 6 iunie 1948 —, Inalt Prea Sfințitul și Prea Fericitul nostru Stăpîn a schițat între rosturile misiunii preoțești și pe acela «de a ajuta în năzuințe'e lui pe omul cel nou, pe omul păcii, pe omul unei societăți pașnice și plină de iubire».

Toate publicațiile bisericești au fost reorganizate în lumina acestor postulate, iar altele noi au fost create. «Glasul Bisericii» nu putea rămîne în afara acestui duh de înnoire, care s-a revărsat ca un fluviu imens, în toate compartimentele de viață ale mîlenarei instituții. Paginile sale sînt de acum deschise tuturor confratîlor preoți din cuprinsul Sfintei Mitropolii a Ungro-Vlahiei și negrăită va fi bucuria noastră cînd ele vor putea fi înflorite cu gîndurile și realizările de seamă ale celor ce trudesc în «via Domnului».

Au fost creionate mai sus marile spații ale revistei. Peste înținderea lor pot fi serăna'te scurte studii doctrinare, predici și cateheze model, dăru' de seamă despre fapte obștești, privite în perspectivă religioasă, însemnări despre viața bisericească în cuprinsul Mitropoliei, cronica luptei pentru pace în țara noastră și în lumea întreagă.

*

Începem un an nou. Milioane de oameni îl socotesc anul marilor speranțe și se roagă Domnului ca toate zilele lui să fie aducătoare de pace și bucurie în fiecare cămin.

REDACTIA

LA ANUL NOU

Neobosită mână a vremii deschide azi porțile unui an nou. Momentul este solemn și impresionant și poartă un proeminent caracter sărbătoresc, ce se manifestă sub felurite aspecte.

Duhovnicescul aspect, sub care Biserica îl înfățișează fiilor ei, are ca semn distinctiv o minunată pavoazare, care decorează pragul noului an. Ea constă din feerica iluminare, revărsată de un strălucitor far, lângă care străjuește unul dintre marii călăuzitori ai vieții creștinești.

Stălucitorul far este dumnezeescul praznic, sărbătorit azi sub numele de «Tăierea împrejur a Domnului»; iar duhovnicescul călăuzitor, postat lângă el, este Sf. Ierarh Vasile cel Mare, a cărui pomenire o cinștim odată cu prăznuirea de acum.

Datorită acestui fapt, în cadrul solemnității liturgice de azi, am auzit răsunând următoarele cuvinte evanghelice: «Iar când s-au împlinit opt zile, au tăiat împrejur Pruncul și i-au pus numele Iisus, așa cum s-a numit de Inger, mai înainte de a se fi zămislit în pîntecele Maicii Sale» (Luca II, 31).

Apoi, între imnele sărbătorești ale zilei, am auzit în'onarea celui imn, care e consacrat Sfîntului Vasile și care e alcătuit din următoarele cuvinte: «Pe arătătorul celor cerești, pe tainicul (confidentul) Stăpînului, pe povătuitorul cel luminat, cel din Cezareea Capadociei, pe marele Vasile, cu cîntări să-l cinștim!».

Contemplînd deci cu pioase priviri, acest strălucitor și solemn decor, înfățișat de praznicul și de pomenirea de azi, cari pavoazăază intrarea pe drumul noului an, vom căuta să ne lămurim asupra rostului și semnificației pe cari aceste duhovnicești podoabe decorative le au pentru noi, la acest început de an.

Precum arată citatele cuvinte evanghelice, «Tăierea împrejur a Domnului», prăznuită azi, este actul religios pe care l-a primit Mîntuitorul, în a opta zi după Naștere și care, pentru doctrina creștină, are o importantă semnificație; iar comemorarea acestui act, în prima zi a anului constituie o proclamație de strălucitoare raze spre zările viitorului, o cerească torță menită să lumineze calea credincioșilor spre interiorul anului care începe.

— În înțeles general, numitul act, primit de Domnul și comemorat azi de lumea creștină, însemna pe atunci îndeplinirea unei rîndueli religioase, care avea o străveche origină, deoarece a luat ființă încă de pe vremea Patriarhu'ui Avraam, deci cu mult mai înainte de Proorocul Moisi, prin care a fost prevăzută între rînduелile Vechii Legi Sfinte,

Potrivit acelei rîndueli, actul «tăierii împrejur» sau «pract'ca circumciziunii» consta dintr-un anumit ceremonial, la care erau supuși toți copiii de parte bărbătească, în a opta zi după naștere. Dar cu acel prilej, odată cu «pecetea tăierii împrejur» (Rom. IV, 11), semnul distinctiv al celor ce făceau parte din comuni'atea vechiului popor credincios, ei primeau și numele pe care aveau să-l poarte în viață și erau astfel consacrați ca membri ai acelei comunități.

Precum se vede, practica aceasta religioasă era în vechea Lege Sfîntă ceea ce este Botezul în dumnezeiasca Lege Nouă. Din acest punct de vedere, ea era chiar premergătoarea Botezului creștin, care avea s-o înlo-

cuiască după venirea Mîntuitorului și prin care noul născut își primește consacrarea sa de membru al comunității creștine, dobîndînd «pecetea Duhului Sfînt» (Ef. I, 14), și obținînd astfel acea renaștere spirituală «din apă și din Duh», fără care nu se poate «intra în împărăția lui Dumnezeu» (In. III, 5).

Principala lămurire, referitoare la rostul acestei practici, în viața religioasă, din timpul vechii Legi Sfînte, o găsim în următoarele cuvinte, pe cari Dumnezeu le-a adresat lui Avraam, zicînd: «Acesta va fi semnul legămîntului Meu între Mine și voi: fiecare prunc, de parte bărbătească, de opt zile, dintre voi și urmașii voștri, să se taie împrejur» (Gen. XVII. 11-12).

De aci rezultă că, din punct de vedere al semnificației sale religioase, «tăierea împrejur» nu era altceva decît convenționalul semn extern, care trebuia să marcheze legămîntul încheiat de Dumnezeu cu Avraam și cu semînța lui.

Precum pecetea și sigilul aplicat pe un act scris, este semnul care dă valabilitate conținutului acestuia și îl face operant, tot așa «tăierea împrejur» era semnul de acceptare și păstrare a numitului legămînt sfînt. Iar în ceea ce privește pe cei cari îl purtau, semnul «tăierii împrejur» pe lângă că avea rolul de a le aminti neînceput acest legămînt el era totodată și mijlocul prin care ei puteau fi identificați între ceilalți oameni; era mijlocul de recunoaștere a lor; era semnul distinctiv al tuturor celor cari aparțineau semînței lui Avraam și cari erau deci părtași ai legămîntului dintre el și Dumnezeu.

Dar, după cum vom vedea, nu acesta era singurul și principalul rost al acestui semn. Lui îi era rezervat un rost mult mai înalt, care avea să se împlinească în persoana Mîntuitorului. Și fiindcă superiorul rost al acestui semn se poate vedea din însuși cuprinsul numitului legămînt sfînt, este necesar, pentru deplina noastră lămurire, să ne ocupăm o clipă de acest cuprins.

Din paginile Sf. Scripturi se poate vedea că, în general, cuprinsul acestui legămînt constă din trei puncte esențiale.

Primul punct prevedea că pentru credința și ascultarea arătată de Avraam, Dumnezeu i-a acordat lui și semînței lui o ocrotire specială, dîndu-le în stăpînire pămîntul Canaan, numit și «țara unde curge lapte și miere» (Gen. XVII, 8).

Al doilea punct prevedea că semînța lui Avraam va forma un popor credincios, care să păstreze, în mijlocul celorlalte popoare, credința și ascultarea de Dumnezeu (Gen. XVII, 7).

Și în sfîrșit, al treilea punct prevedea că din semînța lui Avraam va răsări binecuvîntarea pentru toate semînțele pămîntului (Gen. XXII, 18; Evr. II, 16; Gal. III, 6). adică din acea semînție va apare Mesia, Mîntuitorul întregii lumi, Odrasla prin care Avraam, începătorul acestei semînții, va deveni «tată a multor popoare».

Analizînd menționatele prevederi ale legămîntului sfînt în concordanță cu întregul ansamblu al Sf. Scripturi, ajungem la următoarele constatări:

Mai întîi remarcăm că scopul final al acestui legămînt este binecuvîntarea asupra tuturor credincioșilor, ceea ce însemnează stabilirea egalității, unității și armoniei generale, adică închegarea comunității univer-

sale a omenirii, în sinul căreia toate popoarele și națiunile pământului să trăiască în pace frățască și în unanimă prosperitate.

Se înțelege deci că, față de acest scop final, primele două prevederi ale legământului aveau un caracter tranzitoriu, reprezentând situații intermediare, etape ale drumului către ținta finală, realizări parțiale care urmau a se perfecționa în cadrul general de binecuvântare dumnezească, revărsată peste toată fața pământului.

Deasemenea este de remarcat că, potrivit menționatului legământ, calea spre universală binecuvântare urma să fie deschisă de Mesia, supremul reprezentant al seminției lui Avraam și cel mai desăvârșit urmaș al acestuia.

Apoi mai este de remarcat aici că Dumnezeu a dat binecuvântarea Sa lui Avraam, nu ca să beneficieze singur de ea, ci pentru ca prin el să se extindă asupra întregii lui seminții, să devină un bun general al tuturor urmașilor lui, precum și al celorlalți oameni.

În sfârșit, mai e de remarcat că supremul scop al legământului sfânt fiind binecuvântarea universală, iar persoana menită să deschidă drumul către acest sublim scop fiind Mesia, urmează ca și semnul acestui legământ, adică «tăierea împrejur», își găsește supremul său rost tot în persoana lui Mesia. Cu altele cuvinte, dacă rostul comun al acestei practici era de a distinge în mijlocul celorlalți oameni, pe membrii seminției lui Avraam, apoi rostul ei suprem era de a arăta lumii pe cel mai înalt reprezentant al acestei seminții. «Tăierea împrejur» era semnul care trebuia să arate omenirii pe Acela care era floarea seminției lui Avraam.

Ori, tocmai acesta este faptul a cărui împlinire o comemorează azi Biserica creștină. Acesta este actul religios pe care l-a primit Domnul, a opta zi după Naștere, când odată cu «tăierea împrejur» a primit și numele Iisus, adică Mântuitor.

Deaceia, pentru Biserica creștină, îndeplinirea acestui act însemnează un mare eveniment în istoria mântuirii; pentru acest motiv a și așezat comemorarea lui în rândul sărbătorilor celor mari, cari poartă numele de «praznice dumnezești».

Împlinirea acestui act constituie, cu drept cuvânt, un eveniment de mare importanță, atât prin semnificația sa, cât și prin consecințele sale.

Fiind încheiat numai cu Avraam și cu seminția lui, legământul acesta urma să fie de-acum lărgit de Mesia, în așa chip, încât să devină un legământ nou, încheiat cu toate semințiile pământului și având un nou semn demarcativ, care în loc de a deosebi aceste seminții, să le unească.

În sfârșit, prin semnificația sa, actul acesta arată că și practica «tăierii împrejur», — semnul legământului respectiv — și-a îndeplinit scopul ei final odată că «Tăierea împrejur a Domnului», și că de-acum ea urmează să înceteze, întrucât nu mai are rațiunea de a fi continuată. Ținta ei fiind atinsă și scopul ei suprem fiind îndeplinit, practicarea ei primește, pe drept, cuvenita abrogare și în chip firesc devine perimată urmând ca, în locul ei să apară semnul noului legământ.

La rîndul lor, consecințele cari au urmat «tăierii împrejur a Domnului» arată înalta importanță a acestui eveniment. Iar dintre aceste consecințe sînt de menționat următoarele:

Legămîntul acesta nou are un caracter universal, stabilind principiile de bază pentru o viață și o lume nouă, în care dispar prerogativele de rasă și neam; iar separatismul, izolarea, dușmănia și învrăjbierea sînt excluse. Aci, precum arată Sf. Apostol Pavel, egalitatea și libertatea, dreptatea și iubirea nu pöt fi îngrădite și nu pot fi știrbite, nici pentru elin ori iudeu, nici pentru tăiere împrejur ori netăiere împrejur, nici pentru barbar, scit, sclav ori liber (Col. III, 11).

În legămîntul acesta, în locul «tăierii împrejur» apare ca semn botezul creștin, mijloc de renaștere spirituală, mijloc de curățire a răutății păcatului, Taină Sfîntă, pe care Apostolul o numește «tăiere împrejur nefăcută de mină» și despre care grăiește creștinilor așa: «Sînteți și circumciși, cu tăiere împrejur nefăcută de mină, în desbrăcarea trupului păcatelor, în tăierea împrejur a lui Hristos, îngropați fiind cu El, prin botez» (Col. II, 11).

Iar semnul său, pecetea aceasta a noului și universalului legămînt a încredințat-o Mîntuitorul Apostolilor Săi, la încheierea activității Sale, zicînd: «Mergînd învățați toate neamurile, botezîndu-le în numele Tatălui, al Fiului și al Sfîntului Duh» (Mat. XXVIII, 14).

Privit, deci, în cadrul acestor semnificații și consecințe, actul «Tăierii împrejur a Domnului» apare în adevărata lui valoare, plină de o impresiune măreție.

În această largă perspectivă de ansamblu universal, vedem că actul acesta nu e altceva decît actul de identitate pe care Dumnezeu l-a emis în chip special pentru Mîntuitorul și care, în consecință, îi aparține în mod expres fiind propriu al Lui. Încredințat dela început lui Avraam, spre a fi transmis lui Mesia, actul acesta a trebuit să fie păstrat cu sfințenie, trecînd din individ în individ și din generație în generație, pînă ce a sosit Mîntuitorul, adevăratul său titular. Iar din momentul în care Acesta l-a primit, din momentul cînd el a intrat în posesia Titularului, căruia îi aparținea prin destinația sa, actul s-a oprit aci. El a devenit «Tăierea împrejur a Domnului», pe care creștinătatea o proslăvește la începutul fiecărui an și care arată pe Mîntuitorul lumii, pe Fiul lui Dumnezeu întrupat, venit să deschidă în viața pămîntească o eră de binecuvîntare generală.

În urma lămuririlor de pînă aci, actul prăznuit azi ni se prezintă sub următoarea schematică înfățișare:

Perpetuarea «tăierii împrejur», de la Avraam pînă la Iisus, torcînd firul de legătură dintre aceste două mari figuri ale veacurilor, ne dă posibilitatea ca la capătul inițial al acestui fir să vedem pe Avraam, omul lui Dumnezeu; iar la capătul final să vedem pe Iisus, Fiul lui Dumnezeu. Începînd cu Avraam, omul oredincios, firul acesta sfințește cu Iisus, Omul-Dumnezeu; așa încît «Tăierea împrejur a Domnului» dă și din acest punct de vedere expresie vie și concretă, legămîntului dintre Avraam și Dumnezeu.

Progresiva înaintare dela imperfect la perfect, dela parțial la general, dela provizoriu la definitiv, dela temporal la etern, dela pămînt la cer, apare aci în chip clar.

Iată, deci, în ce chip prăznuirea «Tăierii împrejur a Domnului» este farul strălucitor care luminează în calea vieții noastre.

În lumina acestui far putem aprecia, la justa lor valoare, eforturile desfășurate în vremea actuală, de către acea parte a omenirii care, printr-o perseverență străduință, tinde să statornicească în lume o viață întemeiată pe libertate, pace și cooperare între toate popoarele și națiunile pământului.

În sfârșit, în lumina acestui far vedem pe Mântuitorul așa cum L-a anunțat Proorocul Isaia, zicînd: «Un Prunc ni s-a născut și ni s-a dat nouă și domnie veșnică poartă pe umerii Săi, și va fi numele Lui Inger de mare sfat, Dumnezeu, Domnul Păcii, Părintele veacului viitor» (IX. 6). În lumina acestui far, Dumnezeescul Prunc, născut în Betleemul Iudeei, apare azi în fața noastră, purtînd în jurul capului Său aureola proasrătă a numelui Iisus, și oferă cu acest prilej binecuvîntarea adusă de El pentru toți oamenii, binecuvîntare la care s-a referit El, cînd a rostit primele Sale cuvînte propovăduitoare, repezînd profeta lui Isaia, care zice: «Duhul Domnului e cu Mine și M-a trimis să binevestesc săracilor. M-a trimis să anunț robilor eliberare, celor cu înîmă zdrobită ușurare, orbilor vedere, și să vestesc an bine-plăcut Domnului» (Is. LXI, 1-2; Lc. IV, 18-22).

În ceea ce privește faptul că, lîngă acest dumnezeesc far ni se înfățișează azi Sf. Vasile cel Mare, semnificația lui nu e lipsită de importanță. Acest mare Ierarh al Bisericii care, în calitate de fost Arh'episcop al Cezarei Capadochiei reprezintă ierarhia bisericească, de acum 1600 de ani, este unul din're cele mai prețioase modele de viațu're creștinească și de slujire închinată lui Dumnezeu și binelui oibtesc. El e unu' dintre luminații călăuzitori ai credincioșilor pe drumul Evangheliei Mîntuitorului, ocupînd un loc de frunte în rîndurile acelor cari au aplicat cu strictete, în viață, principiile evanghelice, de universală iubire, de ajutorare și frățască înțelegere între toți oamenii. El e acela care a arătat un zel aprins, în a promova în Eparhia sa, organizarea vieții colective și a activității, consacrată binei oibtesc, dînd el însuși bunurile sale personale, spre a servi trebuințelor oibtesci și îmbînînd rugăciunea cu munca, ajutorarea cu respectarea demnității umane, binefacerea cu colaborarea.

Deaceia la trecerea lui din viața aceas'a, el a fost plîns de toți aceia cari l-au cunoscut, indiferent de naționalitatea și de credința lor religioasă. Concluziile generale, cari rezultă din sumarele lămuriri precedente și cari pot contribui la orientarea noastră în viață și purtarea creștinească, sînt următoarele:

Dumnezeu voiește binele și fericirea tuturor oamenilor. Iubirea, pacea și fericirea sînt scopul vieții. Pentru realizarea acestui scop, a coborît Fiul lui Dumnezeu pe pămînt și a primit «tăierea împrejur». Acestui scop e chemată să slujească Biserica întemeiată de El în lume. Acestui scop au slujit cu devotament, toate figurile de seamă ale Bisericii. Acestui scop avem dator'a să slujim și noi, fiii credincioși ai Bisericii lui Hristos.

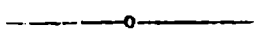
Dator'a noastră, de a lucra pentru înfrățirea dintre oameni și pentru triumful păcii în lume este cu atît mai mare cu cît ea reprezintă înaltul țel hotărît de Dumnezeu și slujit de Mîntuitorul.

Se cuvine, deci, să aducem cu toții contribuția noastră efectivă în mare acțiune pentru întronarea păcii, pentru libertatea și colaborarea frățască a tuturor popoarelor.

Acesta e programul pe care Biserica ni-l schițează la acest început de an, prin prăznuirea «Tăierii împrejur a Domnu'ui» și pomenirea Sf. Vasile cel Mare. Acesta e programul menit să contribuie la realizarea acestui an bine-plăcut Domnului», pe care Isaia l-a enunțat și în vederea căruia Mântuitorul s-a jertfit pe Sine însuși.

Să lucrăm deci cu sîrguință pentru îndeplinirea acestui program, știind că pacea și înfrățirea dintre oamenii din lume însemnează împlinirea voinței lui Dumnezeu, adică fericirea universală și pașnică. Amin.

Pr. CONSTANTIN MOISE

LA DUMINICA ÎNAINTEA BOTEZULUI DOMNULUI

«Iată, Eu trimit pe Ingerul Meu înaintea feței tale, care va pregăti calea ta înaintea ta. Glasul celui ce strigă în pustie: gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui.»

(Marcu I, 2-3).

Mîntuitorul lumii era așteptat de mii de ani! Popoarele, prin tot ce au avut ele mai bun, mai drept și mai de valoare, au pregătit calea Mîntuitorului. Patriarhii, Profeții Vechiului Testament și marii filosofi ai antichității au pregătit inimile, mințile și sufletele oamenilor pentru primirea cît mai sărbătorească a «Aceluia care avea să aducă pe pămînt pace și bună înțelegere între oameni».

În ajunul marelui eveniment al Arătării Fiului lui Dumnezeu, pustia Iordanului a răsunat puternic prin glasul Proorocului Înainte-Mergătorul, cel mai mare om născut din femeie, care a zis: «Pregătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui» (Marcu I, 3).

Fericit este glasul care tună în pustie, dar fericită este și pustia în care s-a auzit glasul cel atît de mult dorit al Înainte-Mergătorului Domnului nostru Iisus Hristos! Așa dar, numai acum putem înțelege noi, fraților, cuvîntul Proorocului Isaia, care zice: «Se va veseli pustiu și va înflori ca crînul și se va bucura!» (Isaia XXXV, 1).

Ioan Botezătorul avea, fără îndoială, înaintea minții sale ceva mai mult și mai însemnat decît pustiu și crînu; pentru aceasta, Proorocul Isaia adaugă mai departe: «Toată valea se va umple și tot muntele și dealul se vor smeri și vor fi cele sîrîmbe, drepte și cele colțuroase căi netede și va vedea tot trupul mîntuirea lui Dumnezeu» (Isaia XL, 4-5).

Da! Mîntuirea lui Dumnezeu a venit și proorocia «glasului pustiei» s-a împlinit în momentul în care Mîntuitorul nostru Iisus Hristos s-a întrupat din Duhul Sfînt și din Fecioara Maria, în peștera din Vitfleem, pe care a transformat-o în «Biserică însuflețită și raie cuvîntător». Atunci lumina de sus a alungat întunericul; suflarea Sfîntului Duh a înnoit și a încălzit încăperea, iar divinele simfonii ale corului îngerilor vesteau lumii coborîrea cerului pe pămînt, așa cum spune și Sfîntul Evanghelist Matei:

«Poporul cel ce ședea în întuneric a văzut lumină mare și celor ce ședeau în lature și în umbra morții, lumină le-a răsărit!» (Matei IV, 16).

Dé atunci au trecut aproape 2000 de ani și tot de atâția ani El ba'e mereu la poarta sufletelor noastre și-și cere intrarea în inimile tuturor creștinilor prin aceste cuvinte: «Iată, Eu stau la ușe și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa voi intra la el, și el va cina cu Mine și Eu cu el!» (Apoc. III, 20).

Domnul nostru Iisus Hristos a chemat toată lumea la mîntuire și în virtutea libertății cu care a înzestrat Dumnezeu pe om, voia să vadă El cum primim noi acest mare dar al Intrupării Sale!

La această lucrare de pătrundere a Evangheliei, care avea de scop să smulgă pe om din ghiarele păcatului și ale morții și să-l aducă în mod liber și nesilit la picioarele Domnului Iisus, trebuia o lungă și grea luptă în care și omul avea să-și aducă partea lui de trudă și de recunoștință, față de iubirea și jertfa cea mare a lui Dumnezeu!

Apostolii, Sfinții, Mucenicii, mărturisitorii, pustnicii și un lung șir nesfârșit de creștini anonimi au contribuit cu toată ființa și cu jertfa vieții lor la propovăduirea Evangheliei Domnului Iisus.

Tot în acest scop a fost rostită și predica dela Iordan, pe care ați auzit-o citindu-se astăzi în cadrul Sf. Liturghii și pe care cu multă înțelepciune Sfînta noastră Biserică a așezat-o înaintea Botezului Domnului și în cea dintîi duminică după «Anul Nou».

Intr-o lume decăzută, în care în locul virtuții stăpînea viciul, minciuna și împlirea; într-o lume de girbovi, în care nedreptatea era cea mai căutată virtute, iar pietatea cea mai înaltă era fățarnicia, Proorocul pustiei, îmbrăcat în haine de păr de cămilă, încins cu o curea și hrănindu-se cu acridae și miere sălbatică, infiera necruțător păcatele oamenilor! În acest scop el n-a cruțat pe cărturarii, fariseii sau saducheii, iar cînd a fost nevoit nu s-a sfiit a biciui moravurile lui Irod sau a'le Irodadei. Glasul său despica pustia! Cuvîntul său tuna în mijlocul mulțimii, și ca un crainic al lui Dumnezeu și ambasador al cerului îndemna mereu la pocăință zicînd: «Pocățiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor!» (Matei III, 2).

«Iată secura e stă la rădăcina pomilor! Deci, tot pomul care nu face roade bune, se taie și se aruncă în foc! Eu vă botez cu apă, dar vine Cel mai tare ca mine căruia nu sînt vrednic să-I desleg cureaua încălțămîntei Lui; Acela vă va boteza cu Duhul Sfînt și cu foc!». Și ca un îndrăptar, care prin veacuri trebuia să călăuzească viața celor ce veneau să primească focul curățitor al dragostei Domnului Iisus, adică a celor ce veneau să se boteze, le zicea: «Găsiți calea Domnului, drepte faceti cărările Lui!».

Botezul cu «Duh Sfînt» și cu «foc» a fost întemeiat de Mîntuitorul în vederea unei renașteri spirituale a întregii omeniri. Prin aceasta, fiecare suflet a devenit o făptură nouă în fiecare ființă omenească trebuînd să se nască și să viețuiască Mîntuitorul, căci altfel nu se poate renaște nimeni în duh și în adevăr.

Pregătirea sufletăscă a smereniei pentru primirea Mîntuitorului, a avut-o în vedere Sf. Ioan Botezătorul!

Aceasta-i rostul propovăduirii sale. El a voit ca prin pocăință să ajungem la Hristos, a cărui împărăție cerească vestește oamenilor. Dar pentru a ajunge la El, trebuie să primim și noi botezul pocăinței prin spovedanie

și prin lacrimi! Botezul pocăinței pregătește calea Mântuitorului spre sufletele noastre! Iar intrarea Mântuitorului în sufletele noastre va însemna renașterea spirituală a omenirii, căci odată cu El vor intra în cugetele noastre sfintele Lui povești, sfânta Lui voință și sfintele Lui simțiri.

La acestea se referă și Sf. Aposol Pavel, când zice: «De aceea și noi având împrejurul nostru atita necruță de mărturie, să dăm la o parte orice piedici și păcați, care ne înfășoară atât de lesne, și să alergăm cu stăruință, în alergarea care ne stă înainte» (Evrei XII, 1).

Pentru îndreptarea celor răi, pe calea Domnului, Sfântul Ioan Botezătorul predica: «Pui de vipere, cine v-a spus să fugiți de mânia ce va să vină? Faceți dar roade vrednice de pocăință și să nu apucați să ziceți în sine: Avem taie pe Avraam! Căci vă spun că Dumnezeu și din pietrele acestea poate să ridice fiii lui Avraam! (Luca III, 7-8).

Nu obirșia de neam îndreptățește pe cineva la mântuire, ci «roadele vrednice de pocăință», care constau în ajutorarea semenului în suferință: «Cel ce are două haine să dea celui ce n-are, și cel ce are merinde, să facă asemenea» (Luca III, 2).

Cei ce luau dela stăpînire în arendă vămile și asupreau mulțimile ca să-și înzecească veniturile, prinși de remușcarea unei conștiințe pătate, dar totuși trează, veneau la Sf. Ioan Proorocul ca să se boteze, întrebînd: «Învățătorule, ce să facem? Iar El le zicea: «Să nu cereți mai mult decît vă este rînduit!» (Luca III 13).

Veneau și ostașii, avînd pe buze aceeași întrebare: «Dar noi ce să facem?». Și El le zicea: «Pe nimeni să nu păriți, nici să obiđuți, și să vă mulțumiți cu solda voastră» (Luca III, 14).

Cuvintele Sf. Ioan Botezătorul, căzute într-o lume bazată pe asuprire și nedreptate, deschideau larg porțile unei vieți de înnoire în duh și adevăr.

Sufletul omenesc, cînd este curat, e un splendid receptacol al ideilor înalte și înnoitoare. În lumea lui Hristos, calea spre mântuire trece prin viața apropielui nostru, către Dumnezeu. De aci și caracterul adînc social al predicii înainte-mergătorului.

*

Glasul Sfîntului dela Iordan nu mai strigă astăzi în pustiu. El se adresează atît nouă păstorilor, cît și turmei celei cuvîntătoare, chemîndu-ne neconținut spre căință, spre botezul lacrimilor izvorîte dintr-o inimă înfrîntă și smerită: «Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui!».

Să mergem cu toții la Iordan, scaldînd în lacrimile unei căințe sincere, veșmîntul învinat de păcat al ființei noastre.

«Calea Domnului» este calea păcii și a iubirii, calea înfrățirii tuturor credincioșilor și a tuturor popoarelor.

Mergînd pe această cale, să ne cercetăm conștiința și să vedem dacă am făcut noi roade vrednice de pocăință, dacă sîntem în acord cu armoniile îngerilor ce cîntă neconținut în jurul tronului Dumnezeirii: «Slavă întru cel de sus lui Dumnezeu și pe pămînt pace, între oameni bună învoire!» Amin.

Pr. CONSTANTIN HAȘCAU

LA DUMINICA XXXI DUPĂ RUSALII

Sfinta Evanghelie care s-a citit astăzi ne istorisește una din multele minuni săvârșite de Mîntuitorul: vindecarea orbului din Ierihon.

Urmat de ceata însoțitorilor Săi și de mulțime mare, Mîntuitorul merge spre orașul Ierihon. Pe căle, aproape de oraș, un orb șade cerșind. El nu vede, dar freamătul mulțimii care trece pe alături îi spune că se petrece ceva neobișnuit și întrebă: Ce este? Cine trece, oare? Cineva din mulțime îi răspunde: Trece Iisus Nazarineanul. Ce face atunci orbul? Ceva tainic îi șoptește că Acesta este omul care i-ar putea reda vederea. Și atunci el începe să strige din răspuțeri: «Iisuse, fiul lui David, ai milă de mine!». Trecătorii, crezînd că el poate cerșea ca de obicei, adică cere de pomană lui Iisus, îl ceartă și-i poruncesc să tacă. Dar orbul stăruie, și în loc să tacă strigă și mai tare: «Miluește-mă, fiul lui David!». Săruința orbului îl impresionează pe Domnul. Se oprește și îl întrebă ce anume vrea. Orbul precizează: «Doamne, vreau să văd!».

Și minunea s-a făcut: orbul vede, se alătură următorilor lui Iisus și merge după El, plin de recunoștință față de binefăcătorul său și slăvind pe Dumnezeu.

Ce ne înfățișează orbul de pe drumul Ierihonului, înainte de a trece Mîntuitorul pe lângă el? Icoana cea mai tristă a unei îndoită mizerii și nefericiri: trupească și sufletească, sau morală. Orbul acesta era de două ori nefericit: întâi pentru că era un orb, și al doilea pentru că era și cerșetor. Trupește, el era lipsit de vedere. Și știți, iubii mei frați, ce mare nenorocire e să fii orb? Să bijbii într-un veșnic întuneric? Să nu poți vedea calea pe care trebuie să mergi, să nu te poți bucura de lumina soarelui, de frumusețile naturii, de culorile minunate ale florilor și de vederea chipurilor celor dragi!... Nu spunem noi, oare, despre ceva care ne e deosebit de scump, că ne este drag «ca ochii din cap», sau «ca lumina ochilor»? Ei bine, această lumină a ochilor, la care noi ținem așa de mult, îi lipsește orbului. În ființa și în jurul lui e o noapte veșnică; n'cîo rază de lumină nu străbate în bezna nepătrunsă și fără de sfîrșit care împresoară pe astfel de nefericiți.

Dar orbul nostru e și cerșetor. La nenorocirea lui trupească se adaugă și mizeria morală: durerea și umilința de a cerși, de a întinde mîna la mila trecătorilor. O! v-ați închipuit vreodată, iubii frați, cît de dureros și umilitor e, pentru un om care se respectă, să fie nevoit să cerșească? Este, într-adevăr, mare nefericire să fii orb; dar este una și mai mare să fii nevoit să cerșești. Pune-te în locul orbului pe care-l miluești la ușa bisericii, frate creștine, și poate numai așa îți vei putea da seama, măcar pe departe, cît de umilitor și de dureros este să întinzi mîna. Căci, să o spunem deschis cine oare simte stimă sau considerație pentru cerșetorii dela marginea drumurilor? Pen'ru astfel de nefericiți, oamenii n-au decît cel mult milă, compătimire, dar niciodată respect sau considerație! Un astfel de om a trebuit să renunțe, voit sau silît, la demnitatea lui de om, s-a coborît atît în ochii lui cît și al altora, a decăzut din rîndul semenilor vrednici de prețuirea și de cinstirea noastră.

Ei bine, fraților, cu orbul acesta — de două ori nefericit — se întâmplă minunea pe care numai Domnul o putea face: el devine dintr-odată un om nou, cu totul alt decât cel de până aci. Un om de două ori fericit și vrednic de prețuirea și de admirația noastră: pe deoparte pentru că de aici înainte vede, și pe de altă parte pentru că, d'nt-un fost cerșetor la margini de drumuri, devine un închinător și un următor al lui Iisus.

Cui se datorește această minunată transformare? Fără îndoială, lui Iisus, singurul care putea să facă o astfel de minune. El, care este «lumina lumii» (Ioan IX, 5), face din orbul cerșetor un om care odăie cu ochii cei trupești și-a deschis și ochii cei sufletești, un om care vede nu numai lumina soarelui, dar care a început să simtă și să vadă și «lumina cea neapropiată», aceea care vine dela «Părintele luminilor» (Iacob I, 17).

Dar să vedem acum, fraților, ce îl determină pe Mîntuitorul să se oprească din drum, ca să se plece asupra orbului și să-i dea lumina ochilor?

Iisus simte că în ființa orbului acestuia umilit și nefericit se află ceva de preț. Trebuie să recunoaștem că sînt unii orbi care se complac în orbii lor și preferă să cerșească; ba noi vedem uneori și șarlatani care au ochi și văd, dar pentru a înduioșa lumea fac pe orbi, adică închid ochii, ies la marginea drumului și exploatează mila publică, fiindu-le mai comod să cerșească decît să muncească. Un astfel de orb n-ar fi meritat, desigur, atenția și interesul lui Iisus după cum nu merită nici mila și considerația noastră. Dar orbul din Evanghelia de azi se dovedește a fi întru totul vrednic de marea minune pe care Domnul o face asupra lui. Cînd trece pe lîngă el Iisus orbul începează de a mai cerși, ca de obicei; nu-l cere de pomană, ca la orice trecător. El nu vrea dela Iisus nici bănuțul, nici bucațica de pîine cu care îl miluiau alții, ci îl roagă să-i dea a'tceva mult mai de preț, ceva ce n'cunul dintre ceilalți trecători nu putea să-i dea: fi cere lumina ochilor; îl roagă să-i dea puțința de a vedea și — prin urmare — de a-și agonisi, prin muncă cinstită, pîinea cea de toate zilele. El vrea să reîntre în rîndul oamenilor și să recapete prețuirea semenilor săi; vrea să scape de umilînța de a cerși.

Și ce mai dovedește purtarea orbului? O credință pînduitoare, pe care atîția dintre noi n-o avem! El are neclintita încredere că Iisus Nazarineanul desvre ale cărui minuni va fi auzit poate mai de mult, este «Fiul lui David», adică Mîsria cel așteptat și că are puterea să-l vindece și de nefericirea orbiei și de umilînța cerșetoriei. D'n această credință puternică izvorăște și stăruința lui în rugăciune încăpățînarea cu care imploră mila lui Iisus și cu care el înfrînge chiar împotrivirea celor ce voiau să-l facă să tacă. Rugăciunea aceea stăruitoare pătrunde printre cei ce puneau bareră între el și Iisus, ajunge pînă la urechile Acestuia și îl face să se aplece cu interes și dragoste asupra lui, și să-i spună cuvintele izbăvitoare: «Vezi! Credința ta te-a mîntuit!».

Și, în sfîrșit, fraților, vrednică de admirația noastră este ușurința cu care orbul devine un adorator al Mîntuitorului. Indată ce el leagă de pe ochii lui cei trupești solzii care-i acopereau vederea, i se deschid și ochii cei sufletești: n'în de admirație și de recunoștință față de Dumnezeu sau Binefăcător, în loc să se ducă în'r-ale sale — cum au făcut atîția alții din cei vindecați de Iisus —, el I se a'tură și-L urmează împreună cu ceilalți, dînd slavă lui Dumnezeu. Prin aceasta, fostul orb

devine un om de două ori fericit. Căci dacă este scumpă, într-adevăr, lumina ochilor, apoi cu mult mai de preț este lumina credinței în Dumnezeu, turnată de Domnul în sufletul orbului, odată cu lumina ochilor; cu ochii vedem numai pînă la hotarele lumii văzute, dar cu credința vedem prin descoperirea de sus, dincolo de aceste hotare și pătrundem în tainele cele mai presus de fire. Lumina ochilor ne călăuzește pașii numai pe cărările acestei vieți, stingîndu-se la poarta ei; dar lumina credinței ne luminează, de departe, ca un reflector uriaș, drumurile care duc dincolo de pragul mormîntului, în împărăția cea veșnică a lui Dumnezeu.

*

În vremea noastră, orbii nu mai zac în pulberea drumului, cerșind, ca pe vremea Mîntuitorului. Conducerea de astăzi a țării noastre se îngrijește și de acești nefericiți ai soartei, strîngîndu-i de pe drumuri și dîndu-le posibilitatea să muncească alîta și așa cum pot ei. Ei pot deveni astfel oameni de demnitate și folositori societății. Și aceasta e cu mult mai de preț decît bucățica de pîine sau bănuțul pe care noi li le-am da, dacă ei ar fi siliți să cerșească mai departe. Așa a făcut și Mîntuitorul, care nu s-a grăbit să dea de pomană orbului, ci i-a dat lumina ochilor, scăpîndu-l astfel și de orbie și de cerșetorie. Să facem și noi ca El, dîndu-le orbilor din zilele noastre măcar puțința de a scăpa de rușinea și umilînța cerșetoriei, căci nu stă în puterea noastră de a le da și lumina ochilor.

Dacă noi n-avem, ca Mîntuitorul, puterea de a tămădui pe orbi, El ne-a dat în schimb puțința de a risipi orbia neștiinței, a inculturii și a superstițiilor. Căci orbia aceasta este tot atît de grea și de primejdioasă ca și aceea a ochilor și ea pricinuește oamenilor multe neazuri și suferințe. Cei lipsiți de lumina științei de carte sînt ca orbii sufletești despre care Mîntuitorul spune că au ochi, dar nu văd. Să luptăm deci din toate puterile noastre împotriva întunericii neștiinței; să agonisim noi înșine și să răspîndim în jurul nostru cît mai mult din lumina învățaturii de carte, a științei și a culturii, care ne ajută să vedem mai bine, mai departe și mai adînc, cu ochii minții și ai priceperii. Lumina aceasta a minții și a inimii este tot atît de prețioasă ca și aceea a credinței și a cunoștinței de Dumnezeu. Căci și ea vine tot dela Dumnezeu, care este «Părintele luminilor», cum îl numește Sfînta Scriptură (Iacob I, 17).

Pr. Prof. ENE BRANIȘTE

LA ÎNTIMPINAREA DOMNULUI

Sub numele de «Întîmpinarea Domnului» se sărbătorește azi în Biserica creștină, acel fapt care s-a petrecut la cîteva săptămîni după Nașterea Mîntuitorului și care constă din pioasa întîmpinare, ce I s-a făcut de către două cucernice persoane, la sosirea în curtea templului din Ierusalim.

Întîmpinarea cuiva la sosirea într-o localitate sau casă, este în general un ațt de politeță și curtoazie, care se practică în mod frecvent atît în viața particulară, cît și în cea oficială. Ea constituie o cerință de rigoare, din punct de vedere al etichetei și bunelor maniere și este o condiție esențială în corecta aplicare a uzanțelor protocolare.

Avînd menirea de a exprima atenția și devoțiunea față de persoana întîmpinată, actul acesta se produce cu o neînlăturabilă necesitate, orîde-cîteori se prezintă cazul propriu, pentru o astfel de manifestare. Deaceea, cînd la casa cuiva sosește un oaspete, prețuit de gazdă, aceasta îi iese în întîmpinarea de rigoare, în cadrul unei solemnități corespunzătoare situației.

Deși adesea are aspectul unei simple formalități convenționale, ceremonialul întîmpinării are totuși la baza sa o firească manifestare a sufletului omenesc, care tinde să urgenteze întîlnirea cu cel ce îi este prețios și drag, pornînd în întîmpinarea lui.

Datorită acestui fapt, o atare afectuoasă manifestare a existat totdeauna în viața omenească; iar practicarea ei o găsim menționată chiar și în documentele celor mai vechi timpuri. Pentru exemplificare, este suficient să evocăm, dintre cazurile menționate în Sf. Scriptură, întîmpinarea pe care Melchisedec, regele-preot al Salemului, a făcut-o Patriarhului Avraam, oferindu-i pîne și vin (Gen. XIV, 1); apoi întîmpinarea pe care Avraam a făcut-o celor trei oaspeți cerești, la Stejarul Mamvre (Gen. XVIII, 12) și, în sfîrșit, întîmpinarea pe care Patriarhul Iosif a făcut-o tatălui său Iacob, la sosirea lui în ținutul Goșen din Egipt (Gen. XLVI, 29).

Dar pe lîngă acestea mai este de remarcat că ceremonialul întîmpinării a avut încă din vechime un rol de seamă și în momentele solemne din viața familiară și mai ales la celebrarea căsătoriei, cu care prilej mirele și mireasa erau întîmpinați în chip sărbătoreasc de rudele și prietenii casei, atunci cînd crainicul nuntal anunța cu glas protocolar: «Iată, mirele vine! Ieșiți în întîmpinarea lui!» (Mt. XXV, 6).

Prin urmare, din punct de vedere general, faptul sărbătorit azi sub numele de «Întîmpinarea Domnului», face parte din categoria acelor acte solemne prin care se exprimă atenția, simpatia și prețuirea cuvenită unei perscane, la sosirea sa într-un oarecare loc, unde este așteptat cu bucurie și nerăbdare.

Cum și în ce împrejurări s-a petrecut acest fapt și în ce constă semnificația și importanța lui deosebită pentru noi, toate aceste chestiuni vor forma tema asupra căreia vom îndrepta acum atenția noastră, vreme de cîteva clipe, pentru dobîndirea cuvenitelor lămuriri esențiale.

Prin Vechea Lege Sfîntă, era orînduit ca fiecare mamă, cînd împlinea 40 de zile dela naștere, să se prezinte la templu, pentru a îndeplini ritualul de curățire. Aceeași obligație prevedea Legea și pentru mama care naștea pruncă, însă termenul pentru îndeplinirea ceremonialului curățitor în acest caz era dublu, adică prezentarea la templu se făcea la 80 de zile dela naștere.

În cece privește ceremonialul curățitor, el era același și într-un caz și în altul. Mamele se prezentau la templu în curtea femeilor, la poarta numită «a lui Nicanor», pe ultima treaptă a scării care ducea în pridvorul curții umită «a lui Israel». Aci ele erau stropite cu apă sfințită, de către preotul de serviciu, care recita în același timp rugăciunile respective.

Se aducea apoi «jertfa pentru păcat», sacrificându-se o turturică sau un pui de porumbel, precum și jertfa numită a «arderii de tot», sacrificându-se din partea celor bogați un miel de un an, iar din partea celor săraci tot o turturică sau un pui de porumbel.

Legea mai prevedea deasemenea ca pruncului să i se facă tot atunci, așa zisa «răscumpărare», dacă el era primul născut al mamei sale, căci toți acești întâi născuți erau declarați prin lege, drept proprietate a templului, și deci lor le revenea obligația de a sluji lui Dumnezeu, la locul sfânt. Ori, pentru motivul că slujirea aceasta era încredințată în mod special unui anumit trib, adică tribului Levi, care înlocuia astfel la serviciul templului pe toți primii născuți, aceștia erau răscumpărați de către părinții lor, contra unei anumite sume, fixată prin lege, care sumă se întrebuința pentru întreținerea slujitorilor din menționatul trib.

După 40 zile de la Nașterea Domnului, Sfânta Sa Maică a venit deci cu El la templu, însoțită de Iosif, spre a îndeplini cele două cerințe legale de care am amintit, adică ritualul curățitor și răscumpărarea Pruncului.

Se înțelege că în această împrejurare, nici personalul oficial de la templu, nici lumea care se găsea atunci acolo, nu știa cine este Măicul Prunc, pe care Sf. Fecioară îl purta în brațe. Nimeni dintre aceștia nu știa că acest Prunc, pentru a cărui Naștere se aduceau acum jertfele cerute de Lege și se făcea răscumpărarea legală, era însuși Mesia al omenirii. Nimeni afară de Sf. Fecioară și Iosif, nu știa că El este Acela care avea să aducă jertfa curățitoare pentru întreaga creștinătate și avea să efectueze răscumpărarea tuturor credincioșilor, de sub robia păcatului și a morții.

Dar dacă oficialitatea templului, precum și ceilalți oameni aflați atunci acolo, nu știau lucrul acesta și au primit pe Mântuitorul ca pe oricare dintre ceilalți copii, în schimb Dumnezeu a rânduit ca, în această împrejurare să apară doi reprezentanți ai acestora, cari să întâmpine și să «omagieze» pe Măicul Prunc, în chip corespunzător rolului Său de Mesia.

Numiții reprezentanți au fost doi venerabili bătrâni, adică dreptul Simeon și Proorocița Ana. Aceste două persoane au îndeplinit faptul pe care îl prăznuim azi. Ele au întâmpinat pe Domnul în calitate de Mesia. Ele au îndeplinit această aleasă misiune, în împrejurarea de față. De aceea se cuvine să le cunoaștem mai de aproape și totodată să vedem în ce chip au executat ele misiunea încredințată lor de Providența divină.

Bătrînul Simeon nu era nici mare preot, nici rabin, cum s-a crezut de unii. El nu trebuie confundat nici cu «Simeon cel Drept», care a trăit cu mult mai înainte, și despre care, tradiția spune că a fost membru al marelui Sinedriu și că a prezis dărâmarea Ierusalimului. El era, așa cum spune Sf. Evanghelie, un simplu «om drept și temător de Dumnezeu, așteptând mîngîierea lui Israel» (Lc. II, 25), așteptînd adică pe Mesia.

La aceste alese însușiri ale lui, se mai adaugă și un dar de o excepțională valoare, și anume darul Duhului Sfânt care îi inspira cugetul și îi călăuzea gîndurile, căci, precum spune Sf. Evanghelie, «Duh Sfânt era peste el».

Se spune că el era om drept, fiindcă îndeplinea cu sîrguință toate poruncile dumnezeiești din Legea Sfîntă, și fiindcă sufletul său era lipsit de viclesug. Se spune că era temător de Dumnezeu, fiindcă inima sa bună și plină de smerenie îi șoptea în tot momentul și în tot locul despre nevă-

zuta prezență a lui Dumnezeu, care vede și știe toate. Legătura lui cu Dumnezeu, prin credința lui vie, prin faptele sale bune, prin rugăciunile sale dese, precum și prin ascultarea și citirea cărților sfinte, deschisese sufletului său orizonturile vieții superioare și îi înlesniseră accesul pe acele culmi ale spiritualității, unde lumina Duhului Sfânt desvăluie dumnezeesc-tile orindueli și adâncile taine ale existenței.

De pe această înălțime spirituală, bătrînul Simeon a putut înțelege adevăratul sens al făgăduinței lui Dumnezeu, cu privire la venirea lui Mesia. Aci și-a format el acea concepție justă, care concordă exact cu prezicerile profetice și în care Mesia era așteptat ca «mîngîiere», ca mîntuire și lumină neamurilor pămîntului. Și el aștepta sosirea acestei «mîngîieri, adică sosirea lui Mesia, așa cum așteptau toți adevărații credincioși, luminați de prezicerile Profetilor, așa cum însuși Iosif Arimateianul «aștepta împărăția lui Dumnezeu» (Mc, XV, 13).

Pe această înălțime spirituală, prin călduroasele lui rugăciuni pentru neîntîrziata venire a lui Mesia, a primit el făgăduința din partea Sf. Duh, că nu va vedea moartea pînă ce nu va vedea mai întîi pe «Hristosul Domnului», care însemnează «Unsul lui Dumnezeu» sau Mesia.

Sf. Tradiție spune că la citirea Sf. Scripturi, el s-ar fi simțit nedumerit față de profeția lui Isaia, privitoare la nașterea lui Mesia din Fecioară și că atunci i s-a dat făgăduința că nu va vedea moartea, pînă nu va vedea împlinirea acestei profeții.

De atunci, zile după zile și ani după ani, cu neșovăitoare speranță aștepta împlinirea acestei făgăduințe. Și fiindcă știa că Mesia, în calitate de Fiu al lui Dumnezeu, trebuia să-și facă apariția la casa lui Dumnezeu, adică la templu, el venea mereu aci, cu nădejdea că va vedea cumva pe Acela pe care îl aștepta.

Dar în ziua cînd Sf. Fecioară a adus pe Mîntuitorul la templu, bătrînul Simeon a fost sesizat, în chip special de Duhul Sfînt, fapt semnalat de Sf. Evanghelie prin mențiunea că, în acea zi el «a venit cu Duhul la templu», ceea ce însemnează că atunci Duhul Sfînt l-a condus în mod expres acolo unde l-a și ajutat să cunoască pe Mesia, și cu care prilej i-a descoperit într-o clară viziune, cunoașterea viitoareii activități mesianice a Mîntuitorului.

Astfel, condus și luminat de Duhul Sfînt, dreptul Simeon, îndată ce a zărit pe Maica Domnului cu Pruncul în brațe și însoțită de bunul Iosif, străbătînd prin mulțime și îndreptîndu-se către pridvorul templului, a cunoscut îndată că ea poartă în brațele sale pe Mesia cel așteptat. De aceea, ne mai simțind povara anilor care îl apăsă, el a pornit cu pași grăbiți în întîmpinarea Dumnezeescului Prunc, și apropiindu-se de El, cu smerenie și negrăită bucurie, s-a plecat respectuos în fața Prea Curatei Sale Maici și a rugat-o să-i încuviințeze a-și exprima evlavie sa față de Prunc, luîndu-L în brațe și strîngîndu-L cu adorație la pieptul său, ca pe un cersesc odor, mult dorit și mult așteptat.

Luînd deci Pruncul în brațe și vibrînd de profundă emoție și exuberantă bucurie, dreptul Simeon a ridicat ochii spre cer și a rostit acea rugăciune de mulțumire, pe care Biserica o repetă în serviciile ei liturgice și care începe cu următoarele cuvinte: «Acum liberează pe robul Tău, Stăpîne, după cuvîntul Tău în pace, căci văzură ochii mei mîntuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feții tuturor popoarelor».

După rostirea acestei rugăciuni, prin care exprima mulțumirea lui pentru împlinirea făgăduinței dată de Dumnezeu și prin care, în chip profetic arată rolul lui Mesia de Mintuitor și Luminător al tuturor credincioșilor, venerabilul bătrîn și-a îndreptat privirile spre Sf. Fecioară și Iosif, și după ce i-a binecuvîntat, în semn de înaltă stimă pentru rolul lor de îngrijitori și slujitori ai Dumnezeescului Mesia, a privit din nou Pruncul și a grăit către Prea Curata Sa Maică, următoarele cuvinte: «Iată, Acesta este rînduit spre ridicarea și căderea multora din Israel și spre semnul căruia i se va arăta împotrivire, ca să se descopere cugețele multor inimi și prin însuși sufletul tău va trece sabie».

Prin aceste cuvinte, Simeon exprima viziunea profetică ce îi apărea în acel moment pe ecranul tainic al viitorului și care arăta întîmplările viitoare, din viața și lucrarea mîntuitoare a lui Mesia.

Tabăra vrăjmașă va fi aceea care va deschide lui Mesia drumul spre Golgota suferințelor, făcînd ca sabia durerii să străpungă inima Prea Sfîntei Lui Maici.

Dar Golgota suferințelor pe care urma să-și încheie Mesia lucrarea Sa mîntuitoare, avea să deschidă pentru cei mulți, drum spre izbăvirea de suferințe. Prin suferințele și moartea Sa pe Cruce, Domnul Păcii avea să asigure triumful grupării oamenilor de pace și bună învoire și să determine năruirea taberei adverse. Pe Golgota avea să consacre Domnul directive de viață care vor produce «ridicarea unora și căderea» altora: înălțarea celor năpăstuiți și asupriți și prăbușirea celor răi și asupritori. Pe virful Golgotei avea să apară «semnul căruia i se va arăta împotrivire», adică semnul Crucii, semnul împăcării între pămînt și cer, semnul brațelor deschise, pentru împăcare, bună înțelegere și înfrățire între toți. Acest semn al împăcării, înfipt pe Golgota, va fi mijlocul prin care se vor vădi gîndurile ascunse ale inimilor viclene. Semnul păcii va stabili distincția dintre cei ce merg spre înălțimi și cei ce merg spre prăbușire.

După rostirea cuvintelor sale profetice, bătrînul Simeon privind cu adîncă devoțiune Pruncul ce ținea în brațe, L-a redat Sfîntei Fecioare și plecîndu-se din nou cu smerită evlavie, s-a retras, dispărînd în mulțime.

Rostul vieții lui era de-acum încheiat, așteptatea lui fusese satisfăcută, misiunea lui era îndeplinită.

Pe cînd Sf. Fecioară și Iosif erau încă sub impresia scenei petrecute și porneau să-și continue drumul printre cetele de pelerini, i-a întîmpinat o bătrînă cu fața încrețită și cu privirea plină de blîndețe. Era Prooročița Ana, care sub călăuzirea Duhului Sfînt, venea să prezinte, la rîndul ei, omagii pentru Mesia.

Ea era o văduvă de aproape 84 ani și trăise cu soțul ei numai 7 ani. Era fiica lui Fanuil din neamul lui Așer, și după moartea soțului ei căutase mîngîierea în slujirea lui Dumnezeu. O parte din timpul zilei o petrecea la templu, asistînd la diferitele jertfe și ceremonii ale cultului. În chipul acesta, ea era aproape nelipsită dela sf. locaș, ducînd o viață de post și rugăciune. Ca toți credincioșii adevărați, ea cunoștea anunțările profetice despre venirea lui Mesia și cu toți aceștia împreună, ea repeta neîncetat rugăciunea care pe atunci făcea parte din ritualul religios de fiecare zi și prin care Dumnezeu era implorat să trimită mai curînd «mîngîierea de sus», adică pe Mesia.

În timpul îndelungatei sale vieți, Proorocița Ana a gândit atât de mult la acest mare trimis al cerului, și cu atîta căldură s-a rugat ea pentru venirea Lui, încît El forma centrul existenței sale, era bucuria inimii sale, comoara ei scumpă. Cuvintele Profetilor și ale propovăduirilor despre Mesia, fuseseră sorbite de ea cu atîta sete și cugetate cu o așa de aprinsă stăruință, încît a putut deveni și ea, ca bătrînul Simeon, un spirit profetic, luminat și călăuzit de Duhul Sfînt. Din această lumină a gîndurilor sale s-a conturat în mintea sa chipul lui Mesia, pe care îl purta în sanctuarul inimii sale, așteptînd mereu fericitul moment în care să-L poată vedea aveau.

Dorința aceasta a ei se împlini în acea zi. De cum întîlni pe Sf. Fecioară cu Pruncul, avu un moment de puternică tresărire. Chipul ce îi apărea în față era exact acela pe care îl văzuse în gîndurile sale despre Maica lui Mesia. Venind în fiecare zi la templu, ani în șir, ea văzuse atîtea mame cu prunci în brațe, dar mama nu se potrivea cu chipul pe care ea îl purta în gînd. De data aceasta însă, văzînd pe Sf. Fecioară, o recunoscu imediat. Absorbită în contemplarea acestei figuri, i se păru că aude răsunînd «din adîncurile vremurilor, glasul Profetului Isaia, care zicea: «Iată, Fecioara este însărcinată și va naște Fiu, și numele Lui va fi Emanuel», ceea ce însemnează: Cu noi e Dumnezeu.

Privirile i se concentrară apoi asupra Pruncului, și în lumina Duhului Sfînt văzu că El e Mesia cel așteptat de ea și de toți credincioșii. El se înfățișa așa cum îl anunțase Isaia, zicînd: «Un Prunc ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnie poartă pe umerii Lui și se va chema numele Lui: «Minune, Povățuitor, Dumnezeu Veșnic, Domnul Păcii» (IX, 6-7).

Cuprinsă de entuziasm pentru marele eveniment, la care s-a învrednicit a fi martoră, a pornit a striga, cu glas tare, cuvinte de proslăvire și omagiere pentru Mesia, care fu astfel aclamat de această bătrînă cucernică, în momentul sosirii Lui la locașul Tatălui Său Ceresc, întocmai cum un important personaj este salutat cu puternice urale, în momentul sosirii sale.

În timp ce spontana izbucnire de mistic entuziasm a bătrînei Profetese atrăsese în juru-i pîlcurile de pelerini, Sf. Fecioară cu Pruncul și cu Iosif, s-a amestecat în mulțime, urmîndu-și drumul; iar aceasta împraturată de cei ce se îngrămădiseră în jurul său, continua a grăi despre arătarea celui așteptat, și împărtășea celor ce o ascultau, convingerea sa că de-acum aveau să se petreacă evenimente de importanță neobișnuită, deoarece Mesia și-a făcut apariția pe pămînt.

Astfel, Proorocița Ana a fost prima propovăduitoare în Ierusalim, despre Dumnezeirea lui Iisus.

După ce văzurăm cum s-a petrecut faptul Intîmpinării Domnului și am aflat cine au fost cei ce au săvîrșit această întîmpinare, urmează să vedem acum și semnificația acestui fapt.

Sf. Fecioară s-a prezentat cu Mîntuitorul la templu, ca să îndeplinească prescripțiunile Legii Sfînte, privitoare la ceremonialul curățitor și la actul de răscumpărare a Pruncului.

Dar, în realitate, Maica Domnului nu avea nevoie de acest ritual curățitor, fiindcă ea era Prea Sfînta, iar Fiul ei n-avea nevoie de răscumpărare, fiindcă El nu era un simplu fiu omenesc, ci era Fiul lui Dumnezeu, era Omul-Dumnezeu întrupat.

Deci prezentarea Lui la locașul sfânt, deși formal, era motivată de prescripțiile Legii, avea totuși în același timp și un alt înțeles, care nu pornea din prevederile Legii, ci din prevederile profetice.

În calitatea Lui de Mesia, El se înfățișa acum la locașul consacrat lui Dumnezeu spre a se oferi Tatălui Ceresc, pentru serviciul sfânt, adică pentru îndeplinirea misiunii Sale în lume. El venise pe pământ spre a se aduce pe Sine însuși jertfă pentru răscumpărarea omenirii de sub robia păcatului și a morții.

În dimineața aceea, deci, El se oferă Tatălui Ceresc, în calitatea Sa de Fiu al Lui, întrupat pentru împlinirea acestei misiuni.

La rîndul ei, Sf. Fecioară, care știa că Pruncul ei e Fiul lui Dumnezeu, prezentîndu-L la templu, simțea în inima sa marele fior sfânt, răsărit din gîndul că înfățișează Celui Prea Înalt pe Acela care avea menirea de a fi trimisul extraordinar al lui Dumnezeu pe pământ.

Prin urmare, aducerea Mîntuitorului la Templu, la 40 zile după naștere, are două aspecte: unul legal, în care El se supune Legii, ca om; iar altul mesianic, în care El se oferă jertfirii pentru mîntuirea credincioșilor. Sub primul aspect este primit de oficialitatea templului; iar sub al doilea aspect este întîmpinat de bătrînul Simeon și Proorocița Ana. Aceia îl primesc ca pe un om, iar aceștia ca pe Dumnezeu. Omul-Dumnezeu își face astfel apariția între oameni, iar actul «întîmpinării» își descoperă adîncul Său rost, înfățișîndu-se ca o rînduială dumnezeiască, menită să impresioneze și să înalțe sufletele noastre.

Precum în noaptea Nașterii, Mîntuitorul a fost salutat în peștera din Betleem de păstori; încunostiințați de Ingerul lui Dumnezeu, tot așa acum a fost întîmpinat și salutat de către cei doi bătrîni luminați de Duhul Sfînt. Treptat va afla și va cunoaște creștinătatea pe Mesia. La început însă, El n-a fost cunoscut decît de aceia cari au avut o vrednicie deosebită și apreciată ca atare, de Dumnezeu. Faptul acesta nu e greu de înțeles, căci precum soarele, la apariția sa luminează mai întîi creștele cele mai înalte ale munților, tot așa Hristos — Soarele vieții spirituale, s-a descoperit mai întîi sufletelor distinse printr-o aleasă vrednicie morală. El este deci salutat mai întîi de aceia cari, prin sfințenia și puterea credinței reprezintă elita omenirii, atît pe linie bărbătească cît și pe cea femeiască și cari, în împrejurarea de față sînt: drepul Simeon și Proorocița Ana. Prin sfințenia vieții lor, ei au reprezentat cu cinste omenirea în fața Mîntuitorului, înfățișîndu-se ca două santinele credincioase, așezate de Providență la poarta templului, spre a face Mîntuitorului primirea cuvenită. În acest sens suna și cuvintele lui Simeon: «Acum liberează pe robul Tău, Stăpîne, după cuvîntul Tău, în pace!». Sînt cuvintele santinei care a stat de strajă și a veghiat ani îndelungați și cînd misiunea sa a fost îndeplinită, cere smerit eliberarea sa, spre a se odihni în pace.

Din precedentele lămuriri, referitoare la «întîmpinarea Domnului», se desprinde următoarea concluzie, menită să ne lumineze și să ne călăuzească pașii pe calea creștineștii viețuirii.

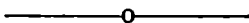
Întîmpinarea Mîntuitorului, adică a cerescului Sol al păcii, este un act providențial, rînduit de Dumnezeu, iar executorii acestui act sînt venerabilii bătrîni Simeon și Ana, cari s-au învrednicit de această înaltă cinste, prin viața lor curată și sfîntă.

Actul acesta este, deci, un eveniment pe care Pronia cerească l-a subliniat în chip expres, spre a-l impune atenției noastre, atât prin menționarea lui în paginile Evangheliei, cât și prin sărbătorirea lui în sinul Bisericii. Principalul motiv al acestei sublinieri constă în faptul că și noi avem făgăduință că vom întâmpina pe Domnul la a doua Lui venire, când, îmbrăcați în trupuri slăvite și nemuritoare, «ne vom ridica în văzduh în întâmpinarea Lui», spre a rămâne pururea cu El în veșnică fericire (I Tes. III, 14).

Se cuvine, deci, să păstrăm această făgăduință și să așteptăm cu credință și nădejde împlinirea ei, așa cum au așteptat bătrînii Simeon și Ana.

Să așteptăm ca și ei, în viața curată și sfîntă. Să stăm ca și ei, în preajma locașului sfînt, îndeletnicindu-ne cu săvîrșirea faptelor bune și străjuind împreună cu oamenii păcii, pentru apărarea ei, spre a putea întâmpina cu vrednicie pe «Domnul Păcii», atunci cînd El va veni să aducă răsplata veșnică, tuturor credincioșilor. Amin!

Preot M. CONSTANTIN

LA DUMINICA HANANEENCEI

Vestea faptelor minunate, pe care le săvîrșea Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, se răspîndise repede pretutindeni, în mica țărișoară biblică, atât de cunoscută nouă din Sf. Scriptură și depășise chiar și hotarele ei. Ea ajunsese, ca o adiere răcoritoare după o zi de arșiță, în colibeale oamenilor simpli și pătrunsese ca un vînt prevestitor de furtună, în palatele puternicilor zilei. Incurajase credința în purtarea de grijă a lui Dumnezeu față de oameni și înțărîpase nădejdlile de mai bine în sufletele celor de jos, stîrnind mare nedumerire printre farisei și cărturari. Era purtată din gură în gură și discutată cu înflăcărare în case, pe ulițe și în piețele publice și se strecurase ca o rază aducătoare de lumină și de nădejde, pînă și în închisori. Cînd Sf. Ioan Botezătorul, care se găsea aruncat în temniță din porunca lui Irod, trimite pe doi dintre ucenicii săi la Domnul, ca să confrunte vestea despre faptele Lui minunate cu realitatea și ca să-L întrebze: «Tu ești Cel ce va să vie, sau pe altul să așteptăm?» (Matei XI, 3). Mîntuitorul îi încredințează pe aceștia de Dumnezeirea Sa, tocmai prin faptele minunate pe care le săvîrșea la tot pasul: «Ducîndu-vă, vestiți lui Ioan cele ce auziți și vedeți: orbii văd și schiopii umblă, leproșii se tămăduiesc și surzii aud, morții înviază și săracilor li se binevestește» (Matei XI, 4—5).

Este adevărat că tot atât de mareată și de binefăcătoare, ca și faptele minunate ale Domnului, era pentru oameni și învățătura Sa. De o simplitate și de o frumusețe dumnezească, ea putea fi înțeleasă de toți. Dar, dacă faptele minunate ale Domnului erau mai presus de fire, învățătura pe care El o propovăduia oamenilor își găsea ecoul ei în însuși adîncul sufletului omenesc. Ca atare, ea nu era o învățătură nouă, ci era

«învățătura», care se potrivea cum nu se poate mai bine cu nevoile sufletului omenesc, care găsea reminiscențe luminoase în acest suflet, ori de câte ori cineva izbutea să-și înlătore de pe cărbunele strălucitor al sufletului său, cenușa pe care răutatea, patima și nepăsarea o așezase, dealungul veacurilor. Căci învățătura pe care o propovăduia El nu era alta, decît buchetul de simțăminte înalte, de gânduri frumoase și de virtuți, pe care-l sădise în sufletul omului, la creare, Dumnezeu și de care omul, prin nebăgare de seamă și prin lene, nu se mai îngrijise. Deaceea, învățătura Domnului se potrivea cu sufletul oricărui om cinstit; deaceea, ea era împărtășită ca o cuminecătură sfîntă de toți cei curați cu inima și deaceea ea a găsit atîția protivnici în stăpînitorii hrăpăreți și răi ai societății vremii de atunci, ale căror suflete erau copleșite de patimi și de răutate.

Dacă în fața mulțimilor sărmane de atunci, minunile Domnului s-au bucurat de mai multă faimă, decît învățătura Lui, și dacă mulțimile acestea, mîinate mai mult de faptele minunate ale Domnului, decît de învățătura Lui, îl propovăduiau: Profet, Mesia, Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu adevărat, acestea se întîmplau din cauză că suferințele, ca unele care erau mai concrete și mai mult simțite, copleșeau în deosebi pe oamenii de jos, ca urmare a unui trai chinuit, în condițiunile vieții de exploatare a celui slab de către cel puternic și a celui umil de către cel trufaș, de atunci. Pradă, astfel, suferințelor de tot felul, oamenii căutau în primul rînd vindecarea de suferințele fizice. Dar Mîntuitorul, ca un Dumnezeuesc cunoscător de suflete, le dădea, cu sănătatea trupească și îndrumările de viață sufletească sănătoasă, învățîndu-i să nu mai greșescă, pentru ca să nu le fie mai rău și făcînd totodată, din orice faptă minunată a Sa, prilej de înaltă catehizare spre o viață nouă, de dreptate, de iubire, de pace și de sfințenie.

Fapta minunată a Domnului, despre care ne amintește azi Sfînta noastră Biserică: vindecarea fiicei unei femei hananeence, este unul dintre multele exemple, pe care ni le-au păstrat Sfintele Evanghelii, despre felul în care Domnul deschidea camenilor, odată cu harul minunat al facerii de bine și pe acela al minunatei Sale învățături. Să stăruim, deci, cităva vreme asupra ei.

Întîlnirea Mîntuitorului cu femeia hananeancă a avut loc în părțile Tirului și ale Sidonului, deci în afara granițelor poporului israelit. Mîntuitorul săvîrșise o seamă de minuni în părțile Galileei și avusese o discuție aprinsă cu fariseii și cărturarilor din Ierusalim, în Genezaret. Cu ocazia aceasta, arătîndu-le micimea lor sufletească de păzitori ai literii Legii și călcători ai spiritului ei, îi numise «conducători de orbi», cari, la rîndul lor, ei înșiși sînt orbi. Indreptarea Domnului către părțile Tirului și Sidonului poate fi înțeleasă ca o nevoie de a se rupe cităva vreme din mijlocul sufletelor mulțimilor care-L înconjurau la tot pasul, ca și din mijlocul răutății și vicleniei fariseilor și cărturarilor fățarnici.

Pe cînd era pe cale, înconjurat de Ucenicii Săi, iată o femeie hananeancă, ieșind înaintea Lui, I-a strigat: «Miluște-mă, Doamne, Fiule al lui David, căci fiica mea este rău chinuită de demoni». Înțelegem în această femeie hananeancă pe mama desnădăjduită, care după ce a încercat orice, ca să-și scape dela suferință poate pe unicul ei copil, simte că numai o minune i-l mai poate salva și aleargă, fără să mai țină seamă de nicio opreliște înaintea Celui ce singur putea săvîrși minuni, a cărui faimă

străbătuse, încă de mult și prin locurile acelea și pe care acum, fără să-L fi văzut vreodată îl recunoaște, cu instinctul ei de mamă, care vrea să-și salveze copilul.

Dar lucru curios: Mîntuitorul nu se oprește la strigătul ei desnădăjduit. El, care se aplecase cu compătimirea pe care nimeni nu o mai arătase înainte față de suferința omenească, asupra orbilor, șchiopilor, surzilor, demonizaților, paralicilor și chiar și a morților, păsește de data aceasta senin mai departe, ca și cum nu ar fi auzit strigătul acestei mame desnădăjduite. Lipsa aceasta de compătimire față de făpătura omenească este, însă, numai aparentă. Minunea pe care o va săvîrși în curînd cu fiica acestei femei hananeence trebuia să fie un îndoit prilej de luminare a Ucenicilor care se găseau în jurul Său. Și într-adevăr, așa a fost: pe deoparte Domnul i-a încredințat că și cei din afara poporului ales sînt capabili de cea mai înflăcărată credință și ca atare sînt vrednici de a moșteni împărăția lui Dumnezeu, iar pe de altă parte i-a învățat și de data aceasta, ca și de nenumărate ori că nu este de ajuns să fie cineva fiu al poporului ales, pentruca să se creadă îndreptățit la împărăția cerurilor, fără să-și agonisească comoară de fapte bune.

Astfel, pe cînd Ucenicii Domnului se mirau că strigătul sărmanei femei hananeence nu fusese luat în seamă de Domnul și pe cînd femeea aceasta, luîndu-se după ceata pe care o forma Mîntuitorul cu Ucenicii, prinzînd curaj, mai mult din sila pe care le-o făcea femeea, care se ținea după, ei s-au adresat Mîntuitorului, spunîndu-i: «Slobozește-o pe ea, că strigă în urma noastră». Dar binefacerea nu se face niciodată din silă! Iar pe de altă parte Ucenicii trebuiau, ei înșiși, ridicăți la un nivel înalt de înțelegere; deosebirea de rasă, de care făceau caz cu atîta îngîmfare cei ce se socoteau pe ei singurii fii aleși ai lui Dumnezeu, trebuia smulsă odată pentru totdeauna din sufletele celor ce aveau să fie cei dintîi propovăduitori în lume ai Vestei celei Bune adusă de Mîntuitorul lumii, trebuia să fie îndepărtată, pentru totdeauna dela temelie instituției care avea să perpetueze în lume idealul dragostei de aproapele, al înfrățirii între oameni și popoare și al păcii și care avea să fie Biserica creștină. «N-am fost trimis decît la oile cele pierdute ale casei lui Israel» le răspunde Mîntuitorul Ucenicilor Săi, la cererea pe care aceștia i-o fac, de a îndeplini rugămîntea hananeencei. Cu alte cuvinte, cum voi, cari ca și mai marii voștri vă socotiți încă fii ai poporului ales și cari disprețuiți pe toți cei ce nu sînt din neamul vostru ca pe niște cîini și spurcați, îmi cereți Mie să fac bine acestei străine? După credința care încă mai dăinue în sufletele voastre, voi, ca și mai marii voștri socotiți pe Mesia ca pe un împărat pămîntesc numai al vostru, care va trebui să-și reverse binefacerile Lui numai asupra voastră, nimicînd pe toți cei ce nu sînt de un neam cu voi și punîndu-i așternut picioarelor voastre. Și continuîndu-și gîndul acesta în timp ce femeea hananeencea din discuția Mîntuitorului cu Ucenicii Săi prinsese curaj și implora cu și mai multă osîrdie ajutorul Domnului, a zis femeii: «Nu este bine să iei pîinea copiilor și să o arunci cîinilor». Cu alte cuvinte, femeie, tu-Mi cere să vindec pe fiica ta; dar acești Ucenici ai Mei socotesc încă, laolaltă cu toți ceilalți din neamul lor, că facerile Mele de bine trebuiesc revărsate numai asupra lor, cu toate că sînt mult mai nemulțumitori și răi decît mulți dintre cei din alte neamuri ale pămîntului. Tu, însă știu că le vei da acum un răspuns

care să-i facă să înțeleagă câtă credință dăinuiește încă și în sufletele celor din afara popcrului israelit și-i vei îndemna să sfărîme, odată pentru totdeauna din sufletele lor zidul cel despărțitor al urii de rasă, pentru ca oamenii, dela un capăt la altul al pământului să se unească sub bolta luminoasă a dragostei și a înțelegerii frățești, a dreptății și a păcii.

Și într-adevăr, femeia hananeancă răspunde Domnului: «Do, Doamne, dar și cîinii mănîncă din fărîmiturile care cad dela masa sîă-pinilor lor». Da, Doamne, dacă vrei Tu, revarsă-ți toate bunătățile și toate binefacerile Tale asupra lor, dar ai puțină milă și de noi cei din afară, care venim la Tine cu credință și ne rugăm cu inima zdrobită și plină de căldură; căci și noi sîntem oameni, deopotrivă cu ei, măcar că ei ne consideră cîini. Și noi avem dreptul să năzuim spre o viață mai bună, căci pentru o viață mai bună ne-ai zidit și pe noi, ca și pe toți alții.

Scotînd din tezaurul ascuns al sufletului hananeencii acest mîrgăritar de credință și de mărturisire smerită, Mîntuitorul subliniază în fața Ucenicilor Săi credința femeii: «O, femeie, mare este credința ta; fie ție precum voiești». Iar Sf. Evanghelie ne spune mai departe că fiica femeii hananeence s-a vindecat din clipa aceea.

Nu cunoaștem ce vor fi zis Ucenicii Domnului, în urma acestei înalte lecții pe care le-a făcut-o Domnul, cu prilejul înîlnirii cu femeia hananeancă. Sf. Evanghelie consemnează numai faptul minunat săvîrșit de Domnul, cu această ocazie, și cuvintele sfinte pe care le-a rostit El. Cunoaștem, însă, din alte părți ale Sfintelor Evanghelii că faptul întîmplat în părțile Tirului și Sidonului nu a fost un fapt singular, ci că Mîntuitorul, în nenumărate ocazii s-a purtat față de cei străini de poporul israel, deopotrivă ca și față de fiii lui Israel și că totdeauna a scos în evidență credința vie a acestora, pe care a arătat-o ca singură condiție pentru cel ce voiește să vină la Sine.

Urmarea direcția a purtării Mîntuitorului față de cei străini de Israel o vedem însă în atitudinea de mai tîrziu a Ucenicilor Domnului, după Înălțarea la cer și în începuturile Bisericii Creștine, care a primit la sînul său plin de dragoste de mamă pe toți oamenii fără deosebire, încît Marele Apostol al neamurilor putea să spună cu toată dreptatea: «Nu mai este iudeu, nici elin, nu mai este sclav nici liber, nu mai este parte bărbătească și parte femeiască, căci voi toți una sînteți în Hristos Iisus» (Galateni, III, 28).

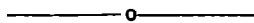
Una în Hristos Iisus! Una în dragostea frățească pe care a propovăduit-o El oamenilor și pe care El, Cel dintii, le-a arătat-o tuturor prin exemplul vieții și morții Sale. Una în credința că fiecare este deopotrivă cu semenul său și că singurul lucru în care îl poa'e întrece este dragostea și jertfelnicia față de aproapele său: iată noul aluat din care s-a format Biserica Creștină, iată lucrul pe care ni l-a lăsat Domnul și Mîntuitorul nostru, ca pe cea mai înaltă poruncă, ca pe cel mai sublim dar: «Întru aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții» (Ioan XIII, 35). Iar dragostea aceasta care caracterizează pe orice fiu adevărat al lui Dumnezeu trebuie să se arate prin credință și prin fapte: o credință puternică, așa cum ne arată Sf. Evanghelie că a avut femeia hananeancă și fapte care să ne arate cu adevărat vrednici de Domnul, vrednici de a ne numi cu numele Său, vrednici de a ne socoti fii ai Săi.

Faptă a dragostei creștine este în primul rînd buna înțelegere între oameni și popoare, lămurirea tuturor neînțelegerilor pe cale pașnică și efortarea cu toate puterile de a înlătura din mijlocul societății cel mai cumplit rău și fapta cea mai urîță înaintea Domnului, care este războiul. Fii adevărați ai Bisericii sînt numai cei ce fac voia Domnului. Și voia Domnului este să ne iubim unii pe alții, să ne prețuim unii pe alții, întrucît cu toții sîntem fii ai unuia și aceluiași Părinte, Dumnezeu și să lucrăm din răputeri pentru a ne face viața cît mai frumoasă, cît mai împodobită și cît mai plină de bucurii sfinte și nevinovate.

Invățînd cu grijă strădalnică pe toți fiii săi să se poarte cu dragoste unii față de alții și să se prețuiască unii pe alții ca niște adevărați frați și să conlucreze cu toții la înfăptuirea unei vieți senine și frumoase, Biserica Creștină perpetuiază astfel în lume ideea binelui, a dreptății și a păcii și se dovedește stîncă neclintită în mijlocul valurilor pămînașe ale vieții purtînd deasupra farul luminos al voinței lui Dumnezeu.

Iar Celui ce a vindecat pe fiica hananeencei și ne-a dat dovadă nu numai de puterea Lui dumnezeiască, ci și de înțelegerea raporturilor adevărate dintre oameni, să aducem laudă și închinare, împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfînt, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor, Amin.

Preot GRIGORE BURLUȘANU

LA DUMINICA VAMEȘULUI ȘI A FARISEULUI.

Duminica aceasta, în care Sfînta Evanghelie ne înfățișează pilda vameșului și a fariseului, marchează începutul creștineștei pregătiri, pentru marele praznic al Paștilor.

Este vorba de acea pregătire specială, care se desfășoară în cadrul sfințelor orindueli, cuprinse în cartea liturgică numită „Triod, pentru care motiv, durata aceasta de timp, se numește „vremea Triodului“.

Pornind dela aceasta Duminică și sfîrșind la „Simbăta Paștilor“ „vremea Triodului“ parcurge un drum de zece săptămîni, care reprezintă zece faze de succesivă pregătire, zece etape de continuă înaintare, zece trepte de neîncetată suire către „Marele Praznic“.

Dealungul acestor zece etape de pregătire, viața religioasă creștină are de urcat treptat, treptat cărarea către acel pisc înalt, unde strălucește Invierea Mîntuitorului și unde pămîntul se îmbină cu cerul, iar viața trecătoare atinge zările veșniciei.

Pe acest drum sufletul creștin, are a urca pe culmile înalte ale adevăratei pietăți, pentruca, pătrunzînd în atmosfera purificatoare a acestei înălțimi, să-și curețe vestmintul său, în azurul undelor spirituale de aci. Pe acest drum suitor al Triodului, sufletul creștin urmează să se îmbimbe de mireasma

sfințitoare a dumnezeștilor slujbe bisericești și să se împodobească cu strălucitoarea cunună a virtuților evanghelice, pentru a deveni vrednic să participe la mărețul triumf asupra morții și să guste cereștile clipe ale „Slăvitei Invierii“.

Menirea pregătirii din vremea triodului apare astfel nimbată de o valoare atât de prețioasă, încît este necesar să îndreptăm privirile, cîteva clipe, dealungul acestui drum, spre a vedea chipul în care, în decursul lui creștinul urmează a-și însuși pregătirea oglindită în sfintele pagini ale Triodului.

Primind cele două capete ale drumului triodic, adică începutul și sfîrșitul său, fructul său inițial și punctul său final, avem de remarcat următoarele caracteristici.

Punctul de plecare al acestui drum este sărbătoarea de azi, numită „Duminica vameșului și fariseului“, și în care auzim acel glas înăbușit, ce rostește suspinînd: „Dumnezeule! Fii milostiv mie păcătosului!“ Acest punct de plecare, însemnează deci marginea vieții păcătoase, unde apare nevoia izbăvirii de păcat.

La rîndul său celălalt capăt al drumului, adică punctul „său final, este „Sîmbăta Paștilor“, unde apare mormîntul în care a coborît Trupul Mîntuitorului, jertfit pentru izbăvirea lumii de păcat și unde, în răsfrîngeri de tainice ecouri, se aude glasul smerit, al Sf. Apostol Pavel, care șoptește solemn: „De am murit împreună cu Hristos, credem că vom și învia împreună cu El“ (Rom. VI, 8). Adică de am lepădat păcatele, pentru a căror ispășire a murit Hristos, vom fi părtași la triumful Său asupra morții.

Din aceste remarcări rezultă că drumul Triodului se desfășoară între păcatele lumii și mormîntul Domnului. El este drumul care duce dela viața păcătoasă, la înmormîntarea ei. Iar confirmarea acestui adevăr, o găsim în faptul că, dealungul acestui drum, în slujbele sfinte ale Triodului, răsună în permanentă îndemnul: „Să lepădăm păcatele!“ „Să omorîm patimile!“ „Să înviem sufletul!“.

Prin urmare, trecerea dela păcat, la înmormîntarea vieții păcătoase, iată sumara schiță a drumului triodic: Omorîrea păcatului și învierea sufletului, iată esența pregătirii din cursul acestui drum.

Și acum, după aceste puține lămuriri, să ascultăm cuvintele Sf. Apostol Pavel, prin care chemarea Triodului își precizează înțelesul său și cari sînt următoarele: „Omorîți deci năravurile voastre pămîntești: desfrînarea, necurăția, patima, pofta cea rea, avariția care este idolatrie... lepădați minia, înțîmea, răutatea, hula, cuvîntul de rușine din gura voastră, fiindcă v-ați desbrăcat de omul cel vechi, împreună cu faptele lui și v-ați îmbrăcat în cel nou, care se înnoiește neîncetat, după chipul lui Dumnezeu care l-a făcut“ (Col. III, 5—10).

Apoi, alături de acest tablou al faptelor păcătoase, ce trebuiesc desființate, numitul Apostol ne înfățișează și tabloul virtuților evanghelice cu care trebuie să se împodobească creștinul și pe cari le numește „roade ale duhului“, zicînd: „Iar roadele duhului sînt: iubirea, bucuria, pacea, bunătatea, binefacerea, credința, blîndețea, înfrînarea poftelor“ (Gal. V, 19—20).

Cunoscînd deci acestea, înțelegem sumar programul ce urmează să fie realizat în cursul pregătirii, din vremea Triodului. Iar în cele două tablouri înfățișate, găsim cele două oglinzi, în cari trebuie să ne privim, în timpul acestei pregătiri, spre a controla dacă sîntem sau nu, pe drumul ce duce dela păcat la înmormîntarea vieții păcătoase.

Acum să privim o clipă și tragedia primilor oameni, prin cari au intrat în lume, păcatul și moartea. Vom vedea, cu acest prilej, că tragedia aceasta s-a desfășurat tot pe drumul dintre păcat și mormînt. Ea a pornit din marginea acelei vieți curate și fără păcat, pe care o aveau primii oameni, înainte de cădere și a ajuns la înmormîntarea ei, sub lespedea grea a oăcatului.

Drumul Triodului este deci acela pe care au coborît primii oameni; dar pe care noi îl parcurgem în sens invers. Pe acest drum, ei au coborît dela sfințenie la păcat, în timp ce noi suim dela păcat la sfințenie. Ei au pornit dela viața nemuritoare spre viața supusă morții; iar noi pornim dela viața stricăcioasă, către viața netrecătoare. Ei au plecat dela rai spre iad; iar noi ne îndreptăm dela iad spre rai. Ei s-au îndepărtat de Dumnezeu; iar noi tindem să revenim la El. Din cerești ei au devenit pămîntești; iar noi ne străduim din pămîntești să devenim cerești.

Dar, întrucît călătoria, din vremea Triodului, are sens contrar aceleia pe care au făcut-o primii oameni, se înțelege că și lucrarea noastră, din vremea acestei călătorii, trebuie să aibă un caracter opus lucrării aceluia. În virtutea acestui fapt, ceea ce ei au prețuit, noi trebuie să lepădăm și ceea ce ei au lepădat, noi trebuie să reluăm. Astfel ei au prețuit îndemnul diavolului și au lepădat ascultarea de Dumnezeu, noi trebuie deci să lepădăm îndemnul aceluia și să reluăm ascultarea de Dumnezeu. Ei au adoptat mîndria, noi trebuie să îmbrățișăm smerenia. Ei s-au supus lăcomiei, noi trebuie să ne impunem înfrînarea. Ei au supus trupul lor necurăției și stricăciunii păcatului, făcîndu-se instrumente ale duhului necurat, noi trebuie să ne străduim a curăți și sfinți trupurile noastre, făcîndu-le organe și „temple ale Duhului Sfînt“.

Prin aceasta lucrare, opusă aceleia a primilor oameni, se inversează și rolul factorilor cari au provocat tragedia lor, adică se înlătură nefastele cauze cari au produs așa nenorocite urmări. Invățătura creștină arată că aceste dezastruoase cauze se reduc, în fond, la un singur factor, căci zice: „Prin păcat a intrat moartea în lume“

Păcatul a fost deci omorîtorul; iar omul a fost victima. El a fost învingătorul, iar omul învinsul. Acum, prin inversarea lucrării, omul trebuie să devină învingătorul; iar păcatul să fie învinsul. Păcatul trebuie să fie omorît, iar omul duhovnicesc, înviat.

Potrivit acestei norme de inversare, ordinea în care se desfășoară lucrarea de pregătire din vremea Triodului, reprezintă reversul procesului de prăbușire a celor dintii oameni. Deaceia, dealungul celor zece etape, de pe drumul Triodului, apar rînd pe rînd, toate virtuțile și toate practicile, menite să înlocuiască pe contrariile lor, cari au țesut tragedia strămoșilor neamului omenesc.

Astfel, în locul mândriei, apare la poarta Triodului, smerenia, exemplificată de vameșul, din pilda Evangheliei de azi. Apoi, de aci, din etapă în etapă, apar în mod succesiv, în locul neascultării și răzvrătirii, pocăința și întoarcerea la Dumnezeu, pilduită în istoria fiului risipitor. În locul indiferenței se înfățișează caritatea, condiția răsplătirii veșnice, la judecata universală. Locul lăcomiei îl ocupă postul de înfrinare pornit, în mod special, odată cu „lăsatul secolui“. În locul înstrăinării de Dumnezeu, apare apropierea de El, prin credința sincer mărturisită, după exemplul dat de Apostolul Natanail, în prima Duminică a postului.

După aceea, în Duminicile: a doua, a treia, a patra și a cincea din post și în săptămânile respective, se înfățișează, una după alta, în locul petrecerilor ușurate și scandaloase, pietatea și rugăciunea; în locul egoismului, altruismul și abnegația; în locul degradării sfințenia; în locul tendinței de dominare și stăpânire, devotamentul slujirii pentru alții. Și în sfârșit, în Duminica a șasea și în săptămâna următoare, în locul gustului pentru desfătări egoiste și în locul, izolării, în sfera intereselor personale, apar, apoteozate de Mintuitorul, în Ierusalim, în Ghetsimani și pe Golgota, suferința, răbdarea și jertfirea, îndurate pentru binele obștesc.

Iar, ca un ecou al lucrării acesteia, auzim glasul Sf. Efrem Sirul, dominând tot drumul Triodului, prin cuvintele: „Doamne și Stăpînul vieții mele! Duhul trîndăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpînire și al grăirii în deșert, nu mi-l da mie! Iar duhul curăției, al gîndului smerit, al răbdării și al dragoștei, dăruiește-l mie, slugei Tale!“

E momentul să examinăm acum, ceva mai de aproape, mijloacele indicate de Triod, pentru pregătirea creștinească și cari sînt: postul, rugăciunea și milostenia sau faptele bune.

Pentru a ne arăta necesitatea și valoarea postului de 40 de zile dinaintea Paștilor, Triodul, după ce ne amintește că Adam și Eva au pierdut raiul din cauza mîncării din pomul oprit, ne poartă cu gîndul sus pe muntele Sinai, unde Moisi, postind 40 de zile, a putut vedea slava lui Dumnezeu și a primit din mîna Lui slovele vechei legi sfinte. După aceea ne arată pe profetul Ilie, întîlnind prezența lui Dumnezeu, pe muntele Horeb, după un post de 40 zile. Ne arată deasemenea pe Niniviteni scăpînd, printr-un post de 40 de zile, de pedeapsa păcatelor lor, anunțată prin profetul Iona. Ne duce apoi pe muntele din pustia Iordanului, spre a vedea pe Mintuitorul postind 40 de zile, înainte de a da lumii dumnezeiasca lege nouă.

În sfârșit, ne înfățișează pe Sf. Grigore Palama, în Duminica I din post, pe Sf. Ioan Scărarul, în Duminica a IV și pe Sf. Maria Egipteanca, în Duminica V, precum și pe toți sfinții în Sîmbăta I din post, pentru a ne arăta că prin post se obține înălțarea deasupra vieții trupești și se ating înaltele culmi spirituale, unde se deschid zările veșniciei și unde omul se întîlnește cu Dumnezeu.

Odată cu arătarea necesității postului, Triodul arată și condițiunile pe care el trebuie să le îplinească. Astfel, după ce ne sună în auz cuvintele

Mîntuitorului, care spune că postirea noastră nu trebuie să fie, pentru noi nici povară, nici fățarnicie, Triodul ne aduce și pe profeți, ca să ne arate cum trebuie să fie postirea noastră. Și iată, pe profetul Isaia, grăind următoarele, către cei cari postesc de mincare, timp ce cu gîndul, cu cuvîntul și cu fapta săvîrșesc relele: „Nu acest fel de post am ales, zice Domnul, ci desleagă toată legătura nedreaptă, desleagă încurcăturile sarcinilor (ce ai pus asupra semenilor tăi), dă libertatea celor asupriți și rupe zapisul tău cel nedrept, frînge flămînzilor pîinea ta și pe săracii, cei fără adăpost, adu-i în casa ta“ „Spălați-vă și vă curățiți, stergeți vicleniile din sufletele voastre, înaintea ochilor Mei! Părăsiți-vă de viclesugurile voastre, învățați-vă a face bine! Căutați dreptatea; salvați pe cei năpăstuiți; nu asupriți pe sărac... și faceți dreptate văduvei!“ (1, 1).

Aceste lămuriri profetice, arată că postul nu poate înlocui celelalte mijloace de pregătire, cari sînt desființarea patimilor și cultivarea virtuților evanghelice, ci el trebuie să fie asociat cu acelea, pentru ca valoarea lui să fie reală.

Condițiunea aceasta o pune în evidență triodul, prin imnele sale, în săptămîna întii din post, zicînd: „Să postim post bine plăcut Domnului! Postul cel adevărat este înstrăinarea de răutate, înfrînarea limbei, lepădarea minci, depărtarea de poftă, de clevetire, de minciună, de jurămint fals“ (Stihov. Luni seara, săpt. I).

La rîndul său, rugăciunea este deasemenea mijlocul chemat să funcționeze, pe o scară mult mai întinsă, în vremea Triodului. Ea are rolul să pună acum, pe creștini într-o legătură mult mai strînsă cu Dumnezeu și cu obștea credincioșilor. Deaceea, pentru practicarea ei, Triodul deschide un cîmp, mult mai larg, decît se întîlnește în restul anului. Atît rugăciunea individuală, pe care fiecare credincios trebuie s-o facă, în casa sa, în comuniune directă și strict personală cu Dumnezeu, cît și rugăciunea colectivă, făcută în casa lui Dumnezeu, în comuniune cu toți credincioșii, ating o amploarea deosebită, în aceasta vreme.

Triodul cheamă acum pe creștini, mult mai des, în sînul Bisericii pentru rugăciune și sînt săptămîni de zilnică rugăciune în comun, cum e cazul, mai ales, cu prima și cu ultima săptămîna a postului; precum și cu săptămîna a cincea a lui. Această comuniune în rugăciune a credincioșilor are rolul de a amplifica legătura creștinului cu Dumnezeu, prin legătura lui cu obștea credincioșilor, căci Mîntuitorul a spus că unde sînt doi sau trei, adunați în numele Său, acolo va fi și El, în mijlocul lor și că de se vor uni doi, în rugăciune, cererea lor va fi împlinită.

Triodul avizează apoi că, precum postul, tot așa și rugăciunea, în general, trebuie să îndeplinească unele condițiuni speciale pentru a fi eficace și anume, ea trebuie făcută cu credință, smerenie și cu iertarea greșalelor aproapelui: „Cînd stați de vă rugați, iertați orice aveți asupra cuiva! „Și orice veți cere, rugîndu-vă, să credeți că veți primi și va fi vouă“, zice Mîntuitorul (Mc. XI, 24—25).

În astfel de condițiuni făcută și unită cu postul, rugăciunea este înfățișată ca putere făcătoare de minuni, mijloc de alungare a duhurilor necurate și de tămăduire de boale, fapt arătat de Mîntuitorul, cu prilejul vindecării copilului lunatic, despre care grăiește Sf. Evanghelie, în săptămîna a patra din post, zicînd că: „Astfel de demoni nu se pot alunga decît numai cu rugăciunea și postul“.

În sfîrșit, milostenia și faptele bune sînt chemate deasemenea, să contribuie, în largă măsură, la pregătirea din vremea Triodului. În Duminica lăsatului de carne, faptele milosteniei sînt înfățișate drept condiția fundamentală de salvare, la judecata de apoi; iar în Sîmbăta precedentă, numită „Sîmbăta mîrșilor“, este oriînduită săvîrșirea de rugăciuni și de acte de milostenie, pentru ușurarea situației repausărilor, în fața Dreptului Judecător.

Cu privire la milostenie și fapte bune, Triodul arată că, precum postul și rugăciunea, tot așa și aceasta, își întemeiază valoarea pe smerenie, dragoste și sinceritate. Ele nu trebuiesc făcute din silă, nici din fățarnicie sau mîndrie. În scurt, milostenia și faptele bune, sînt recomandate a fi însoțitoare nedespărțite ale postului și rugăciunii, „glăsuesc imnele triodice.“ Să deslegăm toată legătura nedreaptă; să rupem zapisul tocmelelor asupraitoare; să dăm flămînzilor pîine și pe săracii cei fără adăpost să-i aducem în casele noastre!“

Precum vedem, smerenia și pocăința reprezintă poarta de intrare a Triodului; jertfirea și sfințirea înfățișează vîrfurile sau coroana sa; iar rugăciunea, postul și milostenia constituie inima sau centrul său.

Acum, după ce am privit, din diferite puncte de vedere drumul de creștinească pregătire, din vremea Triodului, ne rămîne să privim o clipă acest drum și în cadrul vremurilor actuale.

Vom constata, cu prilejul acesta că spusele Triodului ca: „înlăturarea nedreptății și asupririi“; „respectarea drepturilor și libertății semenilor“; „pacea și buna înțelegere între oameni“; „înfrișgerea trufașelor năzuințe egoiste de dominație și înrobire“; precum și „înlocuirea omului vechi“ cu „omul cel nou“, — pentru formarea unei lumi noi, întemeiată pe dreptate și pace, sînt cuvinte cari circulă azi, în largul lumii, afirmîndu-se ca cerințe de primul rang, ale vieții sociale, din sinul omenirii. Conștiința socială a omenirii, ridicată deasupra negurei trecutului, respinge deci cu oroarea, viața păcătoasă, țesută de plăceri egoiste, din exploatare, din sugrumarea libertății și drepturilor celor slabi de către cei tari și din sacrificarea vieții celor mulți, pentru interesele egoiste ale unei minorități care pentru cîștig personal, propagă ura și războiul între popoare și rasele omenești.

Drumul Triodului se întîlnește deci cu drumul marilor revendicări ale omenirii, cari însemnează desființarea vieții păcătoase, a vieții de nedreptate și exploatare; de discriminări tiranice și de agresiuni războinice și înlocuirea ei cu o viață de dreptate și pace, de bună înțelegere și frăție universală. Iar prin această întîlnire se împlinște vechea profeție care anunță întîlnirea dintre dumnezeiasca revelație naturală ce se manifestă în largul lumii și revelația

supranaturală încredințată Bisericii lui Hristos: „Mila și adevărul s-au întîmpinat. Dreptatea și pacea s-au sărutat. Adevărul din pămînt a răsărit și dreptatea din cer a privit“, spun profeticele cuvinte ale Psalmistului (84, 10—11).

Cele afirmate pînă aci sînt numai indicații generale. Ele sînt numai o enunțare schițată fugitiv, a tuturor momentelor de seamă, din cursul fiecărei etape, care urmează a se lămuri la timp, de pe amvonul Bisericii. Trebuie să știm însă că chiar de am avea tot timpul necesar pentru a lămuri, fir cu fir, rostul și valoarea pregătirii din vremea Triodului, nu vom putea înțelege niciodată pe deplin acest lucru, fiindcă aci nu e vorba de o trecătoare curiozitate a ascultărilor. Aici e vorba de un lucru care ne interesează pe toți, în cel mai înalt grad, dar care, în esența lui, nu poate fi cunoscut din vorbe, ci din proprie și directă experiență.

Drumul Triodului nu e teorie ci viață, pe care trebuie s-o trăim atît pe planul social, ca cetățeni ai patriei și ca membri ai universalei comunități umane, cît și pe plan spiritual, în comunitatea Bisericii, laolaltă cu toți credincioșii, în mireasmă de tămîie, sub licăriri de candelă și pîlpîiri de făclii, în tainica prezență a Mintuitorului, a Ingerilor și a Sfinților.

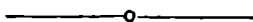
Astfel, în această sfîntă și universală comuniune, să ascultăm glasul lui Dumnezeu, din paginile Sf. Scripturi, și să unim sufletele noastre, în șoapte de rugăciune și în imn de slăvire, prin cari „pe noi înșine și unii pe alți și toată viața noastră, lui Hristos Dumnezeu să o dăm“.

Aci, în sinul comunității religioase și în solidară legătură cu cea socială, îmbrăcați în vestmintul modestiei și al evlaviei, cu candela iubirii de Dumnezeu și de aproapele, aprinsă în inima noastră, cu gîndul curat și cu conștiința împăcată, să ne împărtășim cu harurile sfințitoare, revărsate de Duhul Sfînt, prin slujbele și Tainele Bisericii și să participăm la dumnezeescul ospăț al „Cinei celei tainice“, în Joia Patimilor Domnului.

Apoi, să însoțim pe Mintuitorul, în drumul Său spre Golgota; să contemplăm măreția blindeții și a răbdării Lui, pe crucea suferințelor, îndurate pentru desființarea păcatelor lumii; să asistăm, cu adîncă pietate, la coborîrea trupului Său în mormîntul în care, împreună cu El, se înmormîntează și păcatele noastre și apoi să rămînem în cucernică așteptare la marginea acestui mormînt, prohodind împreună cu Psalmistul: „Scoală-Te, Dumnezeule, judecă pămîntul, căci Tu vei împărăți, peste toate neamurile!“

Numai prin această trăire sfîntă a vremei Triodului, vom dobîndi complectă pregătire creștinească, pentru marele Praznic al Paștilor; la sosirea căruia vom putea intona, împreună cu toți cei vrednici, imnul mărețului Său triumf asupra morții. „Căci din moarte la viață și de pe pămînt la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi“. Amin.

Pr. C. M. MIRON

LA DUMINICA III-a DIN POST

*Noi predicăm pe Hristos cel răstignit...
«N-am avut de gând să ştiu între voi pe
altcineva decât pe Hristos şi pe Hristos răstignit».*

Astăzi întreaga creştinătate ortodoxă îşi pleacă cu evlavie sfântă genunchii în faţa Sfintei şi de viaţă Făcătoarei Cruci, temelia mărturisirii sufletului însetat după adevărul mîntuitor şi izvor al vieţii celei duhovniceşti.

Pentru praznicul închinat Sf. Cruci de Biserica Creştină Ortodoxă astăzi, din Cartea Sfântă am găsit cuvintele Marelui Apostol al Neamurilor, pe care le-am socotit cele mai potrivite şi mai cuprinzătoare, pentru a înmănuşia gîndurile şi simţămintele curate ale noastre, ce ne stăpînesc sufletele în această a treia duminică de pregătire pentru marele şi luminosul praznic al biruinţei Sf. Cruci.

În toată predicarea sa, Sf. Apostol Pavel şi după sine Biserica în toate timpurile, Crucea Mîntuitorului a fost izvorul nesecat al învăţăturii creştine, nu numai fiindcă Cel ce a suferit pe dînsa, pentru păcatul lumii, are nume în care este dat să se plece tot genunchiul atît al celor de pe pămînt, cit şi al celor din cer, dar şi fiindcă prin ea, omenirea a căpătat marele dar al iertării păcatelor şi al înfierii, vrednicie de a fi ridicată prin ea la Tronul de slavă al lui Dumnezeu, mîntuindu-se.

Ce a fost această Cruce, cînd Fiul lui Dumnezeu a început lucrarea Sa de mîntuire? Un instrument de tortură, inventat în pornirea de a multiplica şi varia la nesfîrşit suferinţa călcătorilor de lege şi prin aceasta servind ca obiect de oprimare şi de groază, precum şi ca mijloc penal educativ pentru rînduiala unei societăţi sprijinită pe constrîngere şi forţa celui mai tare şi lipsită de Dumnezeu. În acest obiect mintea omenească concentrase toată iscusinţa cu care să mărească suferinţa omenească.

Ce a făcut Mîntuitorul din acest lemn al groazei şi al ruşinei?

Prin moartea Sa pe cruce, l-a ridicat la cea mai înaltă cinste şi strălucire, făcîndu-l izvor al vieţii şi al nemuririi.

Calea mîntuirii a fost deschisă în lume prin jertfa de pe Cruce a Mîntuitorului Iisus Hristos, iar cunoaşterea şi preţuirea acestei căi vine din auzirea cuvîntului lui Dumnezeu (Roman XI, 14) pe care Sf. Biserică ni-l împărtăşeşte neconţinut pentru a fi îndreptar vieţuirii duhovniceşti celei adevărate. Acest adevăr simţit de orice cuget creştin, îndeamnă pe orice credincios să se apropie cu evlavie şi cu smerenie de apa cea vie a Sf. Evanghelii şi în ispitirea Scripturilor, să descopere voia sfîntă a lui Dumnezeu către noi oamenii, prin semnele şi lucrările Sale sfinte, pe care în multe rînduri şi în multe chipuri le-a săvîrşit, dar mai ales la sfîrşitul acestor zile ne-a vorbit prin Fiul Său, Moştenitor al tuturor lucrurilor şi prin care a făcut veacurile. (Evrei I, 1).

Şi lucrarea, dacă ispitim Scripturile şi arătările voiei lui Dumnezeu către oameni, este aceea prin care Inuşi Fiul Său întrupat a luat asupra-Şi în chipul

robului, păcatul lumii, și l-a ridicat pe altarul de jertfă de pe Golgota, împăcînd voia lui Dumnezeu cu nevrednicia omului fără har și fără lumină.

Viața duhovnicească a omului, o călătorie trecătoare prin lume, își caută cu nesaț izvorul obirșiei sale și în același timp albierea unui făgaș nemincinos. Peste aceasta adie un susur duios de îndemn sfînt, din descoperirile sfinte ale lui Dumnezeu șoptind fiecăruia, în drumul spre mîntuire: „Iată am pus în calea ta viața și binele, moartea și răul“ (Deut. XXX, 15).

Mari și solemne sînt clipele cînd omul se hotărăște pentru viața sau pentru moartea sufletului și un astfel de popas și de prilej ni-l pune în față astăzi Mîntuitorul Iisus Hristos, adresîndu-se fiecăruia dintre noi: „Cine voește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze Mie“ (Marcu, VIII, 34).

Acest îndemn sfînt, cuprinde trei acte însemnate, pe care creștinul trebuie să le facă în sufletul său, pentru a putea fi numit urmaș al lui Hristos, Ele au însă unitatea desăvîrșită în atitudinea pe care creștinul o are în fața Sfintei Cruci, atitudine care începe cu lepădarea de sine, ca prim act al unei crucificări personale, cu împovărarea suferinței personale pentru Hristos, urmată apoi de părtășia cu Hristos, în viața aceasta și cea viitoare.

Despre acest act, pe care Sf. Cruce îl săvîrșește în sufletul creștin pătrunzînd prin credința în Hristos, ne vorbește Sf. Evanghelie de astăzi, care pune în valoare prețul sufletului, față de lume și Sf. Cruce ca singura cale pe care omul poate să se mîntuiască.

Rugăm pe bunul Dumnezeu să împlinească în sufletele noastre neputința minții de a arăta și rîndui spre înțeles, toată bogăția de har și lumină prisositoare ce izvorăște din Crucea lui Hristos, viu făcătoare.

Cu această rugăciune voi încerca, după slabele mele puteri, să arăt ce este Crucea lui Hristos pentru un creștin doritor de mîntuire, ce daruri izvorăsc din această Sf. Cruce și cum să se poarte și să cinstească creștinul semnul Sf. Cruci.

Sf. Apostol Pavel mărturisind adevărul nezdruccinat, că nici un alt nume nu a fost dat spre cinstire, atît pe pămînt cît și în cer, decît al Domnului Iisus Hristos, (Filipeni II, 9-10), ne arată lămurit și temeiurile de cinstire a numelui Mîntuitorului cînd zice: „Căci Dumnezeu a voit ca toată plinătatea să locuiască în El și să împace totul în Sine cu El. atît ce este pe pămînt, cît și ce este în ceruri, făcînd pace prin sîngele Crucii Lui“ (Coloseni I, 19-20).

Urmează de aici că slava Fiului este Sf. Cruce, pe care și prin care El a descoperit lumii adîncul bunătății și iubirii nemărginite a lui Dumnezeu, față de neamul omenesc, căci: „Așa de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît a dat pe singurul Său Fiu, pentruca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“ (Ioan III, 16).

Legată de această dragoste nemărginită a lui Dumnezeu este moarte pe pe Cruce a lui Hristos, în care Dumnezeu își arată toată iubirea Sa față de noi, prin faptul că „pe cînd eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi“ (Romani V, 8), și încă moarte pe Cruce (Filipeni II, 8).

Astfel ne descoperă Sf. Scriptură însemnătatea și adîncul învățaturii despre Sf. Cruce, cu care creștinătatea își înseamnă viața și toate rosturile acesteia, punîndu-și-o femei nemincinos de viețuire și ancoră a nădejzilor sfinte, avînd-o drept cheazășie a bunătăților făgăduite.

Fiind izvor nesecat al iubirii lui Dumnezeu față de lume, descoperind celor ce mărturisesc și cred în cuvîntul Fiului, adîncul bunătății lui Dumnezeu, care îndeamnă la pocăință, Crucea este pentru creștini, nu numai un semn de cinstire în aducerea aminte, dar ea este și armă contra celui rău, sabie contra păcatului, tăria neclintită a credinței, izvorul și întărirea vieții duhovnicești, îmbrăcăminte de viață, tămăduirea bolnavilor, lumina celor din întunec, zidul din jurul bisericii în care se slăvește numele lui Dumnezeu, lauda profeților, ușa Raiului, pomul nesticăciunii, liman de mîntuire, slava măririlor, podoaba cuviosilor, voința Tatălui, mărirea Fiului, bucuria Duhului Sfînt, temelia neclintită a Bisericii celei văzute și celei nevăzute, așa cum Sfînta noastră Biserică, în cîntările de strană a slujbei de astăzi ne arată, iar sfîntul și dumnezeescul Pavel ne mărturisește că: „Toată lauda vieții sale este în Hristos“ (Galat. VI, 14).

Acestea sînt învățăturile sfinte și temeiturile de credință cu care înconjurăm astăzi cu cinstire Sf. Lemn cel de viață făcător, Crucea sfîntă pe care Domnul Iisus Hristos S-a jertfit pentru păcatul lumii, împăcînd omenirea cu Dumnezeu, ca Domnul păcii și Părintele Veacului ce va să fie.

Gălesc de cuviință, drept măritorilor creștini, să adîncim și mai mult temeiul de credință al Sf. Cruci. Dacă Sf. Cruce este după învățatura creștină semnul și actul de dragoste al lui Dumnezeu față de credincios, nu este fără folos a arăta că această dragoste, preînchipuînd actul de pe Golgota, și-a avut în trecutul de credință al neamului omenesc o istorie al cărei sens răsfrînge asupra Sf. Cruci, raze bogate de lumină și de har. Asemenea drumețului care, în călătoria sa are nevoie de îndrumări, tot astfel și omenirea a avut nevoie de anumite semne în care puterea lui Dumnezeu s-a arătat și a lucrat pentru întărirea credinței.

Și Dumnezeu, din dragoste nu a lăsat fără călăuză calea credinciosului, ci prin semne sau simboluri adeseori i-a arătat drumul de urmat și adevărurile de mărturisit.

Aceste descoperiri în anumite forme văzute, în care Dumnezeu și-a arătat iubirea de oameni au mers în măsura în care și răutatea omenească se adîncea, culminînd în Crucea de pe Golgota, în care s-a revărsat toată iubirea divină și la picioarele căreia omenirea și-a consumat toată răutatea.

Cetim astfel în Cartea Facerii lumii că prin pomul cel din Eden a venit păcatul și moartea în lume, din neascultarea și nașterea poftelor deșarte și și trecătoare în ființa omului. Prin fructul cel ademenitor al pomului a venit moartea, ca prin lemnul cel uscat al Crucii să vină viața. Adîncind taina aceasta a vieții, Sf. Apostol Pavel înalță în scrierile sale, neîntrecute imne de slavă Sf. Cruci, singura care l-a descătușat de faptele cele trecătoare ale trupului și nu avea alt ideal al viețuirii, decît în Hristos, pe care-L predica numai ca Cel

răstignit, fiindcă descoperise taina vieții creștine, zicînd: „Umblați cîrmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pămîntești“ (Galat. V, 16).

Nimic nu a cruțat dumnezeescul Apostol pentru a desprinde Duhul cel nemuritor din om, de poftele cele trecătoare ale vieții, care sînt deșarte și neziditoare și ne arată că în curățirea trupului și a sufletului, în neîntinarea de păcat, în tăierea și răstignirea poftelor trupului, stă mîntuitor Crucea lui Hristos.

Înțelegem de ce Sf. Apostol Pavel arată lucrarea Crucii, în sufletul creștin, dîndu-se pe sine exemplu, zicînd: „Prin Cruce m-am răstignit lumii și lumea mie“ (Galat. VI, 14), iar în altă parte ca rod al acestei crucificări personale, și „împlinirii în trupul său a suferințelor lui Hristos“ (Colos. I, 25) exclamă: „Numai trăesc Eu, ci Hristos este Cel care trăește în mine“ (Galat. II, 20). Aceasta este lucrarea Crucii lui Hristos într-un suflet creștin, care are drept viețuire pe Hristos Domnul.

De aici înțelegem de ce Domnul prin Evanghelia de astăzi ne pune condițiune de urmare a Sa zicînd: „Cine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia Crucea și să-mi urmeze Mie“.

Aceasta este lucrarea credinței în Sf. Cruce. Prin fructul pomului a venit moartea, prin lemnul cel uscat al Crucii a venit viața despărțind ceea ce este vremelnice în sufletul omului de ceea ce este duh și zidire.

Sub umbra legii, Crucea a fost închipuită de Moisi, cînd a trecut cu toiagul Marea Roșie, cînd s-a rugat contra lui Amalec, de Iona în pîntecele Chitului, de lemnul cu care Elisei a îndulcit și vindecat apele, de toiagul lui Iacob, de binecuvîntarea fiilor lui Iosif, de lovirea cu toiagul în stîncă Horebului celui împietrit, de șarpele cel de aramă, ridicat în pustie pentru tămăduirea celor sortiți pieirii, de Daniil în groapa leilor.

Dacă medităm asupra tuturor acestor preînchipuiri ale Sf. Cruci, descoperim într-insele voința plină de dragoste a lui Dumnezeu pentru păstrarea în lume a credinței și pentru mîntuirea sufletului.

Vedem bunătatea lui Dumnezeu, care îndeamnă la pocăință, și lepădarea de omul cel vechi stricat de poftele înșelăciunii și îmbrăcarea în omul cel nou, după chipul Celui ce a fost zidit.

Crucea ne dă astfel lepădarea de sine și îmbrăcarea cu podoaba nestrăicîciunii. Prin Cruce Domnul Iisus Hristos a învins moartea pentru tot neamul omenesc. Ne-a deslegat de păcatul cel strămoșesc, a prădat iadul, a dăruit învierea și ne-a făcut fiii lui Dumnezeu (Matei V, 9, 45, Romani VIII, 17, 9, 26, II Corinteni VI, 18, Galat. III, 26, 29, 4, 7).

Demnitatea pe care urmarea Crucii, în Evanghelia de astăzi, ne-o arată, de a fi urmașii lui Hristos și prin aceasta de a fi fii ai lui Dumnezeu, este o demnitate mai presus de aceea a puterilor nevăzute ale sfinților îngeri, cari în chip tainic, ne prezintă Sf. Cruce, spre închinarea celor luminați cu postul și cu lacrimile pocăinței, așa cum de frumos glăsuiește cîntarea Vecerniei acestei duminici (Cînt. I dela Vecernie).

Sf. Cruce ne este de folos în săvîrșire a cu putere a lucrării mîntuitoare.

Ascultînd cîntările stranei din această duminică și cu deosebire Aca-
tistul Sf. Cruci, vedem că se accentuează cu tărie fericirea lemnului Crucii,
aceasta fiind taina nu numai a unei înțelepciuni creștine, care pune temei pe
natura veșniciei din om, pe suflet în firea sa, fără adausul deșertăciunii născută
din poftă, care duce prin ispită la păcat, dar și voia sfîntă a lui Dumnezeu
către cei ce cred în El.

Să ne gîndim la apele cele amare din ținutul pustiului Sinaiului, îndul-
cite de Moisi prin lemnul vîrit într-însele și dacă asemănăm viața noastră cea
trecătoare în amărăciunea păcatului, ca într-o mare a morții, vom desprinde
toată taina și puterea Sf. Cruci, dată de Dumnezeu în neamul cel uscat de
patimi și pustiul unui suflet ars de suferință, pentru îndulcirca și mîntui-
rea vieții.

Precum lemnul din Mara a îndulcit apa cea amară, astfel și Sf. Cruce
schimbă în firea sa suferința umană, cînd ea este înfiptă cu credință în
apa vieții.

Sf. Cruce este nu numai lucrătoare, spre mîntuire, prin lucrarea unei credințe
vii, dar ea susține, ajută și întărește viața pămîntească a creștinului.

Pentru acest motiv, cu semnul Sf. Cruci, credincioșii își însemnează toate
etapele și clipele vieții sale, avînd-o drept semn al trăirii lui Hristos.

Dacă acesta este înțelesul învățaturii noastre creștinești, ce se desprinde
din însemnătatea Sf. Cruci, așa de cuprinzător înfățișată în Evanghelia de
astăzi, prin cele trei acte ale sale: lepădarea de sine, luarea crucii personale a
suferinței și urmarea necondiționată a lui Hristos, gîndul nostru se îndreaptă
către lucrarea în viață a Sf. Cruci.

Istoria creștinismului este istoria Sf. Cruci în lume.

De înțelesul și atitudinea pe care creștinătatea a avut-o în fața și la
picioarele Sf. Cruci, în înălțarea gîndului și în smerenia inimii se leagă tot
lucrul cel bun spre mîntuire.

Biserica Creștină Ortodoxă, ocrotită de sfînta și de viață dătătoarea Cruce
i-a dat cîntecul de slavă, și sub oblăduirea ei, a alinat suflete nemîngîiate în
credință, a îndreptat, susținut și miresmat cu balsamul evlaviei suferințele per-
sonale și de obște ale celor mulți și adesea nedreptățiți în viață, avînd îndreptar
de lucru, iubirea de aproapele, izvorită din jertfa de pe Cruce a Mîntuitorului.

Dela leagăn pînă la mormînt viața omului creștin este însemnată cu Sf.
Cruce; dela pereții reci și plini de credință arzîndă ai catacombelor, pînă la
turlele falnice ale bisericilor noastre, Crucea însemnează toată viața creștină.
Ea ne-a adus nu numai infirmarea morții și omorirea păcatului și prin acea-
sta pacea cu Dumnezeu, ci ne-a adus și pacea cugetului, precum și pacea
cu semenii noștri. Acelaș dumnezeesc Apostol Pavel, slăvitor al Sf. Cruci, ne
arată nouă că este nu numai un izvor de mîntuire, dar și izvor nesecat de
pace, înlăturînd orice asuprire nedreaptă zicînd: „A șters zapisul cu poruncile
lui, care stăteau împotriva noastră și ne era împotriva noastră și l-au nimicit
pironindu-L pe Cruce. A desbrăcat domniile și stăpînirile și le-a făcut de ocară
înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin Cruce“ (Colos. II, 14, 15).

Unde se propovăduiește Hristos cel răstignit, acolo este pacea sufletului, acolo este slobozenie de păcat, acolo este împăcarea cu Dumnezeu și aproapele, acolo este pacea.

Predicînd cum ne învață imnologul Apostol al Crucii pre Hristos cel răstignit, noi predicăm pacea, împlinind întru totul voia lui Dumnezeu, către noi cei muritori, ca fii ai păcii și ostași ai luminii.

Prin Cruce am dobîndit înfierea, care înlătură orice potrivnicie, dîndu-ne egalitate și slobozenie, și fericit este prilejul de astăzi, închinat cinstirii femeii, căci ne mărturisește Sf. Apostol Pavel: „Toți sînteți fii ai lui Dumnezeu prin Hristos Iisus“ și „nu mai este nici iudeu nici grec, nu mai este nici om neslobod, nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sînteți una în Hristos“ (Galat. III, 26, 28).

Iată cum însăși învățătura Sf. Crucii ne dă prilej să arătăm slobozenia de orice asupra și egalitatea cea mai desăvîrșită din punct de vedere social.

Predicînd învățătura Crucii, Biserica se alătură prețuirii pe care omenirea muncitoare o arată mamei ca factor familiar și social.

La picioarele Sf. Crucii, căutîndu-și mîntuirea, au îngenunchiat păcătoși în lacrimile pocăinței, s-au îndreptat din suferință bolnavii, s-au smerit adesea din cerbicie cei puternici, s-au înveșmîntat în lumină pustnicii și sihaștrii, avînd-o drept reazim al vieții și podoaba virtuților creștine, încrenguite într-însa.

În numele Sf. Crucii o parte din creștinătate chiar propovăduind-o a silnicit conștiința celor ce străduiau pentru o viață mai bună a omenirii, au denaturat învățătura creștină și Trupul tainic al lui Hristos, Sf. Biserică, dintr-o instituție dumnezească, într-una pămîntească, angajîndu-se în lupta nimicitoare a vieții prin războaie.

E lesne să se vadă acest lucru din istoria trecutului, și din prezentul actual, cînd o parte chiar din creștinătate, neînțelegînd graiurile Crucii și adevărului de pace, lumină și iubire socială care se desprind dintr-însa, s-a înrolat chiar în numele Sf. Crucii, în tabăra celor care propoveduiesc asupra și împilarea și chiar nimicirea vieții prin războaie.

Noi, creștinii ortodocși, potrivit învățăturii Bisericii Creștine celei adevărate, cinstind astăzi sfînta și de viață făcătoare Cruce, ne împărtășim nu numai de harurile cele bogate, ce răsar din jertfa de pe Golgota, dar sîntem următorii învățăturii sfînte, răspunzînd la bunătatea lui Dumnezeu cu pocăința sufletelor noastre, cu dragostea nemărginită către aproapele nostru, cu apărarea slobozeniei noastre și a drepturilor cîștigate prin muncă, la o viață mai fericită.

Se cuvine să fim încredințați că după cum avem parte din belșug prin Cruce de suferințele lui Hristos, tot așa prin Hristos avem parte din belșug și de mîngiere (Corint. I, 2-5).

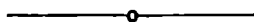
Pentru a ajunge însă la această mîngiere și pentru a înțelege toată taina și puterea Sf. Crucii, să îndeplinim în viața noastră pururea condițiunea pe care o pune Mîntuitorul celor ce vor să-L urmeze, zicînd: „Cine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia Crucea și să-Mi urmeze Mie“.

Din Crucea Mintuitorului nostru Iisus Hristos să se reverse în ființa noastră și în afară credința, umilința, evlavia și adinca noastră recunoștiință pentru ceea ce înseamnă ea în viața noastră de acum și de viitor, când o sărutăm sau o purtăm cu noi, sau când ne însemnăm chipul nostru cu semnul ei, fiind simbolul nostru de creștin, s-o purtăm în sufletul nostru cu vrednicie.

Să fim deci creștini adevărați, mărturisind învățătura dreaptă, păstrind credința adevărată și făcând faptele cele bune ale luminii, luptându-ne cu toate ispitele lumii, sub umbra apărătoare a Sf. Cruci și rostind cîntarea de totdeauna a Bisericii: „Crucii Tale ne închinăm, Stăpine, și sfîntă Invierea Ta o lăudăm și o slăvim“.

Prin lucrarea Crucii, prin cinstirea ei, Dumnezeu să ne învrednicească biruinții Fiului, prin învierea Sa din morți și prin aceasta făcîndu-ne părtași vieții celei veșnice. Amin.

Preot ALEX. PETCU

IISUS PLINGE

„Întîlstat este sufletul Meu pînă la moarte“
(Matei XVI, 28)

Am văzut odată un tablou celebru, care m-a impresionat profund. Tabloul e intitulat: *După două mii de ani de creștinism* și înfățișează pe Iisus plîngînd. Da! Iisus plînge în vârful unui munte înalt, de pe care privirea Lui îndurerată cuprinde toată lumea. Capul li este încins cu aceeași cunună de spini care l-a sîngerat fruntea la Răstignire. Căci jos, la poalele muntelui, se răsfată în diferitele ei înfățișări răutatea omenească: într-un colț al tabloului, se văd doi frați încăerați pentru o brazdă de pămînt; într-altul, este zugrăvit un palat, în care stăpînii huzuresc în belșug, risipă, lux și îmbuibare, alături de un bordei sărac, în care se sting de foame și de mizerie, pruncii mărunți ai unei văduve sărmene; într-un colț se văd oameni cu chipuri îndobitocite de păcat și de vicii: bețivi, desfrinați, hoți și ucigași, bîrfitori și ticăloși de tot felul; iar într-altul se văd popoare ce se pretind creștine, războindu-se între ele în numele lui Iisus Hristos și semănînd în juru-le, sînge, moarte, ruine și distrugere.

Și toate acestea, după aproape două mii de ani de creștinism. De aceea, ochii lui Iisus lăcrămează amarnic și parcă ar vrea să Și-I acopere cu mîinile, de groază, de rușine, durere și desgust, pentru a nu mai vede atîta ticăloșie. Din toate unghiurile și scenele tabloului, spini ascuțiți și sulite subțiri se îndreaptă spre Iisus, înfigîndu-se drept în fruntea și în inima Lui însîngerată.

Viziunea grandioasă a acestui genial pictor, deși cam sumbră și pesi mistă, exprima totuși în chip plastic, un mare și crud adevăr, de care nu totdeauna ne dăm seama: că prin faptele noastre cele necugetate și rele, îl răstignim a doua oară pe Mîntuitorul. Într-adevăr, greșalele și păcatele noastre, ale creștinilor din cel de al 20-lea veac de creștinism, sînt spini și sulițe care se înfig în carnea lui Iisus. Și ele îl dor mai mult decît scuipările, ocările, piroanele crucii și patimile îndurate acum două mii de ani în urmă, pe Crucea de pe Golgota, pentru mîntuirea noastră.

Iubiților! Ochii blinzi și îndurerați ai lui Iisus caută zadarnic în jurul pe Samarinenii milostivi care să-I smulgă spinii și săgețile înveninate ale păcatelor noastre din fruntea și din inima Lui însîngerată și care să toarne balsamul alinător pe rănile Lui. Să fim noi aceia! Sa răspundem fără zăbavă și cu toată hotărîrea la chemarea lui Iisus! Să ne smulgem mai întii din rîndul acelor care îl răstignesc a doua oară și-L fac să pătimească din nou prin greșalele și păcatele lor. Căci există oare copii atît de cruzi și nesimțitori încît să nu regrete și să nu se îndrepteze atunci cînd văd pe tatăl lor suferind și plîngînd pentru greșalele și neascultarea lor?

E vremea postului și a pocăinței.

Să plîngem pentru păcatele noastre, rugîndu-L pe Mîntuitorul să ne ierte. Și să trecem apoi pentru totdeauna în ceata slujitorilor Lui. Să-I smulgem din răni spinii, să-I spălăm sîngele sfînt și să turnăm peste ele balsamul alinător al gîndurilor curate și al faptelor noastre bune: al credinței neclintite în El, al dragostei nețărmurite față de oameni, al stăruinței neîncetate pe calea faptelor bune, a virtuțiilor și desăvîrșirii creștine.

Să nu uităm că fiecare faptă bună a noastră anulează un spin din coroana lui Iisus și șterge o lacrimă din ochii Lui buni.

O! de am trăi așa încît să schimbăm cu totul durerea și plînsul lui Iisus în bucurie și zîmbet de lumină și fericire pe veci neturburată.

Atunci vom merita să purtăm pe drept numele de creștini — adică urmași ai lui Hristos — și vom fi cu adevărat preoții, adică reprezentanții și slujitorii Lui pe pămînt. Amin!

Pr. Prof. ENE BRANIȘTE

PENTRU APĂRAREA PĂCII

P A C E P O P O A R E L O R !

— PERSPECTIVELE PACII IN 1954 —

În albia vremii s-a mai scurs un an, 1953 și-a înscris pe răbojul istoriei nădejțile și împlinirile, luptele și biruințele, durerile și bucuriile, dorurile și înfăptuirile, — și apoi s-a dus.

Sîntem în prag de an nou, 1954 — cu frunte curată și senină de prunc — a venit între noi. Viața lui — ca a fiecărui an — se va împlăti cu viața noastră, cu viața întregii omeniri, care leagă de el mari și luminoase speranțe, așteptînd să fie mai darnic decît înaintașii săi, mai grabnic și mai desăvîrșit plîntor al fericirii popoarelor decît 1953.

Problema principală a zilelor noastre este problema atenuării încordărilor internaționale, problema colaborării dintre popoare, problema păcii pe tot întinsul pămîntului.

Lupta pentru pace a devenit cea mai puternică mișcare a vremii noastre și a tuturor vremurilor de pînă azi. Apariția — pentru întîia oară în istorie — a unui front mondial și organizat al partizanilor păcii dovedește cu tărie marile schimbări din viața politică a popoarelor în ultimii ani. Prețutîndeni în lume, masele populare urmăresc cu interes desfășurarea evenimentelor politice internaționale, participînd conștient la aceste evenimente și străduindu-se să determine însuși cursul lor spre împlinire. Sute de milioane de oameni cinstiți, din întreaga lume, au ajuns la convingerea nestrămutată, că ei nu sînt și nu trebuie să fie un simplu obiect al istoriei, ci înșiși făuritorii acestei istorii a vremurilor noastre.

Anul 1953 ne-a dovedit că lupta, statornică a popoarelor pentru destinderea încordărilor internaționale, pentru apărarea și consolidarea păcii în lume nu numai că nu este zadarnică, dar a început să dea binecuvîntate roade. Inveterații ațîțători la război, marii mandarini ai aurului, — care din măceluri, distrugeri și însîngerări ale omenirii dobîndesc întotdeauna noi munți de aur — au fost siliți să țină seamă de vrerea dîrză a popoarelor iubitoare de pace. Forțele păcii au sporit în așa măsură, încît preten-

denții de peste ocean la dominația mondială nu au cutezat să incendieze iarăși lumea și să arunce omenirea în noi dezastre și nenorociri. «După îndelungate încercări, îngrijorări și sacrificii, popoarele întâmpină noul an cu o speranță pe care nimeni nu o va putea numi necugetată. Nefiind adolescenți naivi, oamenii și popoarele care au suferit mult prea mult, știu azi că întărirea forțelor păcii a fost plătită cu prețul fermității lor, al muncii lor aspre, al vitejiei lor morale, al uriașei voințe omenеști. Ca și cu zece ani în urmă, talgerele balanței s-au clintit — pacea învinge!».

Intîia mare biruință a oamenilor și popoarelor iubitoare de pace a constituit-o încetarea operațiunilor militare din Coreea. Această pîrgă a luptei pentru pace — prima victorie importantă a rațiunii — a dat noi speranțe și noi impulsuri popoarelor pe calea plinirii păcii. Spiritul întrebuintării forței brute în rezolvarea litigiilor internaționale a suferit o serioasă înfringere. Armistițiul din Coreea a vădit popoarelor adevărul, că dacă este cu puțință să fie stins incendiul deslănțuit, apoi cu atît mai mult trebuie să fie posibil a pune frîu, din vreme, nebunilor cari vor să dea iarăși foc lumii.

Spune pe bună dreptate Ilya Ehrenburg: «Atît de mult s-au schimbat toate în anul care a trecut! Forțele păcii s-au întărit într-atît, încît acum rareori dacă se mai încumetă cineva să îndemne fățiș la război, pe cînd acum un an, îndemnurile de acest fel constituiau exercițiile verbale preferate ale multor politicieni de peste Ocean... Acum se poate auzi cum apologeții napalmului elogiază ideea tratativelor și cum amatorii de bombe atomice se jură că sînt pacifiști desăvîrșiți. Firește, în cazul de față avem deaface nu cu o trezire a conștiinței, căci nici omul cel mai credul nu va crede că, în afară de păr, lupii și-au schimbat și năravul. Dar dacă unii oameni politici și-au schimbat vocabularul, ei au făcut-o pentrucă s-au schimbat gîndurile și sentimentele a sute de milioane de oameni, — s-au schimbat raporturile de forțe». Hotărîrea, dîrzenia și neînfricarea cu care omenirea apără cauza sfîntă a păcii constituie cel mai impresionant document al epocii noastre.

Partizanii păcii au muncit fără preget, necruțindu-și forțele, iar în unele țări occidentale nici viața, mergînd din casă în casă, din poartă în poartă, din om în om, vizitînd stradă cu stradă, orașele și satele, apelînd la orice inimă, chemînd la rațiune pe orice om, trezînd la conștiință toate popoarele. «Nu a trecut mult timp, de cînd chemările partizanilor păcii erau trecute cu dispreț sub tăcere de ziarele Occidentului. Nu a trecut mult timp de cînd oamenii care susțineau posibilitatea tratativelor pașnice erau declarați, în numeroase țări, nebuni sau criminali. Mișcarea partizanilor păcii n-a împlinit nici cinci ani; dar în acest scurt răstimp ea a obținut succese atît de mari, încît acum cuvintele participanților la mișcare sînt repetate cu convingere de toți concetățenii lor — în orice oraș și la orice întretăieri de străzi». Soliile păcii devin biruitoare pretutîndeni. Chemările rațiunii au ecouri adînci în conștiința omenirii de pe toate meridianele pămîntului.

Partizanii păcii — care azi numără multe sute de milioane — întîmpină Anul Nou plini de încredere și de întemeiat optimism, plini de conștiința forței mereu crescînde a lagărului păcii, democrației și progresului. Pe tărîm internațional, anul 1953 «a fost un an de luptă a forțelor păcii și progresului împotriva forțelor reacțiunii și războiului; în această luptă, balanța a început să încline, în mod vizibil, de partea

păcii. Aceasta o dovedesc nu numai faptele pozitive care stau mărturie a succeselor cauzei păcii, ci și rezultatele negative la care a ajuns lagărul dușmanilor ei». Chiar și comentatorii și observatorii apuseni — făcând bilanțul anului 1953 — au fost nevoiți să recunoască deschis, că «politica forței» a înregistrat multe insuccese și eșecuri. Prăbușirea planurilor agresive în Coreea, înfringerile din Vietnam și dificultățile de care se izbește ratificarea acordului cu privire la «armata europeană», sînt manifestări evidente ale crizei grave a politicii atlantice. Și această criză nu este un fapt întîmplător. Ea este consecința inevitabilă a sensului acestei politici și a țelurilor pe care ea le urmărește. Inițiatorii ei fac încercarea neroadă de a devia mersul firesc și implacabil al istoriei, de a anula transformările care s-au produs după ultima conflagrație mondială și de a restaura dominația totală a forțelor imperialiste asupra țărilor care s-au eliberat din jugul robiei lor. Încercarea aceasta este tot atît de irealizabilă, pe cît de neputincioasă ar fi strădania de a opri mișcarea de rotație a pămîntului.

Cine și-ar putea închipui că marele popor chinez și popoarele din țările de democrație populară, ar renunța vreodată la mărețele lor cuceriri democratice și ar accepta iarăși «nabila» înjugare la carul intereselor imperialiste ale puterilor occidentale? Orice om cu dreaptă judecată își dă seama, că o întoarcere spre trecut nu mai este posibilă și că orice încercare de constringere în acest sens nefiresc, ar duce inevitabil la deslănțuirea unui nou măcel mondial, care ar pricinui omenirii de pretutindeni mari dezastre și nemăsurate distrugerii.

De sigur, nu mai constituie de mult un secret pentru nimeni, că, — în ceea ce privește pe regii neîncoronăți ai aurului de peste Ocean — pregătirile de război sînt, într-adevăr, alfa și omega politicii lor nefaste. «Dar, din experiența celor două războaie mondiale, popoarele au învățat să se orienteze just prin ceața care învălue pregătirea conflictelor armate și să zădărnicească asemenea planuri», din bună vreme.

Zorii Noului an — 1954 — s-au ivit într-o atmosferă mai prielnică menținerii și consolidării păcii mondiale, decît anii precedenți. Majoritatea oamenilor politici din toate țările și fruntașii vieții publice de pretutindeni, au recunoscut fără ocol acest adevăr, — adevăr care inspiră milioanele de oameni iubitori de pace încrederea nestrămătată, că succesele obținute în cursul anului 1953, pe tărîmul destinderii încordării internaționale, pot și trebuie să fie consolidate și sporite. Este, însă, evident pentru oricine, că succesele acestea n-au fost produsul întîmplării. Ele au fost rodul politicii statornice și consecvente de pace a Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară; pîrga luptei dîrză și neînduplecate a tuturor popoarelor pentru apărarea și menținerea păcii. Și, fără îndoială, succesele obținute sporesc hotărîrea și vrerile tuturor iubitorilor de pace de a nu precupeți niciun efort, nicio jertfă pentru ca perspectivele favorabile continuării — în 1954 — a atenuării încordării internaționale, să nu fie ircsite, ci, dimpotrivă, să fie din plin folosite, în interesul întregii omeniri dornice de pace, libertate și fericire.

Pentru epoca pe care o trăim, «menținerea și consolidarea păcii, stabilirea de relații normale între state, dezvoltarea colaborării prietenei între toate popoarele — acesta este imperativul vieții, aceasta este voința majorității covârșitoare a omenirii, aceasta este o necesitate dic-

tată de interesele tuturor țărilor, ale tuturor națiunilor». Calea spre realizarea acestor țeluri — în condițiile situației internaționale actuale — precum și aspectele esențiale ale acestei situații, au fost lămurit precizate, în pragul anului nou, de Președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., G. M. Malencov, în răspunsurile date la întrebările Domnului Kingsbury Smith, directorul general pentru Europa al agenției americane «International News-Service».

Răspunsurile Șefului Guvernului Sovietic au constituit pentru toate popoarele o nouă dovadă a consecvenței cu care Marele Popor Sovietic urmărește politica păcii și colaborării cu toate statele, indiferent de sistemul politic și social al acestora. Politica aceasta fermă și neabătută izvorăște din convingerea tare ca adevărul, că nu există probleme litigioase sau nerezolvate între state, care să nu poată fi soluționate pe cale pașnică; că, coexistența pașnică și îndelungată a sistemelor sociale diferite este pe deplin posibilă; că, colaborarea prietenească între popoarele tuturor țărilor este cū puțință și necesară, în interesul comun al tuturor. Dealungul întregii sale existențe, Uniunea Sovietică a dovedit prin nenumărate fapte — astăzi înregistrate de istorie — că politica de pace și prietenie cu toate popoarele constituie una din pîrghiile de neclintit ale Statului Sovietic; ea derivă din însăși esența orînduirii sociale și de stat sovietice, care se întemeiază pe egalitatea în drepturi a popoarelor, pe respectarea drepturilor și intereselor oricărei națiuni, mari sau mici. Omului sovietic îi este cu totul străin orice sentiment de ură față de oricare alt popor, deci, firește, și față de poporul american.

Dușmanii păcii s-au străduiț amarnic, mulți ani de zile, cheltuind energii și valori vrednice de o cauză mai bună, spre a otrăvi conștiința popoarelor cu ura împotriva Uniunii Sovietice. Gogorița despre «primejdia sovietică», despre «amenințarea din Răsărit» a devenit un basm în care: nu mai cred nici pruncii. Omenirea a identificat de mult pe adevărații agresori; ea știe acum de unde vine primejdia declanșării unui nou măcel mondial; nimeni nu privește spre Răsărit, cînd este vorba de amenințarea cu un nou război general. Dela „Soare-Apune» îi vine neliniștea; dela «Răsărit» purced nădejtile luminoase ale păcii.

Răspunsurile Premierului Guvernului Sovietic, la întrebările domnului Kingsbury Smith, au revărsat asupra omenirii zorile unor noi speranțe în viitorul pașnic și senin al lumii. Intr-adevăr, răspunzînd la prima întrebare — «care sînt urările Dvs. pentru poporul american, în anul 1954»? — G. M. Malencov a spus:

— «Urez din toată inima poporului american fericire și viață pașnică. Urez poporului american succese în dezvoltarea legăturilor de prietenie cu toate popoarele și rezultate rodnice în nobile acțiuni de apărare a păcii, împotriva tuturor încercărilor de a o turbura».

La cea de a doua întrebare — «Sperați că noul an va fi marcat de o întărire a legăturilor de prietenie dintre popoarele Americii și Rusiei»? — răspunsul lui G. M. Malencov sună astfel:

— «In primul rînd ar fi de dorit îmbunătățirea relațiilor dintre țările noastre. Eu cred că nu există piedici obiective în calea îmbunătățirii, în noul an, a relațiilor dintre Uniunea Sovietică și S.U.A. și a întăririi legăturilor tradiționale de prietenie dintre popoarele țărilor noastre. Și sper că așa va fi».

În aceste răspunsuri se vădese, cu limpezime de cleștar, adevăratele sentimente ale popoarelor sovietice față de poporul american, adevărata atitudine a oamenilor sovietici față de oamenii din S.U.A., adevăratele țeluri spre care tind făuritorii «primăverii omenirii», când se referă la frații lor de trudă creatoare de peste Ocean. Trubadurii «războiului rece» — prin contrast cu masele poporului american — au primit ca pe un duș rece răspunsurile neechivoce ale Premierului Sovietic, căci prin ele a fost spulverizat și principalul lor pseudo-argument în favoarea cursei înarmărilor și a pregătirii unui război atomic împotriva Uniunii Sovietice și a țărilor de democrație populară.

Orice om de bună credință știe că «de îmbunătățirea relațiilor dintre Uniunea Sovietică și Statele Unite, în cursul noului an, depinde în mare măsură însănătoșirea întregii situații internaționale și destinderea continuă a încordării internaționale». Manevrele subterane ale cercurilor agresive de peste Ocean «nu au nimic comun cu dorințele poporului american. Mai mult, ele sînt în flagrantă contradicție cu adevăratele interese și țeluri ale poporului american, ca și cu ale tuturor celorlalte popoare care năzuiesc spre o pace trainică. În situația internațională actuală, voința popoarelor de a consolida pacea este atît de puternică, încît poate să răstoarne toate calculele celor ce pun la cale războiul. Această împrejurare crează și desvoltă posibilități favorabile unei continue destinderi a încordării internaționale» și a sporirii prieteniei și colaborării între popoare.

«Toate popoarele sînt insetate de o pace trainică — a precizat șeful Guvernului Sovietic, răspunzînd la cea de a treia întrebare a domnului Kingsbury Smith — și există posibilități favorabile pentru slăbirea continuă a încordării internaționale în anul 1954. Guvernele, și în primul rînd Guvernele Marilor Puteri, nu pot să nu-și plece urechea la glasul popoarelor și nu pot să nu țină seama de năzuința lor crescîndă spre o pace trainică. În ceea ce privește Guvernul Sovietic, el a făcut, face și va face și de aici înainte totul pentru ca popoarele să trăiască în pace, pentru ca încordarea internațională să fie slăbită, și între state să fie stabilite relații normale».

Lupta pentru consolidarea păcii și chezășuirea securității popoarelor constituie principiul de bază al politicii externe a Uniunii Sovietice. Nenumărate acțiuni întreprinse de U.R.S.S. pe arena internațională poartă amprenta unei griji statornice pentru destinele omenirii, pentru fericirea oamenilor, pentru întărirea păcii. Într-adevăr, nu există problemă internațională litigioasă, în care Uniunea Sovietică să nu fi indicat căile juste și rezonabile pentru rezolvarea ei, prin înțelegere pașnică, și să nu fi făcut propuneri concrete, a căror adoptare ar slăbi considerabil actuala tensiune internațională și ar contribui la consolidarea păcii și securității popoarelor.

Uniunea Sovietică — precum este în deobște cunoscut — deși dispune atît de arma atomică, cît și de arma cu hidrogen, luptă totuși, consecvent și statornic, pentru interzicerea necondiționată a acestor arme de exterminare în masă și pentru instituirea unui strict control internațional asupra respectării acestei interziceri. În declarația Guvernului Sovietic, din 21 Decembrie 1953, s-a propus încheierea unui acord internațional, potrivit căruia toate statele participante își asumă obligația

solemnă și necondiționată de a nu face uz de arma atomică, de arma cu hidrogen și de orice alte arme de exterminare în masă. Prin această propunere, Uniunea Sovietică și-a exprimat convingerea neșrămutată, că omenirea poate și trebuie să fie ferită de ororile războiului atomic și că răspunderea deosebită întru rezolvarea acestei probleme acute revine, în prim ordin, Marilor State care dispun deja de arma atomică.

Șeful Guvernului Sovietic, G. M. Malencov, răspunzând la cea de a patra întrebare a domnului Kingsbury Smith, a subliniat, pe bună dreptate, că încheierea unui asemenea acord ar constitui cel mai important pas care ar putea și ar trebui să fie făcut în cursul anului 1954, în interesul păcii generale și al colaborării frățești între toate popoarele lumii:

«Un astfel de acord ar ușura posibilitatea de a se ajunge la o înțelegere cu privire la interzicerea completă a armei atomice și cu privire la instituirea unui strict control internațional asupra înlăturării interzicerii de a se folosi energia atomică în scopuri de război.

«In aceiași timp, Guvernul Sovietic ar considera necesar să se ajungă la o înțelegere cu privire la reducerea considerabilă a tuturor celorlalte tipuri de armament și a forțelor armate.

«Toate acestea ar micșora, fără îndoială, cheltuielile de stat pentru nevoile militare și ar ușura situația economică a populației».

Cuvintele calde și pline de grijă pentru soarta omenirii ale Premierului Sovietic au avut un puternic ecou în masele populare din toate țările occidentale. Numeroase ziare din Europa Apuseană și în special cele franceze — comentind răspunsurile lui G. M. Malencov — au subliniat că anul 1954 începe în condiții favorabile pentru o nouă și continuă slăbire a încordării internaționale. Chiar în Statele Unite ale Americii, răspunsurile acestea — care exprimă adevărata atitudine a oamenilor sovietici față de poporul american și față de toate popoarele lumii — au produs o impresie deosebită în rîndurile largi ale populației americane. Încercările cercurilor reacționare și agresive din S.U.A. de a stăvili valul de încredere al masselor în sinceritatea propunerilor de pace ale Uniunii Sovietice se dovedesc din ce în ce mai neputincioase. «Adevărul despre politica de pace a U.R.S.S. își croiește drum peste toate obstacolele puse în calea lui de dușmanii păcii. El înaripează pe toți oamenii de bună credință și dă noi forțe luptătorilor pentru pace. Popoarele au intrat în anul 1954 cu hotărîrea fermă de a obține o nouă destindere a încordării internaționale. Mișcarea pentru pace, pentru înțărirea ei este cel mai important factor al actualei situații internaționale. Guvernele și, în primul rînd, Guvernele Marilor Puteri nu pot să nu țină seama de voința sutelor de milioane de oameni» care cer și luptă pentru menținerea păcii.

Forțele reacționare ostile păcii fac serioase eforturi să torpileze Armistițiul din Coreea; să reînvie Wermachtul hitlerist, menținînd Germania desbinată; să extindă războiul din Indochina; să creeze noi blocuri militare; să împingă Japonia pe drumul funest al militarismului; să transforme Pakistanul, ca și alte țări, în baze militare ale agresorilor din S.U.A., etc. Dar toate acestea se vor lovi de vigilența mereu crescîndă a popoarelor, care vor să trăiască în pace și să-și făurească un viitor fericit. «Popoarele nu doresc nici bombe, nici ruine și nici războaie: ele doresc viață, pace și fericire. Ideia slăbirii încordării internaționale, năzuința spre tratative rodnice și spre un Accord au cuprins cele

mai largi cercuri ale tuturor națiunilor. Dar oricât de largă ar fi Mișcarea Partizanilor Păcii, numărul oamenilor care năzuiesc spre pace este și mai mare. Diferite grupuri și partide politice, diferite organizații religioase și pacifiste, diferiți activiști pe tărâm obșteșc și cultural, care nu fac parte din Mișcarea Partizanilor Păcii și es e îndoielnic că vor face vreo dată parte din ea, năzuiesc spre slăbirea încordărilor internaționale. Tocmai de aceea, Consiliul Mondial al Păcii (în ultima sa sesiune) a format ideea unei întâlniri internaționale, la care vor putea fi confruntate diferite puncte de vedere și se va putea încerca să se ajungă la unele hotărâri acceptabile pentru toți» cei ce doresc sincer pacea și bunăstarea omenirii.

Oamenii de pretutîndeni, indiferent de convingerile lor politice, sociale, religioase sau filozofice, indiferent de culoarea pielii lor, indiferent de meridianul pe care se găsesc, toți au nevoie de pace staționară. Pacea este necesară oamenilor care năzuiesc spre progres care construiesc o societate nouă sau care luptă pentru ea. Ei știu că lumea muncii va învinge prin muncă. Pacea este necesară și oamenilor care doresc din toată inima să-și mențină societatea în care trăiesc; și dacă nu sunt nici proști, nici nebuni și nici aventurieri, ei trebuie să înțeleagă că războiul ar distruge tot ce doresc să păstreze», tot ceea ce constituie rodul muncii lor, tot ceea ce a fost făurit cu mintea, cu inima și cu brațele lor.

Oamenii și popoarele vor să trăiască, să muncească și să fie fericiți. Ei știu că război înseamnă moarte, iar pace înseamnă viață; război înseamnă întuneric, pace înseamnă lumină; război distruge, pacea construiește. De aceea toți oamenii și popoarele năzuiesc profund spre pace.

Așa glăsuiește — în Mesagiul său de Anul Nou — și Președintele Prezidiului Sovietului Suprem al Uniunii Sovietice, C. V. Vorosilov, când spune:

«Ocupat cu munca sa constructivă, poporul sovietic este pentru pace și apără cauza păcii. Năzuința noastră de a asigura pacea între popoare, — iată baza de grant a politicii externe, pe care a dus-o și o va duce ferm Guvernul Sovietic, îndeplinind voința poporului său.

«Alături de Uniunea Sovietică, în lagărul unit al luptătorilor pentru marea cauză a păcii în lumea întreagă, luptă cu abnegație marele popor chinez, oamenii muncii din țările de democrație populară și multe milioane de oameni simpli și cinstiți din țările capitaliste.

«Plin de încredere în forțele sale, poporul sovietic — stăpînul Patriei sale mari și fericite, plin de forțe creatoare și energie, — întîmpină cu bucurie anul 1954.

«Acest an să fie un an de destindere mai departe a încordării internaționale, un an de mari realizări în stabilirea unei păci trainice și îndelungate în lumea întreagă».

În prag de un nou, poporul român — angajat și el în luptă și în munca pentru înălțarea patriei, pentru necrutată ridicare a condițiilor de trai a ce'or ce muncesc, pentru apărarea păcii — a dat expresie fermă, prin graiul Președintelui Prezidiului Marii Adunări Naționale, Dr. Petru Groza, în Mesajul de Anul Nou, hotărîrii sale neclintite de a lua parte activă la lupta tuturor oamenilor și popoarelor pentru realizarea

destinderii încordării internaționale, pentru preîntâmpinarea unui nou război mondial, pentru apărarea viitorului fericit al omenirii.

Poporul nostru muncitor întâmpină noul an cu încredere deplină în forțele sale creatoare și cu dorința fierbinte, pe care o împărtășește cu toată popoarele lumii, ca anul 1954 să fie un an de mărețe realizări în stabilirea unei păci trainice și îndelungate. Întregul nostru popor salută cu entuziasm și sprijină cu căldură nobilă chemarea la lupta pentru pace, pe care poporul sovietic a adresat-o, prin glasul conducătorilor săi, poporului american și tuturor popoarelor lumii.

Toți cei ce militează pentru pace — și aceștia numără peste 800.000.000 de oameni — sînt încredințați că anul 1954 poate aduce rezolvarea multor probleme internaționale nerezolvate. Toți au dreptul să se bucure de încurajările schimbării survenite în atmosfera internațională, datorită luptei lor. Dar toți sînt conștienți că este încă prea devreme să vorbim despre vicoria definitivă a păcii. Partizanii păcii știu că mai au de luptat, că va mai fi nevoie de multă energie și de multe eforturi, că vigilența lor trebuie să stea mereu trează, pentru ca acțiunile furtive sau camuflate ale dușmanilor păcii să fie frînate la vreme și pentru ca forțele păcii să triumfe asupra forțelor războiului.

Vrerea milioanelor de oameni care năzuiesc spre pace va face ca anul 1954 să fie anul unor noi și importanți pași pe calea destinderii internaționale, pe calea consolidării păcii, pe calea colaborării frățești între toate popoarele.

Pretutindeni pe întinsul pămîntului, omenirea iubitoare de pace întâmpină noul an cu încrederea exprimată de un mare poet chinez, în cuvintele:

«...Și diavolul războiului nu este
Așa de puternic cum se spune.
A noastre brațe, tari, unite,
Sînt sigur că îl vor răpune!».

Biserica Ortodoxă Română — a ale cărei acțiuni în slujba apărării păcii, alături de întregul nostru popor muncitor, s-au făcut de mult cunoscute chiar dincolo de fruntariile țării — și-a mărturisit și ea, în preajma anului nou, încrederea sa nezdruclănată în biruința finală a forțelor luminoase ale păcii:

«Pacea — a spus Prea Fericitul nostru Patriarh Justinian, în Pastorața de Crăciun — este suspinul cel mai adînc al inimii omenestii. Orice făptură omenească dorește să se bucure în această viață, în pace deplină, de soare, de lumină, de frumusețea și beșugul acestei lumi. Mîna plugarului tremură pe coarnea plugului, cînd aude croncănitul corbilor prevestitori de tristețe și de moarte. Brațul muncitorului din fabrici, din uzine și mine se frămîntă fără spor, cînd văzduhul se întunecă și peste împărăția de lumină a păcii se întind umbrele sinistre ale războiului și ale morții. Fruntea cărturarului nu se mai poate apleca senină deasupra lecturii său din bibliotecă și laboratoare, cînd în largul din afară al lumii de aude zăngăniul săbilor. Nu poate fi viață adevărată fără pace!».

Și Înalt Prea Sfinția Sa — cu intuiția negreșelnică a celui care s'ujește cu credință făptuitoare lui Hristos, Domnul Păcii — a adăugat:

«Milioane de oameni din lumea întreagă doresc pacea și urăsc războiul, căci pacea este bucurie și viață, iar războiul este distrugere și moarte. Popoarele lumii doresc pacea și luptă pentru triumful și biruința ei pre utindeni în lume. Sînt, însă, glasuri răs'ete în lume, care gîndesc altfel. Mai aproape sau mai departe de noi, sînt și oameni care se neliniștesc văzînd cum mulțimile oprite de pre'utindeni se trazesec la viață și vor să-și cucerească drepturile lor la libertate și la pîine, la fericire și la be'sug. Neliniștea acestor cucuvele este zadarnică. Ei pot deslăntui noi măceluri, ca și odinioară Irod la Nașterea lui Hristos, dar nicio putere din lume nu va fi în stare să înăbușe năvalnică pornire a omului spre dobîndirea libertății și a dreptului sfînt de a trăi viața sa liberă sub imperiul unei păci adevărate și trainice».

Și, de asemenea, Întîistătătorul Bisericii noastre Dreptlăvitoare, I. P. S. Justinian, — în Scrisoarea Irenică trimisă tuturor conducătorilor Bisericii Ortodoxe surori, în preajma anului nou — a mărturisit credința sa tare în victoria păcii:

«Ne bucurăm, că anul care se sfîrșește a însuflețit tot mai mult popoarele în lupta sfîntă pentru apărarea păcii în lume; că sute de milioane de oameni osîndesc războiul și devin tot mai încrezători în biruința finală a păcii și buneivoini între toți oamenii și între toate popoarele pămîntului!»

Clerul și credincioșii Bisericii Ortodoxe Romîne — cunoscînd glasul păstorului lor și dînd urmare chemării Părintelui lor duhovnicesc — împărtășesc cu el și cu toți oamenii iubitori de pace din lume, năzuințele generoase și credința fermă în biruința forțelor păcii, ale progresului și fericirii omenesti.

Drept aceea — asemenea cunoscutului luptător pentru pace, Ilya Ehrenburg și Marele Popor din care acesta face parte — obștea noastră credincioasă, alături de întregul nostru popor muncitor, îndreaptă tu'uror celor ce iubesc pacea, urarea:

«De Anul Nou dorim pace tuturor popoarelor.

Dorim pace poporului american. Intra-devăr este timpul ca el să înțeleagă că noi îi dorim bunăstare și nu distrugere, liniște și nu isterie războinică. Fiecare popor să trăiască așa cum îi place.

Anul Nou să fie un an fericit pentru viteazul popor coreean, minunatele lui orașe să se ridice cît mai curînd din cenușe.

Anul care începe să fie un an de f'ricire, pentru înțeleapta, buna și harnică Chină, căreia i-am dăruit dragostea noastră.

Anul 1954 să fie un an bogat și pașnic pentru străvechea Indiei, pentru oamenii ei veseli și mîndri.

Englezii să curoască, în noul an liniștea și succesul, și fie ca primăvara, cînd vechea Anglie va străluci în minunata ei verdeață, nimic să nu mîhnească mamele care supraveghează jocul copilașilor lor.

Poporul Italian, inimos și drag nouă, să vadă pace sub măslini, să vadă cerul albastru fără n'ciun nor.

Dorim ca noul an să fie un an bun pentru toți prietenii noștri. Glorioasa Varșovie să devină și mai minunată, orologiul din vechea Pragă să bată orele păcii.

Dorim din toată inima fericire Franței; îi dorim tot ceea ce își dorește ea însăși; noi credem în Franța; știm că ea nu se va renega pe ea însăși și că nu va înceta să fie Franța.

Bună și luminoasă să fie viața oamenilor sovietici, care au trecut prin multe încercări și care și-au cucerit prin suferințe, acte de vitejie și muncă, dreptul la o mare fericire. Este mai presus de orice îndoială că e o meriță.

Să progreseze și mai mult țara noastră, să aibe și mai mult aur și pietre lor, cărți bune și ochi veseli.

Dorim ca anul 1954 să fie un an al păcii profunde».

Pacea să se statornicească în toate părțile, la toate popoarele, în toate cămințele.

Lumina păcii să-și reverse bogat razele sale în bucelele aurii ale copiilor de pretutindeni.

Holdele să nu mai cunoască năprazna napalmului, ci doar binecuvântare rouei din dăminele semine.

Belșugul să înflorească pe masa tuturor oamenilor, cari cu sudcarea ființii și câștigă traiul.

Lumina culturii să pătrundă biruitoare în toate cătunele, de pe toată fața pământului.

Pacea să biruie războiului, precum viața pururea învinge moartea!

Anul 1954 să intre în istorie ca anul de răscruce al păcii îndelungate!

D. V. SADEANU

PREOTUL ANDREA GAGGERO

UN INFLĂCĂRAT LUPTĂTOR PENTRU PACE:

În zilele de 9 și 12 decembrie 1953 a avut loc la Moscova, sub președinția academicianului D. V. Scobelțin, ședința pentru decernarea Premiilor Internaționale Stalin «Pentru întărirea păcii între popoare».

Comitetul alcătuit din D. V. Scobelțin, președinte; Go-Mo-Jo și Lou's Aragon, vicepreședini, și M. Andersen-Nexo, Jean Dembovski, Mihail Sadoveanu, A. A. Fadjev și Ilya Ehrenburg membri a examinat propunerile cu privire la decernarea Premiilor Internaționale Stalin pe anul 1953 și a adoptat următoarea hotărâre: «Pentru meritele remarcabile în lupta pentru menținerea și întărirea păcii se decernează Premiile Internaționale Stalin «Pentru întărirea păcii între popoare», următorilor: Pierre Cot, deputat în Adunarea Națională (Franța); Sahib Singh Sokhey, profesor, general-major, membru în Consiliul Statelor din Parlamentul Indian; Andrea Gaggero, preot (Italia); Isabelle Elume, deputat în parlament (Belgia); Howard Fessenden (S.U.A.); John Bernal, profesor la Universitatea din Londra (Anglia); Leon Kruckovski, scriitor (Polonia); Pablo Neruda, scriitor (Chile); Andrea Andreassen, doctor în medicină, medic șef al laboratorului clinic din orașul Sockholm (Suedia), și Nina Popova Vasilievna, secretar al Consiliului Central al Sindicatelor din Uniunea Sovietică.

Faptul că printre noii laureați ai Premiului Internațional Stalin «Pentru întărirea păcii între popoare» se găsește și un cleric — preotul italian Andrea Gaggero — este pe cât de îmbucurător, pentru toți slujitorii Altarului Mântuitorului Hristos, pe atât de semnificativ.

Andrea Gaggero este un preot tînăr, care însă s-a identificat întru totul cu idealul de slujire a aproapelui, pe care înveteratorilor Bisericii creștine, Domnul și Mînuitorul nostru Iisus Hristos, îl așează ca sarcină de căpetenie pe umeri. Ucenicilor Săi. Crescut în lumea religioasă, Andrea Gaggero s-a pregătit încă de pe lăncile Seminarului ca să slujească «în duh și în adevăr» lui Dumnezeu, și prin meditație continuă a izbutit să înțeleagă că singura cale de a sluji cu adevărat lui Dumnezeu este aceea de a sluji aproapelui, ce a căuta să alina suferințele celui năpăstiat, de a-l încuraja pe cel oprămat, ajutîndu-l să întrezărească zori unei vieți mai bune și încușîndu-l să lupte pentru ajungerea ei.

Mizeria în care Andrea Gaggero a văzut zbatîndu-se clasele de jos ale popoului său, înaintea de cea de al doilea război mondial, l-a legat și mai strîns de acestea și l-a făcut să înțeleagă că locul său, adevăratul său loc de preot al Bisericii, și de slujitor al lui Hristos, este alături de cel de jos. De aceea, însuși eșit de rîvnă sfîrșită a unei preoții pusă exclusiv în slujba lui Hristos, după terminarea studiilor de Seminar, el cere să fie trimis ca preot într-unul din cartierele portului orașului Genova.

Viața cartierelor periferice ale marilor porturi este o viață cît se poate de grea. Nicăieri mizeria, boala, suferința și lipsurile de tot felul nu se întinesc mai la largul lor, decît în cartierele marilor porturi din țările capitaliste. Oamenii din aceste cartiere își agonisesc cu greu bucata de pâine, care nu le este suficientă nici măcar pentru trupurile lor secătuite de vlagă, necum pentru îndestularea gurilor flămînde ale familiilor lor. Mulți dintre ei caută să-și amelioreze durerea care le chinuie sufletele, cu băutura. Dar nicăieri ca aici, ura împotriva nedreptăților sociale pare că nu pulsează mai cu înverșunare.

Condițiunile activității pastorale în asemenea cartiere sînt extrem de dificile. Dar pe Andrea Gaggero aceste condițiuni nu l-au înfricoșat. Dimpotrivă, el pare că a căutat, înadins, niște astfel de condițiuni, pentru ca să pună pe alături slujbii oamenilor lui chinuți, tot ce era mai bun în sufletul său, și identificîndu-se cu suferințele lor să le poată împărtăși bașca o întărire sufletească. Pășind pe urmele marilor lui înnași, cari și-au dăruit nu numai sufletul, dar și viața lor pentru îmbunătățirea condițiilor de viață ale semenilor lor, el a pășit în mijlocul turmei sale de credincioși, cu același avînt sublim cu care preotul Damian a pășit într-una din leprozeriile de pe o insulă a Pacificului, știind că nu va mai ieși niciodată de acolo.

Activitatea lui Andrea Gaggero în cartierul portuar al Genovei a început timidă, pentru că, puțin mai tîrziu, cînd a înțeles că propovăduirea simplă a adevărurilor creștine și săvîșirea cu punctualitate a slujbelor religioase nu sînt de ajuns pentru a da comunității sale de credincioși mingierea și îmbărbătarea de care aceștia aveau nevoie, să se plece cu mai multă atenție asupra nevoilor ei și să medietze mai adînc asupra diferenței pe care nedreptățile și rapacitatea unora a arătat-o ca temelie a unei vieți sociale cu neputință de suportat. Se istorisese că un mare misionar, Bridain, a căruia falmă se făcuse cunoscută pretutinduri în Apus, după ce propovăduise adevărurile creștine ani îndelungați, printre popoarele necivilizate și după ce înfricoșase cu pedepsele lașului pe oamenii cu viață simplă de acolo în o cîndu-se la Paris și găsîndu-se într-o catedrală de acolo, în fața unui auditoriu select, format din «pătura nobilă» a societății franceze, care ținea cu tot dinadinsul să asculte pe acest distins misionar, și-a început cuvîntarea printr-un exorț, care a rămas celebru. El și-a recunoscut vina de a fi spăimîntat cu chinurile iadului de acei oameni simpli, cu viața lor primitivă, curată, din îndepărtatele țări, în care ei propovăduise creștinismul, și a adresat de pe amvon, societății «nobile» a patriei lui, (el mai grozav rechizițoriu pe care aceștia l-au auzit vreodată), spunîndu-i că «dacă merită cineva să fie amenințat cu chinurile iadului, apoi atunci, de bună seamă, aceasta o merită cei ce se găsesc în fața lui, în această clipă, ca unii care dau naștere, promovează și mențin nedreptățile sociale în lume».

Ca și misionarul Bridain, Andrea Gaggero va fi știut că lumea amărîtă și sărmană din cartierul portuar al Genovei, nu merită, pentru mărunteli ei devieri de la linia normală creștină, asprime, ci compătimire. Și, interesîndu-se mai de aproape de viața ei, de suferințele ei, de mizeria ei, s-a putut întîlni și cu năzuințele ei, cu lupta ei, cu strădaniile ei după mai bine. De aceea el s-a apropiat de această lume și a învățat să simtă și să năzuințască spre bine, laolaltă cu ea.

Începutul activității pastorale a lui Andrea Gaggero corespunde cu dezvoltarea celui de al doilea război mondial și cu intrarea Ităliei fasciste în război, alături de Germania hitleristă. Din contactul strîns pe care-l realizează Andrea Gaggero cu

pătura muncitoare a portului Genova. Incepe să înțeleagă din ce în ce mai bine că războiul, în care erau țăriți spreuciderea a milioane de oameni, era «afacere» a acelor pe care nimic nu-l lega de muncitorime, decât numai dorința de cruntă exploatare a ei. Poporul muncitor din cartierul portuar al Genovei nu dorea războiul, cum nu-l doreau masele muncitoare de pretutindeni. Concepția ideologică ce se găsea la baza luptii muncitorilor de pretutindeni, îi îndemna pe muncitori să lupte împotriva războiului, pentru pace. Dar pacea între oameni era în același timp una din poruncile cele mai de seamă ale Domnului Hristos, al cărui slujitor zelos voia să fie Andrea Gaggero. Și astfel, într-o căsuță din sărăcăciosul cartier portuar al Genovei se întâlnește, la un moment dat, într-un suflet curat, dorința omenerii muncitoare după pace, cu porunca de pace a Fiului lui Dumnezeu, iar din această întâlnire Andrea Gaggero înțelege că dreptatea este de partea lumii muncitoare, căci prin glasul ei vorbește însuși Dumnezeu, care a trimis pe Fiul Său în lume să învețe pe oameni dreptatea, iubirea, mila și pacea. Din momentul acesta Andrea Gaggero devine un înfăcărat luptător pentru pace. Alături de masele muncitoare ale poporului său, de care nimeni și nimic nu-l va mai putea despărți toată viața. El împărtășește suferințele poporului înfrunzind protivnicia celor mari și puternici și nimic nu-l mai înspăimântă atita vreme cât se simte alături de al său.

Iată carcterizarea pe care o face lui Andrea Gaggero, scriitorul italian Giovanni Germanetto:

«E greu de găsit un om în Italia care să nu fi auzit sau să nu fi citit despre Andrea Gaggero ori să nu fi văzut fotografia sa în ziare. Prin ce și-a câștigat popularitatea acest tânăr slabuț, cu fața energică și însuflețită — un modest preot catolic din Italia de Nord?

Oameni care-l cunosc îndeaproape îi caracterizează pe Gaggero ca un om inteligent, bun mărinimos și activ, care înțelege și iubește poporul simplu și care și-a închinat viața apărării intereselor poporului, precum și luptei pentru înlăturarea năzuințelor acestuia.

Chiar de la începutul activității sale pe care și-a început-o ca preot într-unul din cartierele portuare din Genova, în perioada intrării Italiei în cel de al doilea război mondial, Andrea Gaggero și-a legat soarta sa de cea a oamenilor muncitori din Italia. «Muncitorii mi-au dat conștiința socială și politică», remarcă însuși Gaggero. Fără interpretul năzuințelor poporului, Andrea Gaggero se manifestă ca un luptător ferm și consecvent pentru pace.

Ca preot, el chiamă pe toți credincioșii să se unească în lupta lor pentru o pace durabilă înțelegere reciprocă și prietenie între popoarele de pe întreg globul pământesc. El își consacră toate forțele «luptei împotriva războiului și pentru construirea unei lumi pașnice și drepte!»

Război sau pace — aceasta este problema care frământă toate popoarele. Ele vor pace. 17 milioane de italieni și italice, din're care majoritatea sînt catolici, au pus semnătura lor pe Apelul pentru păpărea Păcii. De aceea, dusmanii păcii, frînzușe să dea're deschis motivele lor criminale, au recurs la metode lezuite în persecutarea eminențului luptător italian pentru pace. În zilele noastre nu poți arde un om pe un rug în centrul orașelor Roma sau Florența, și atunci ei au lansat minciuni și calomnii, i-au rețas lui Gaggero dreptul de a-și exercita funcțiunea de preot, dar n-au îndrăznit să-l despartă de tainele Sfintei Scripturi.

Andrea Gaggero însă este curajos în fața amenințărilor și încercărilor grele. În luna aprilie a anului trecut, el a publicat un articol în ziar, în care a expus clar și cu demnitate motivele care l-au îndemnat să participe la Congresul Mondial al Parizianilor Păcii din Varsovia în anul 1950. Imediat după reînvoarea sa de la acest Congres, Gaggero a fost supus persecuțiilor. În articolul amintit, el arată că în memoria sa sînt încă vi' ororile războiului. El amintește în special de datoria sa față de tovarășii lui de arme, care au pierit în lupta împotriva fascismului (Gaggero a fost capetenul detașamentului de pariziani din Liguria), și în groznicile îngere ale morții (camerele de tortură din lagărele de concentrare Bolzano și Mattheus'n, și din deesemenea cunoscute lui Gaggero).

El scrie: «Pe mine m-a cundus amintirea veșnic vie în trup și în suflet despre suferințele pricinuite de războiul recent... Pe mine m-a împins durerea altor femei și copii... Suferințele văzu'e de mine nu au limite.

Iată de ce n-au existat pentru mine hotărre pe calea spre pace!».

Gaggero știe că drumul luptei pentru pace pe care a pășit, este unicul drum just. Și el merge ferm și hotărât pe acest drum. Chipul său nobil însuflețește pe toți acei ce iubesc Italia și doresc ca ea să trăiască în pace cu toate popoarele.

Premiul Internațional Stalin pentru pace este o distincție demnă pentru **Andrea Gaggero**, înflăcărații luptător pentru Pace.

Iar academicianul D. V. Scobelțin, președintele Comitetului pentru decernarea Premiilor Internaționale Stalin. Intr-un articol publicat în ziarul sovietic «Pravda» scrie, în legătură cu **Andrea Gaggero**:

«Este semnificativă decernarea Premiului Stalin pentru Pace, preotului italian **Andrea Gaggero**. Numele acestui dezinteresat apărător al intereselor oamenilor simpli din Italia este bine cunoscut în țara sa. **Andrea Gaggero** și-a început activitatea de preot încă de tânăr, într-unul din cartierele portuare din Genova. Aici el a cunoscut îndeaproape viața oamenilor muncii, durerile și nevoile lor. Văzând suferințele poporului simplu, **Gaggero** își dă din ce în ce mai bine seama că războiul dus de Italia în alianță cu Germania hitleristă este o tragedie pentru poporul italian. Atunci el aderă la mișcarea de rezistență, intră în Comitetul Național pentru eliberarea Italiei și devine capelanul partizanilor din Liguria. Arestat în 1944, el înfruntă cu bărbăție torturile și detențiunea în faimosul lagăr al morții de la **Mathausen**. Eliberat în zilele victoriei, **Gaggero** se întoarce la Genova, unde, deși grav bolnav, desfășoară o activitate de o clocotitoare energie pentru ajutorarea oamenilor săraci, mai ales a veteranilor de război, nevoiași. El își îndreaptă eforturile spre sprijinirea unității antifasciste în rândurile concetățenilor săi din Genova. Chiar de la infirmitate Mișcării pentru apărarea Păcii, el se încadrează activ în această Mișcare. În pofida interdicției cercurilor ca orice oficiale, el și acum la Varșovia, la Congresul Mondial al Partizanilor Păcii. Autoritățile bisericești l-au persecutat pe **Gaggero** pentru acasă.

Niciun fel de prigoniri n-au putut infringe însă moralul acestui dărn luptător pentru pace. Când cercurile catolice oficiale i-au cerut din nou să-și încetase activitatea în apărarea păcii, el a refuzat să se supună și a explicat motivele refuzului său, într-o scrisoare dată publicității. Pentru aceasta i s-a retras dreptul de a-și exercita funcția de preot.

Andrea Gaggero nu este unicul preot creștin care a înțeles că datorită cea mai de seamă a unui slujitor al lui Hristos, în timpurile de față, este de a lupta, alături de masele populare și de toți oamenii cinștiți din lumea întreagă, pentru marile idealuri ale omenirii: pacea, dreptatea socială și mai-binele social. Dar exemplul lui poate să înflăcăreze la rîvnă și zeli pe toți cei cari, slujitori ai Dumnezeuului păcii și dragostei fiind, nu s-au devotat încă marilor cauze ale omenirii, din tot cugetul și din tot sufletul lor.

Prețuirea care s-a făcut preotului italian **Andrea Gaggero**, prin acordarea Premiului Internațional Stalin «Pentru întărirea păcii între popoare», îl cinstiește nu numai pe el, ci întreaga preoțime creștină, care luptă cu adevărat, în cadrul misiunii ei, pentru înlăturarea relelor din lume, grăbind astfel zorii unei vieți noi pentru întreaga omenire. Ea este în același timp o dovadă că orice strădanie bună, orice activitate depusă de preot în slujba colectivității este recunoscută și apreciată în consecință, nu numai dincolo de zările acestei lumi, unde Dreptul Jucător nu-i scapă niciun gând și nicio faptă a noastră, ci și aici pe pămînt, în cadrul vieții noastre de toate zilele.

Viața și activitatea preotului **Andrea Gaggero** în slujba poporului și pentru apărarea păcii, este o pildă și un îndemn pentru toți slujitorii adevărați ai Mîntuitorului Iisus Hristos, iar distincția ce i-a fost acordată recent este o bine-meritată răspăță pentru el și un imbold la acțiuni mărețe pentru orice luptător cinstit pentru pace și o viață mai bună.

Preot GRIGORE BURLUȘANU

POSSIBILITĂȚILE CULTELOR RELIGIOASE DIN S. U. A. DE A LUPTA PENTRU PACE

Revista «*Défense de la Paix*» a publicat în numerele 29 și 30 din lunile octombrie și noiembrie 1953, sub semnătura X. X. X., un foarte documentat articol, intitulat S-a ele Unite între război și pace.

Capitolul IV (în nr. 30, pp. 40-41) tratează despre Potențialul mișcării pentru pace în Statele Unite, a cărui sursă se găsește în organizațiile muncitorești, care, pînă acum, n-au fost mobilizate decît foarte puțin în serviciul păcii. După ce arată motivele care au împiedecat pe muncitori să activeze mai intens în această direcție, autorul se ocupă de situația cultelor religioase din S.U.A. sub aspectul luptei pentru pace. Pentru importanța lor documentară, redăm, în traducere, alinutele respective:

«Alt sector larg, în care se poate spera ca Mișcarea pentru pace să se mărească, sînt grupările religioase. Unele Biserici protestante sînt, prin tradiție, ostile războiului, și au avut în trecut o atitudine de opoziție activă. Astăzi, grupuri religioase mai numeroase ca oricînd se încadrează în Mișcarea pentru pace. În multe cazuri, ele se alătură la această Mișcare timid și sub formă de încercare, înfățișînd cerouri de studii asupra Nașunilor Unite, etc. Pretutîndeni însă Bisericele încurajează această tendință și îndeamnă pe credincioși să nu rămîind pasivi și să influențeze politica externă a guvernului. Guvernul a întredrit această evoluție și a început să se teamă. În timpul luptei împotriva serviciului militar obligatoriu, el a făcut mari sforțări pentru a convoca la Washington pe șefii cultelor. Zeci de mii de funcționari au defilat prin fața lor, încercînd fiecare să-i convingă, pe cît le-a sîat în putință, că Dumnezeu ar fi servit mai bine, dacă ei ar face serviciul militar.

Slujitorii cuhelor au fost adesea foarte activi în apărarea păcii. Federul Council of Churches a votat deseori rezoluții foarte favorabile cauzei păcii. Trebuie să amintim totuși că nu s-a mers mai departe și că protestantismul în Statele Unite este foarte puțin organizat. Rezoluțiile votate de întrunirile pastoraților pot destul de bine să rămîind necunoscute în parohii. Mulți dintre pastori protestanți nu pot avea păreri hotărîte asupra unui subiect oarecare, decît cu permisiunea constituției lor sinodal, compus din negustori, agenți de siguranță, patroni de prăvălii, care conduc de fapt parohia. Diferite asociații de clerici au avut posibilitatea să invite pe Președintele Statelor Unite să se înțelească cu Primul Ministru sovietic; despre aceasta au amintit în trecut ziarele și totul s-a reușit numai la alt. Cînd am sugerat însă unui cleric eminent că Biserica sa ar trebui să încerce să trimită o delegație de slujitori ai altor religii să viziteze Uniunea Sovietică, el s-a arătat foarte supărat întrucît este, în mod categoric, o inițiativă care ar da naștere unei campanii de publicitate și unul mare val de reacțiuni, încît ar fi periculos pentru preoți să o încerce.

Nu se poate discuta asupra posibilităților unei lupte pentru pace decît printre protestanți, ortodocși și evrei, care totalizează două treimi din credincioșii Statelor Unite. De o Mișcare pentru pace, de oarecare importanță, printre catolici — așa cum s-a întimplat în Franța și în Italia — nu poate fi vorba, în împrejurările actuale».

T. N. M.

COMUNITATEA DEFENSIVĂ EUROPEANĂ PRIVITĂ PRIN PRISMA CATHOLICISMULUI

Atenția întregii lumi a fost atrasă în ultima vreme de concentrarea energiilor naționale franceze împotriva reafirmării acordurilor de la Bonn și Paris, impoșibile pre-insci «Comunul de definiție european», care ar asigura hegemonia Germaniei renașterii asupra continentului.

Pentru a veni în sprijinul tuturor celor ce miliează în acest scop, revista lunară de politică mondială *Démocratie Nouvelle*, a apărut pentru luna decembrie ca număr special, în titlul *Europe allemande*, cuprinzând un bogat material documentar asupra problemei germane.

În afară de articolele, semnate de personalități de seamă, ca: Paul Noirot, Georges Cogniot, deputat de Paris și profesor agregat la Universitate, Jean Baby, Albert Norden, laureat al Premiului Național al Republicii Democratice Germane, generalul în retragere Petit, senator de Sena, Wlodek Jurasinski, ministru adjunct al învățămîntului în Republica Populară Polonă, Victor Leduc, Jean Buhot, profesor agregat la Universitate, Gilbert de Chambrun, deputat de Lozère, Pierre Courtade și Joanny Berlioz, consilier al Republicii, numărul special al valoroasei reviste democratice pariziene mai cuprinde numeroase declarații, fragmente, citate, informații și date documentare cu privire la peicoul renașterii Germaniei reacționare și revanșarde.

Problema germană, problema politică nr. 1 a epocii actuale, este înfățișată sub toate aspectele ei, pe care oarșanii cîștîți, care luptă cu convingere și cu hărire pentru stabilirea unei păci trainice în lume, este absolut necesar să le cunoască, pentru a-și putea da și mai bine seama de pericolul ce trebuie înlăturat fără înzere. De aceea, recomandăm cititorilor noștri acest număr special al revistei *Démocratie Nouvelle*, care, tratînd o idee unitară se impune a fi citită în întregime, neputîndu-se afirma că un subiect sau altul ar fi mai important sau mai puțin important decît celelalte.

Ne vom opri totuși asupra unui aspect al așa numitei *Comunități defensive europene*, prezentat sub titlul *Sfîntul Imperiu Roman-Germanic?* (pp. 10-11), prin prizma unui articol al lui Bernard Lavergne, profesor la Facultatea de Drept din Paris, întrucît este vorba de un subiect care implică și Biserica Romano-Catolică.

Profesorul Bernard Lavergne a publicat în *Année Politique et Economique* (iunie-august 1953) un articol intitulat «Proiectul comunității politice a micilor Europe sau Franța predă ambițiilor pan-germanice». În care atrage atenția asupra orgiilor pan-germanice ale planurilor Europei federale și în special asupra unei forme religioase a curentului de gîndire pan-germanic, un «pan-germanism de inspirație catolică», avînd ca scop «să desființeze statele naționale în profitul unui nou Sfînt Imperiu».

Reamintindu-se că Sfîntul Imperiu Roman Germanic a fost întemeiat în 962 de Othon cel Mare, și că nu a dispărut formal decît în 1806, prin abdicarea împăratului Francisc I, după ce a fost învins de Napoleon, se subînțelege că acest imperiu era inspirat spiritualmente de către Roma, dar «braul secular» însărcinat să facă respectată autoritatea sau mai clar, să apere interesele Bisericii, mare moșter, era Germania, a cărei hegemonie politică trebuia să fie asigurată pe conștient. Era de fapt o construcție supranaturală. «Unul din artbele esențiale ale împăratului Germaniei — reamintește B. Lavergne — era dreptul de suzeranitate asupra tuturor regiilor creștine din acea epocă. Carol Quintul a reușit chiar să obțină omagiul tuturor principilor creștini din Europa, în afara de regele Franței».

Ideea Sfîntului Imperiu a fost reluată de romanticii catolici germani, în prima jumătate a sec. XIX. Görres și alții se gîndeau la o confederație a popoarelor, însă sub conducere germană, potrivit preceșinției divine.

Intr-un articol din aceeași revistă J. Hours, profesor agregat la Universitate, observă că «nu întimplător protagoniștii Europei, Adenauer și Robert Schuman sînt doi renanși de cultură întru totul germană, care și-au însușit, în timpul șederii lor la Bonn tradiția imperiului carolingian, și au făcut din ea conștient sau nu, principii politice lor. După prof. B. Lavergne structura ideologică a lui Adenauer, Schuman și De Gasperi se datorează aceorași surse de inspirație comună: «Este sigur că, în timpul anilor de studii și datorită prezenței permanente în cercurile înalte catolice din Ponn, Berlin și Viena, acum patruzeci de ani Adenauer, Robert Schuman și De Gasperi, acest din urmă student la Viena, au fost imbițați pînă în măduvă de toate aceste idei ultramontaniste și totodată pan-germanice. De aceea, deveniți printr-o întîmpănare extraordinară toți trei mari diplomați ai țării lor respective, ei n-au putut să se comporte altfel decît ca niște credincioși catolici ultramonașiști».

Pe Schuman îl caracterizează ca foarte renan și foarte puțin francez, preocupat să facă din Europa Occidentală un singur și vast stat catolic clerical, sub comandamentul politic german. El sau Georgee Bault, care se găsește deasemenea sub ascultare papală, au ocupat Quij d'O'say (Ministerul de Externe) fără întrerupere după 1946. Italia a avut pînă în 1953 pe De Gasperi, șeful Democrației Creștine, ca

dirigitor al politicii sale externe. Partidul catolic învingător în Belgia a încredințat Afacerile externe lui Van Zeeland. Cât privește pe Adenauer, Arhiepiscopul de Colonia, cardinalul Frings, n-are pe altcineva mai devotaț decât el.

«Astfel, în cele patru țări, oameni cu totul devoțați scopurilor ultra-montaniste se găseau lângă casa în construcție și cădeau spontan de acord pentru a realiza cât se poate mai bine «mare.a operă», *Europa Vaticană*».

Și la Adunarea consultativă a Consiliului Europei, în 1951 și 1952, a fost încheiat un pact: între delegațiile partidelor catolice ale celor șase țări, pentru a forma un front comun, «apartenența la religia catolică avind precădere față de apartenența națională».

Joanny Berlioz, redactorul șef al revistei «*Démocratie Nouvelle*», făcând, în numărul din noiembrie 1953, o dare de seamă asupra procesului episcopului Kuczmarek din Varșovia, a arătat că el ilustra unirea stinsă a Vaticanului cu imperialismul, în vederea realizării unei Europe germane. Pentru aceasta, cercurile pontificale mizează pe Adenauer, minzul lor scump, despre care ierarhia germană a Bisericii spune că are de îndeplinit «o misiune creștină», după ce în 1936 binecuvîntase «misiunea specială a lui Hitler, pe care el trebuia s-o ducă la îndeplinire cu «ajutorul lui Dumnezeu».

În încheierea studiului său, J. Berlioz a precizat: «*Există o ară Washington-Bonn-Roma*, avînd ca pivot Germania Occidentală renazficată și reinarmață, soldatăll ei găsînd și ca centironului de ieri: «*Gott mit uns*» (Dumnezeu cu noi).

«Nu există nici cea mai mică îndoială că Spellmann, Arhiepiscopul de New York și agent de legătură între Departamentul de stat și papa (pe care pe cr'oarele Vaticanului îl numea, cînd a fost ales de conclave, «*Il papa tedesco*», papa german), este gata să refacă, în fața Whermachtului, discursul pe care l-a ținut la Crăciunul din 1952 armatei cotoptitorilor Coreei: «Voi sînteți brațul armat al legilor divine și umane».

În fruntea prezentării acestui aspect al *Comunității defensive europene*, numire prescurtată oarecum hieroglic, folosîndu-se inițialele C.E.D. = Communauté européenne de défense) este reprodusă, ca motto, o frază dintr-un articol al lui Edouard Herriot, publicat în «*Journal de Genève*» d n 24 sept. 1953: «Cred că anumite cercuri religioase au jucat un rol deosebit de important în elaborarea tratatului Comunității defensive europene».

Am reprodus aprosape în întregime relatările din numărul special al revistei *Démocratie Nouvelle* în legătură cu aspectul catolic al acțiunilor întreprinse în favoarea creării noului Wehrmacht. Patrioții francezi sînt cu totul îndreptățiți să privească problema renașterii Germaniei sub toate unghiurile, întrucît este vorba de securi a'ea Franței și totodată a Europei. Aducînd în discuție curentul catolic, el nu scapă totuși din vedere că acesta este pus în serviciul imperialismului american, pe care-l sprijină în vederea unor eventuale profituri proprii.

Tratatele dela Bonn și Paris au trezit în Franța un puternic reviriment; în cercurile largi ale opiniei publice franceze a pornit o mișcare de protest atît de puternică, încît nici Schumann, nici ceilalți avocați ai «Europei unificate» nu au reușit pînă acum să strecoare prin palamentul francez aceste acorduri anti-naționale.

Patrioții francezi, alături de care se găsesc toți oamenii cinstiți din lume, își dau seama că numai pe calea tratativelor dintre părțile cointeresate se poate rezolva problema împiedicării renașterii Whermachtului german. Numai pe această cale se poate ajunge la o pace dreaptă, și deci la o pace durabilă. Această pace nu este pr a îndepărtată; uriașele forțe angajate în luptă pentru ea se apropie simțitor de victoria finală, care va rezolva definitiv toate problemele ce frămîntă astăzi popoarele dornice de liniște și libertate.

T. N. MANOLACHE

VESTIRI ALE PĂCII

La fiecare început de an, omenirea — potrivit unei datini vechi, cit existența omului — își proiectează în viitor speranțele sale de mai bine, dorurile sale pe care le vrea împlinite, năzuințele sale pe care le vrea îndeplinite.

În zilele noastre, mai mult decât oricând, întreaga omenire — întâmpinând anul 1954 — își îndreaptă toate nădejțile sale spre un singur și înalt țel: atenuarea încordării internaționale, colaborarea și prietenia între popoare, menținerea și consolidarea păcii în lume.

Iată cum este exprimată această mare speranță a omenirii de diferiți oameni politici, de oameni de știință, de scriitori, de oameni ai artei, de ziare și marșuri, de oameni care iubesc pacea:

*

Perspectivile anului 1954. — «Se deosebesc oare 1 ianuarie 1954 de 1 ianuarie din alți ani? — se întreabă starul «Paris Presse L'Intransigeant». Da, spre mai bine. Pentru prima oară, în decursul multor ani, există cele mai bune șanse pentru stabilirea păcii. Pentru prima oară apare, din echimbul urârilor tradiționale între d. promași și a urârilor cu care șefii statelor se adresează popoarelor lor, o speranță precăd că anul 1954 poate constitui începutul unui nou ciclu postbelic, ciclu al păcii în întreaga lume...»

*

Spre pace. — *Ilya Ehrenburg*, marele scriitor sovietic, vorbind despre primejdia războaielor atomice, spune:

«Popoarele speră că tratativele cu privire la preîntâmpinarea războaielor atomice și cu hidrogen vor fi încununăte de succes. Propunerile Guvernului Sovietic au avut un răsunet favorabil până și în cercurile care de obicei nu aprobă politica sovietică. Niciun om cinstit, indiferent în cine ar crede și cui ar da crezare, nu se poate gândi cu calm la posibilitatea folosirii unei arme care poate extermina milioane de neuitași. Firește, toți oamenii cinștiți vor ca cea mai mare descoperire a secolului nostru să fie folosită spre binele omenirii, dar, desigur, popoarele nu sînt copii, ele înțeleg că e ridicol să se vorbească de irigare a Saharei sau a pustului Gobi cu ajutorul energiei atomice, ocolindu-se totodată problema interzicerii armelor atomice, care poate distruge fără întregi.»

Pînă în prezent, diferite guverne au propus diferite planuri. Planurile sînt discutabile și pe baza acestor discuții se poate ajunge la o înțelegere, dar cu greu s-ar găsi cineva care să conteste caracterul rezonabil al propunerii simple și acceptabile pentru toți, făcută de un stat care posedă arma atomică și cu hidrogen, și anume luarea obligației solemne și necondiționate de a nu folosi armele de exterminare în masă. Omenirea întâmpină noul an cu speranța că un astfel de acord va fi încheiat și că nici noi, nici copiii noștri nu vom vedea cum minunatele descoperiri ale științei pot fi folosite pentru distrugerea civilizației.

*

Pentru îmbunătățirea relațiilor internaționale. — La 31 decembrie 1953, Vincent Auriol, Președintele în funcție al Franței, a primit pe membrii corpului diplomatic, care s-au prezentat să-l felicite cu prilejul Anului Nou.

Răspunzînd la cuvîntarea decanului corpului diplomatic, Vincent Auriol a declarat printre altele:

«În fața Dvs. și în fața Organizației Națiunilor Unite, am urât în repetate rânduri ca tratativele directe să permită oamenilor politici de răspundere să dezbată problemele serioase care dezbină lumea, debarasați de pasiuni, nedispunînd de nicio unită armă în ajdă de sinceritate, bunăvoință și năzuință spre înțelegere. Această urare pare astăzi mai reală: biă... Eu doresc — a spus în continuare Vincent Auriol — ca aceste perspective de slăbire a încordării, care se profilează încd să se realizeze olt mai repede și să pregătească un viitor mai bun. Sarcina este, fără îndoială, grea, întrucît contradicțiile au prins rădăcini de mulți ani.»

Vincent Auriol a declarat, în continuare, că eprim simple discursuri nu pot fi modificate relațiile dintre marile parteneri mondiali. Cu toate că încrederea în des-

făsurarea relațiilor internaționale creează o atmosferă favorabilă, numai acțiunile pot duce la o îmbunătățire adevărată a relațiilor.

*

Poporul francez își intensifică lupta pentru asigurarea securității în Europa. — Ziaristul francez Georges Soria spune:

«Ideea dominantă a tuturor manifestărilor opiniei publice din Franța este convingerea că asigurarea securității în Europa nu poate fi despărțită de problema prevenirii pericolului relativ militarismului german, de rezolvarea justă, pașnică și democratică a problemei germane în interesul poporului german însuși, cât și al celorlalte popoare de pe continentul nostru.

În corespondențele mele anterioare am arătat amploarea grandioasă mișcării populare, care cere o asemenea rezolvare a problemei germane, pronunțându-se împotriva ratificării tratatelor militariste de la Bonn și Paris, care constituiesc refacerea wehrmachtului revanșard vest-german, sub paravanul «armatei europene».

Printre altele manifestări importante ale mișcării populare din Franța, care este deosebit de largă, cuprinzând reprezentanți ai celor mai diferite părți sociale și curente politice este de semnalat constituirea a noi și numeroase comitete de acțiune împotriva tratatelor militariste. Astfel, la Versailles a luat ființă un comitet care cuprinde și reprezentanți ai publicațiilor catolice «Témoignage Chrétien» și «Esprit», al Ligii drepturilor omului ai partizanelor gaulliste. Peste 1400 de consilieri municipali din departamentul Seine et Oise au luat poziție împotriva militarizării Germaniei Occidentale. În departamentul Sena s-au pronunțat împotriva «comunității defensive europene» 40 de primari din 80, 39 deputați din 57 și 14 senatori din 80. Importante manifestații de protest împotriva «armatei europene» s-au desfășurat la Marsilia și Lyon, la care au participat numeroase personalități din viața publică. De asemenea s-au manifestat împotriva «armatei europene» congresele departamentale «ardenești, care au avut loc la Toulouse și Carcassonne. În aceste zile, în întreaga Franță s-a intensificat activitatea luptătorilor pentru pace, care strâng milioane de semnături pe cunoscutele «caete ale păcii» și pe petițiile de protest împotriva crederii «armatei europene».

În aceste zile, în conștiința poporului francez străluce sentimentul marii sale răspunderi. El știe că fără Franța, planurile de reconstituire a militarismului german se vor prăbuși. Și tocmai pentru că își dau seama de aceasta, toți francezii parțioși iubitori de pace, își unesc eforturile în străduința de a bara drumul militarismului german și de a obține încheierea păcii în Indochina, pentru a servi cauza păcii și a securității internaționale.

*

Declarația Comitetului Național al Partizanilor Păcii din Liban. — Comitetul Național al Partizanilor Păcii din Liban a publicat o declarație prin care se adresează opiniei publice, precum și tuturor partidelor politice și organizațiilor din țară.

Mișcarea partizanilor păcii din Liban — se dăruie în această declarație — sprijină lupta tuturor popoarelor pentru pace și independență națională. Ea cheamă toate organizațiile și toate părțile populației din Liban să lupte pentru încetarea acțiunilor agresive ale imperialiștilor împotriva mișcării de eliberare națională a popoarelor Africii de Nord.

Mișcarea partizanilor păcii — subliniază Comitetul Național — nu este subordonată vreunei din organizațiile sau grupările care participă la activitatea ei. Mișcarea pentru pace este o mișcare de masă, deschisă tuturor patrioților care luptă pentru pace și suveranitate națională, indiferent de vederile lor politice și de convingerile lor religioase. De aceea, Comitetul Național al Partizanilor Păcii din Liban sprijină orice înțelegere îndreptată spre apărarea păcii, oricare ar fi personalitățile și organizațiile dela care ea ar porni.

*

Un miting la Geneva împotriva remilitarizării Germaniei Occidentale. — De curând a avut loc, la Geneva, un miting în legătură cu campania care se desfășoară în Elveția, pentru stringerea de semnături pe petiția Comitetului Elvețian al Partizanilor Păcii împotriva remilitarizării Germaniei Occidentale. La miting a rostit o amplă conferință profesorul universitar André Bonnard, membru în Consiliul Mondial al Păcii și președintele Comitetului Elvețian al Partizanilor Păcii.

În cuvîntarea sa, profesorul Bonnard a chemat poporul elvețian să dea dovadă de vîgîlență în fața pericolului reînvierii fascismului în Germania Occidentală. «Germania lui Adenauer — a spus el — este identică cu Germania lui Hitler. Aceleași lozinci, aceleași capătături sînt concentrate în aceeași industrie de război».

Bonnard a reamintit că Jakob Kaiser, ministru pentru problemele întregii Germanii în guvernul dela Bonn, vorbind la Salasburg a declarat deschis că Elveția germană trebuie să aparțină Germaniei de mîine.

Narcina noastră — a spus Bonnard — constă nu în sporirea înarmărilor, ci în dezvoltarea Mîgădrii pentru pace, pentru s'dbirea încredinței internaționale, deoarece nu există probleme internaționale nerezolvate care să nu poată fi reglementate pe cale pașnică.

*:

Impotriva blocurilor militare. — Pierre Joye, ziarist belgian, scrie următoarele în această problemă:

«Faptele de zi cu zi arată poporului belgian că politica atlantică nu aduce decât nenorociri fărăilor cari fac parte din blocul atlantic și că ea agravează foarte mult perspectivele unui nou război mondial. Pretuzândeni unde au fost consultați prin referendumuri populare, organizate de Uniunea Belgiană pentru Apărarea Păcii, muncitori, țărani intelectuali se pronunță cu majoritate zdrobitoare împotriva proiectului «armatei europene», care are de s'con refaceren wehrmachtului. Guvernul Van Houtte întâmpină după cum se știe d'ificultăți mari în ratificarea de către senat a tratatului privind la crearea «armatei europene».

*

Pentru realizarea grabnică a unității poporului german. — Președintele «Uniunii germanilor care luptă pentru unitate, pace și libertate», Wilhelm Elfes, a publicat cu prilejul Anului Nou un articol în ziarul «Deutsche Volkszeitung». După ce a vorbit despre influența americană crescîndă în Germania Occidentală, el scrie: «Germania este și trebuie să rămîind a germanilor. Noi nu vrem să servim drept animale de povară pentru niciun fel de domni străini. Americanii se amestecă la fiecare pas în economie, politică, presa și radio-ul, cinematograful și celelalte domenii ale vieții publice ale Germaniei Occidentale». În continuare Elfes scrie: «Războiul nu rezolvă nicio problemă. De aceea, noi stîmem împotriva războiului. Noi stîmem împotriva a tot ceea ce slujește războiul. Noi stîmem, deasemenea, împotriva tratatului cu privire la comuniunea defensivă europeană și a tot ceea ce este legat de el.

Noi stîmem gata oricînd să ajungem la o înțelegere între germani. Fărăste că unificarea Germaniei este în primul rînd o chestiune pur germană, care nu are nevoie de niciun fel de amestec străin. Poporul german cere cu tot mai multă insistență grabnică unificare a țării și, în chuda tuturor barierelor artificiale, este gata la o înțelegere reciprocă. În legătură cu aceasta, trebuie subliniat că guvernul Germaniei rămîine a propus în repetate rânduri guvernului Germaniei occidentale ducerea unor tratative pe care acesta din urmă le-a respins. Noi ne menținem părerea că cel mai importantă problemă pentru ambele guverne este de a munci din toate puterile pentru realizarea grabnică a unității poporului german și de a folosi toate posibilitățile care pot duce la înfruptarea acestor țeluri naționale».

*

Congresul general pentru apărarea păcii, din Canada. — În zilele de 30 și 31 ianuarie a.c., a avut loc la Toronto în sala «Massey Hall», «Congresul Canadian pentru Apărarea Păcii pe calea tratativelor». La congres au participat 1500 delegați din aproape toate provinciile C. nașei, aleși la adunările diferitelor organizații obștești, sindicate în instituuțiile învățămînt și în diferite localități, 1154 persoane au trimis donații în bani, și scrisori prin care cer să fie considerate ca delegați la congres, negînd să participe personal la lucrările acestuia.

La lucrările congresului au mai luat parte mulți întreprinzători și reprezentanți ai clerului.

La prima ședință a congresului, d-ru James Endicott a rostit cuvîntarea importantă: «Tratatvele trebuie să ducă la un acord».

Cu prilejul aniversării victoriei dela Stalingrad. — Cu prilejul celei de a 11-a aniversări a victoriei dela Stalingrad (2 februarie 1943). dr. Kingsbury, preşedintele Consiliului Naţional pentru prietenia americano-sovietică a făcut la New York o declaraţie reprezentanţilor presei, în care a spus printre altele:

«Datoria noastră sfântă este să nu uităm bărbăţia şi jertfele eroice, fără seamăn, ale celorlalte noastre aliate — Uniunea Sovietică — în mărşăla bătălie dela Stalingrad, care a aruncat înapoi hoardele hitleriste şi a schimbat întregul mers al celui de al doilea război mondial, apropiind victoria definitivă».

Kingsbury a spus, de asemenea, că refacerea oraşului erou este o chemare şi un simbol al nădeuşei poporului sovietic spre o pace trainică. Să sperăm că, apreciind adevărata însemnătate a Stalingradului — victoria reputată aici în război şi refacerea acestuia or. ş. în condiţiile păcii — oamenii de stat vor găsi calea spre un acord care să ducă la împlinirea speranţelor omenirii într-o pace generală».

*

Declaraţia lui Pablo Neruda laureat al Premiului Internaţional Stalin «Pentru înfrângerea păcii între popoare». — Pablo Neruda, distins cu Premiul Internaţional Stalin «Pentru înfrângerea păcii între popoare», a făcut următoarea declaraţie ziarului «El Siglo»: Premiul Stalin a fost acordat din nou unui american. Înainte el a fost acordat renumitului scriitor Jorge Amado, lui Paul Robeson, generalului Heriberto Jara şi Eliset Branco. Aceasta dovedeşte dorinţa Uniunii Sovietice de a întări alianţa frăţească de nezdărnicat şi pacea între popoare. În continuare, Neruda a declarat: «În ceea ce mă priveşte pe mine personal, consider că această distincţie nu mi-a fost acordată numai mie, ci întregului popor chilian, a cărui năzuinţă spre pace şi prietenie este cunoscută în lumea întreagă».

«Din acest moment, a spus Neruda, aş vrea să scriu mai simplu, descriind problemele şi sentimentele oamenilor simpli. Vreau ca din această zi, poeziile mele să adădească bucurie, curaj şi speranţă în rândurile poporului meu şi ale celor care îmi citesc poeziile».

Pături largi ale opiniei publice chilene salută fierbinte pe Pablo Neruda. Numeroase delegaţii ale oamenilor muncii, ale organizaţiilor sindicale, studenţimii, corpului didactic, scriitorilor şi poezilor, membri ai Congresului Naţional prieten al păcii, l-au vizitat pe Pablo Neruda şi l-au felicitat pentru marea distincţie primită. Ziarul «El Siglo» anunţă că Comitetul Naţional pentru Apărarea Păcii din Chile l-a felicitat deasemenea pe Pablo Neruda.

*

Artistul slujeşte poporul. — La Peace Arch Park, la graniţa dintre Canada şi S.U.A., în faţa a 25 mii de persoane, Paul Robeson a rostit următoarele cuvinte:

«În Statele Unite mulţi din cei mai buni cetăţeni stau astăzi după gratii, alţii se aşteaptă la grele pedepse cu închisoarea, pentru că luptă pentru o Americă democratică şi pentru pace».

În Coreea s-a încheiat armistiţiul. Trebuie să impunem acum amnistia pentru toţi patrioţii înarmişaţi pentru că au activat în favoarea păcii şi a justiţiei.

Dece mi-a retras guvernul american paşaportul? Pentru că mă pronunţ în mod hotărât pentru independenţa populaţiei de culoare din Africa pentru că această atitudine a mea este considerată ca un amestec în politica externă a guvernului. Îmi pare foarte rău, dar eu voi continua şi pe viitor să mă amestec în asemenea lucruri.

Alţi americani, dacă vor, pot să se alieze cu Franco: eu prefer să întind mâna peste mări, curajului popor din Cuba, unor oameni ca Pablo Neruda din Chile, şi poporului Chinei Populare.

Şi după cum Jefferson, la timpul său a salutat pe eroii revoluţiei franceze, tot astfel şi eu întind mâna poporului sovietic şi popoarelor din democraţiile populare. Ca american am dreptul să fac aceasta. Vorbesc ca un om care este strins legat de pământul acesta fără — tatăl meu a fost sclav, tatăl meu şi strămoşii mei au robotit pe plantaţiile de bumbac şi tutun. Cu sudoarea şi singele lor, ei au creat bogăţia crescândă a pământului nostru. Da, eu am dreptul să vorbesc pe faţă despre aceasta.

Fraţii mei negri sînt ferm hotărâţi să nu mai trăiască, ca oamenii de categoria a II-a în propria lor ţară, ci ei vor să fie cetăţeni cu depline drepturi — aceasta este stinca pe care stau.

Noi, artiştii, ne tragem din popor. De aceea trebuie să slujim poporului şi să fim pretutindeni alături de el, acol, pe acest oamion, în pichetele de grevă şi oriunde

se duce lupta pentru pace și progres. Fie ca toți cei care se află aci, chiar și funcționarii guvernului care sînt prezenți, să se convingă că în această luptă nicio putere din lume nu va putea forța să dau încoți nicio mîncare cu un pas.

★

Impotriva reînarmării revanșarzilor germani, pentru pace în Vietnam. — În Franța, pătura tot mai largi ale populației sînt atrase la lupta împotriva tratatelor militare dela Bonn și Paris, pentru încetarea războiului din Vietnam pe calea tratativelor cu guvernul Ho Și Min.

În întreprinderi continue sîngerea de semnături pe petiții, în care se cere ca membrii guvernului să se pronunțe împotriva acestor tratate. Pe petiții și-au pus semnătura, printre alții 90% din numărul total al muncitorilor uzinelor de avioane Dassault (Saint-Cloud), și 95% din numărul total al muncitorilor dela ofelăria din La Bocca (departamentul Alpi-Maritimi).

În chemarea adresată profesorilor și asistenților dela universitățile din Franța, 88 profesori dela Sorbona și Collège de France, de diferite concepții politice, au arătat pericolul grav pe care-l prezintă pentru Franța reînarmarea revanșarzilor germani și necesitatea de a face totul pentru a împiedeca această reînarmare.

Puținica mișcare de protest împotriva politicii de război, mișcare ce a cuprins cele mai diferite părți ale populației, își găsește expresia în cuvîntările persoanelor electivă. Astfel, congresul primarilor din departamentul Gers a respins cu o majoritate de două treimi, proiectul de statut al așa zisei «mişcări europene», menită să mascheze reînarmarea Germaniei, pronunțîndu-se astfel împotriva tratatelor dela Bonn și Paris.

Problema reînarmării Germaniei a fost discutată și de congresul național al «Ligii drepturilor omului». În rezoluția adoptată în unanimitate, participanții la congres au ordănat necesitatea de a împiedeca ratificarea tratatului cu privire la cooperarea defensivă europeană. Congresul s-a pronunțat pentru rezolvarea tuturor conflictelor internaționale pe calea tratativelor și a făcut apel să se înceapă tratative cu guvernul Ho Și Min în scopul încetării războiului din Indochina.

Născuți în maselor populare de a obține încetarea războiului murdar din Vietnam se manifestă în diferite forme: în acțiunile comune ale organizațiilor Confederației Generale a Muncii și «Force Ouvrières» la uzina de avioane din Cannes, prin greva dockurilor din Boulogne și Dunkerque, etc.

În timpul unei întreprinderi cu o delegație a feroviarilor din Lyon, Președintele Adunării Naționale Edouard Herriot, a declarat că el este pentru pace în Indochina și că după părerea lui, este de mult timpul să se înceapă tratativele. Pentru încetarea războiului în Indochina s-au pronunțat multe consilii municipale, printre altele și consiliul municipal al Parisului.

★

În India se lărgește mișcarea pentru apărarea păcii. — În ultimele luni, în India se observă o creștere considerabilă a Mișcării Partizanilor Păcii. Unele firi agresive ale imperialismului american din Pakistan au întărit și mai mult holdarea poporului indian de a lupta pînă la capăt pentru cauza nobilă a apărării păcii. Acest lucru s-a manifestat în mod concret în timpul vizitei făcute în India de către Nixon, vice-președinte al S.U.A., cînd țara a fost străbătută de un val de demonstrații de protest împotriva sosirii emisarului din Washington. «Nixon, card-te din India! Noi nu vrem război!» — această cerință răsuna în toate colțurile țării.

Mișcării Partizanilor Păcii i se alătură mereu noi mii și mii de indieni. Într-o serie de localități au fost create noi comitete pentru Apărarea Păcii. Consiliul Păcii din întreaga India a desfășurat o largă activitate. O mare însemnătate în lărgirea Mișcării Partizanilor Păcii a avut-o recenta călătorie în Punjab a lui S. Kitchlew, Președintele Consiliului Păcii din întreaga India. 500.000 de oameni au participat la mitingurile în care a luat cuvîntul acest neobosit luptător pentru pace.

S-a intensificat activitatea partizanilor păcii în rîndurile fărâmițor. În satele din districtul Birbhūm (Bengalia de vest), un grup de partizani ai păcii în frunte cu profesorul Munī Chakravarty și Narahari Kaviraja și cu Sri Dharami Rai, secretarul organizației districtuale a Uniunii Tăranilor, a organizat o serie de mitinguri și de convorbiri în scopul înlăturării sarcinilor Mișcării Partizanilor Păcii și a strîns un mare număr de semnături pe Apelul Consiliului Păcii din întreaga India, care cere rezolvarea problemelor internaționale litigioase pe cale pașnică.

Poporul japonez dorește pacea. — «Am lipsit din Japonia — spune profesorul Ikuo Oyama — aproape șapte ani... Intorcându-mă în patrie, am constatat că mișcarea pentru pace a cuprins părți și mai largi ale popoului țării. E neluând în calcul că în 1954 va fi anul decisiv în lupta pentru pace în întreaga lume. Rolul lui este mare, în deosebi pentru noi, japonezii».

Declarația Congresului popular japonez pentru apărarea păcii spune:

a) Ajutorul american acordat de Oficiul securității mutuale impune Japoniei remilitarizarea, formarea unei armate cu un efectiv de 350.000 oameni, serviciul militar obligatoriu pentru întregul tineret; deaceia vom lupta cu hotărâre împotriva acestui ajutor și vom apăra actuala Constituție.

b) Este necesar să fie lichidate bazele militare americane, care constituie puncte de sprijin pentru agresiunea împotriva Uniunii Sovietice, a Chinei Populare și a Coreei.

c) Trebuie să populăm și mai larg apelul pentru interzicerea bombei atomice».

Hotărârile sesiunii Consiliului Mondial al Păcii, care cheamă la soluționarea pe cale pașnică a problemelor internaționale litigioase, s-au bucurat de sprijinul majorității contribuitorilor a populației japoneze. Intorcându-mă în patrie, m-am convins personal de aceasta.

Conștient de îndatoririle sale în fața lumii, poporul japonez dorește ca în 1954 să fie anul unei uniuni dezvoltări și extinderi a mișcării de luptă pentru pace. Poporul japonez va căuta să facă tot ceea ce-i stă în putere pentru a străluci drumul războiului, pentru a îndreptăși încrederea lagărului păcii.

*

Idelle păcii au cucerit lumea. — Ivor Montagu, Vice-președinte al Comitetului Englez pentru Apărarea Păcii, membru în Biroul Consiliului Mondial al Păcii, mărturisește:

«Nu este de mirare că în rândurile muncitorilor crește cu fiecare zi nemulțumirea față de pregătirile de război. Recent m-am adresat unei personalități din Anglia cu rugămintea să participe la Conferința Partizanilor Păcii. Mi-a răspuns: «Pentru ce mai aveți nevoie de conferințe? Idelle d-ștră și așa au cucerit întreaga lume!». Firește în realitate, omul acesta căuta doar un pretext pentru a nu sprijini în mod activ cauza păcii. Și cu toate că urla și îndeamnă spre pace a poporului englez nu este încă îmbinată cu conștiința necesității unor acțiuni efective pentru realizarea păcii, toroși, cuvintele de mai sus conțin un anumit simț de adevăr.

Niciunul din oameni de stat englezi n-ar avea curajul să se opună acum pe față, tratativelor. Leit-motivul prieteniei veșnice cu agresiva Americă răsună din ce în ce mai stins pe măsură ce disonanțele senatorului Mc. Carthy turbid sistematic armonia realzată cu atâtea trūdă. Și dacă mai există unii care doresc menținerea poliției de război, aceasta devine în orice caz din ce în ce mai greu de realizat, din cauza necesității de a se ascunde sub masca pacifistului de a fătura steaguri de pace și de a recurge la gesturi pacifice. În inimile oamenilor simpli — bărbai și femei —, pe măsură ce aceștia încep să-și dea seama ce vicidloși se săvârșesc în numele lor, pentru menținerea «ordinei» colonialiste, crește din ce în ce mai mult repulsia față de aceste crime. Conștiința poporului care se trezește, curând atmosfera din țară, descoperind adevăratul chip al colonialiștilor.

Englezii îndăjduesc că, în 1954, conducătorii lor politici vor depune eforturi nu numai pentru împiedicarea războiului, ci și pentru crearea unei atmosfere de prietenie și colaborare între popoare.

*

Finlanda — Pro Pace. — Ziaristul finlandez Kaisu Mirjani Rydberg, declară:

În primăvară se vor împlini șase ani dela istorica zi când între Finlanda și Uniunea Sovietică a fost încheiat tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală. Pentru poporul nostru, acest tratat, bazat pe deplină egalitate în drepturi a ambelor părți, reprezintă în toate domeniile vieții politice, economice și culturale un fundament temeinic pentru pace, independență și o viață mai bună. Mulți dintre cei care, sub influența propagandei făcute, priveau tratatul cu neîncredere cer astăzi cercurilor dirguitoare, mai mult decât oricând, în numele intereselor vitale ale poporului finlandez, îndăptuirea efectivă a tratatului de prietenie și asistență mutuală.

Mișcarea progresistă, la ale cărei etape se referă aceste aniversări, n-a apărut spontan. Din clipa în care victoria Uniunii Sovietice asupra fascismului a desohis în fața poporului nostru calea spre pace și democrație, oamenii muncii din Finlanda duc o luptă neîncetată pentru păstrarea drepturilor lor democratice, pentru sprijinirea și consolidarea păcii și independenței țării, pentru ca Finlanda să nu mai ajungă din nou subordonată unor interese străine și dăunătoare ei, să nu mai fie transformată într-o bază de atac împotriva Uniunii Sovietice.

*

Poporul american dorește pacea. — Howard Fast, scriitor american, laureat al Premiului Internațional Stalin «Pentru întărirea păcii între popoare», scrie:

«Aș vrea ca țara mea să devină așa cum au visat s-o străduiască cei care au creat-o, și au trecut pentru ea prin lupta revoluționară. Nu vreau să mai văd atât de ușor justificate răul și nedreptatea. Nu vreau să mai aud de patriotismul milionarilor, care sînt pentru transformarea unei jumătăți din globul pămîntesc într-un cimitir de vieți și de speranțe omenești. Dimpotrivă, aș vrea să văd triumful rațiunii, al bunului simț și al logicii.

Doresc țării mele pace, doresc un viitor în care să trăim în înțelegere cu popoarele tuturo: celorlalte țări.

Doresc un viitor în care cuvîntul «America» să fie un simbol al onoarei și nu un stigmat al infamiei.

*

Oamenii sovietici vor să trăiască în pace cu poporul american. — Sculptorul sovietic Serghei Comencov, — într-o «Scrisoare deschisă către un american de rînd» — dă expresie voinei de pace a omului sovietic, astfel:

«Oamenii sovietici își îndreaptă dragostea de pace și simpatie spre întregul popor american, cu excepția doar a grupurilor care doresc războiul. Mai mult decît atât, dragostea de pace a poporului sovietic se îndreaptă în deosebi spre poporul Americii, deoarece evenimentele s-au înălțat în așa fel, încît de colaborarea acestor două mari popoare depinde în cea mai mare măsură problema principală care preocupă întreaga omenire: va fi, sau nu va fi război?

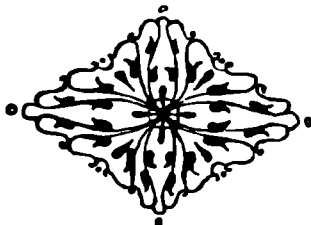
Oamenii sovietici vor să trăiască în pace cu poporul american. După cîte știu, aceasta este și dorința multor americani. Fie, dar, ca oamenii simpli din America să-și unească eforturile în lupta împotriva primejdiei unui nou război, în luptă pentru coexistența pașnică a celor două mari puteri, de înțelegerea cărora depinde pacea în întreaga lume!

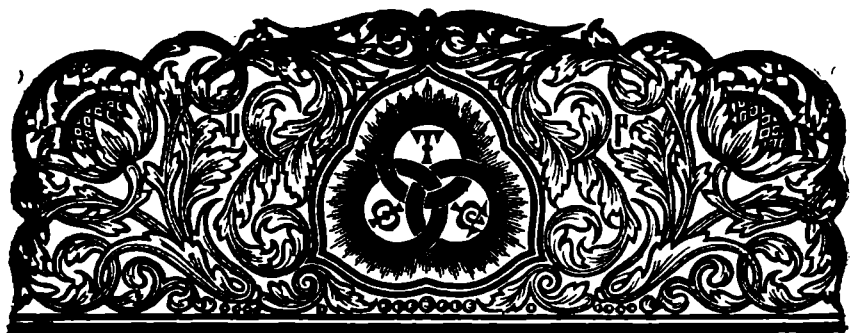
Fie ca în anul cel nou să se împlinească dorințele celor care iubesc pacea, ale celor care doresc încetarea completă a «războiului rece» și instaurarea prieteniei între popoare! Fie ca noul an — 1964 — să fie anul speranțelor împlinite, al așteptărilor realizate, anul unei lumi pașnice, liniștite și fericite!».

*

Iată altele dovezi că oamenii și popoarele de pe toate laturile pămîntului nduzesc cu fermitate spre pace și urdsc fîntînal războiul. Omenirea de pretutindeni știe că, în ceasul de acum, sîd în cumpîdă însuși viitorul ei. De aceea face totul pentru a chezași pacea și securitatea acestui viitor.

D. V. S.

COMEMORĂRI

COMEMORAREA A 30 ANI DELA MOARTEA LUI V. I. LENIN MARELE CONDUCĂTOR AL UNIUNII SOVIETICE.

În ziua de 21 ianuarie a.c. s-a comemorat, în cadrul unei ședințe organizată de Comitetul Cercului A.R.L.U.S., din Institutul Teologic de grad Universitar din București, împlinirea a treizeci de ani dela moartea lui Vladimir Ilici Lenin, creatorul Statului Socialist Sovietic.

Festivitatea s-a desfășurat în prezența unui prezidium alcătuit din delegatul Comitetului Sindical al Administrației Patriarhale, dl. I. Boroianu, și din membrii Comitetului Cercului A.R.L.U.S. din Institutul Teologic: asistent: Constantin Pavel; profesori: Diacon Gheorghe Moiescu, Diacon Emilian Vasilescu; lector: Mircea Chialda.

La această festivitate au participat: P.S. Episcop Theoctist Botoșăneanu, Vicar Patriarhal și Rectorul Institutului Teologic de grad Universitar din București; P.C. Pr. Stan Dimancea, Consilier Cultural al Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, întregul corp profesoral al Institutului Teologic, numeroși P.C. Preoți din Capitală, P.C. Preoți cursiști ai seriei a XVIII-a, chemați la cursurile de îndrumare pastorală și socială, din cuprinsul Mitropoliilor: Ungro-Vlahiei, Moldovei și Sucevei și Olteniei, studenții teologi și membrii Arlusțiști și sindicaliști ai Administrației Patriarhale, în total peste 500 persoane.

Festivitatea s-a deschis prin intonarea imnului Republicii Populare Române și a imnului Uniunii Sovietice, de către corul studenților în Teologie.

Cuvîntul de deschidere a fost rostit de dl. Asistent Constantin Pavel, președintele cercului A.R.L.U.S. din Institutul Teologic. D-sa a arătat că prin această festivitate noi, slujitorii Bisericii Ortodoxe Române, comemorăm împreună cu poporul muncitor din țara noastră și toate popoarele muncitoare din lume, împlinirea a treizeci de ani dela moartea genialului conducător al oamenilor muncii, care, după Marea Revoluție Socialistă din octombrie, a înfăptuit marea Stat Socialist Sovietic. Cauza pentru care a muncit și luptat Lenin cu atîta devotament, s-a realizat în zilele-

noastre, pe o vastă întindere a lumii. Cu sprijinul Uniunii Sovietice, această lume nouă muncește intens pentru construirea unei vieți mai bune, pentru realizarea unei păci trainice între toți oamenii și toate popoarele.

A urmat apoi conferința d-lui Prof. Justin Moisescu, intitulată: «**Nemuritoare învățătură a lui Lenin luminează calea întregii omeniri în in lupta pentru pace, democrație și socialism**».

Dăm, în cele ce urmează, unele dintre ideile expuse de conferențiar:

«**În cei trezeci de ani care au trecut dela moartea lui Vladimir Ilici Lenin, Uniunea Sovietică a străbătut un drum glorios de lupte și victorii. Nu există astăzi țară și popor, nu există un colț cât de îndepărtat în lume, unde numele lui Lenin și ideile sale să nu înflăcăreze năzuințele largi ale popoarelor. Învățătura lui Lenin e călăuzitoare pentru oamenii muncii din lumea întreagă, în lupta lor pentru cauza păcii, a democrației și socialismului, pentru asigurarea unui viitor luminos și fericit al popoarelor.**

Intreaga viață și activitate a lui Lenin — **«omul care a făcut cel mai mult pentru oameni»**, cum s-a exprimat scriitorul progresist francez Henri Barbusse — constituie pilda cea mai vie de slujire necontenită a poporului, de încredere în masele făuritoare de istorie.

Conferențiarul a făcut apoi o documentată expunere asupra vieții și activității lui Lenin.

Vladimir Ilici Lenin, cu numele său prim Vladimir Ilici Ulianov, s-a născut în 1870, în orașul Simbirsc, astăzi Ulianovsc. Încă din copilărie, el a conșcut viața plină de mizerie și suferință a muncitorilor și țăranilor ruși, crunt exploatați de moșieri și capitaliști. Lenin și-a petrecut tinerețea într-una din cele mai întunecate perioade din istoria Rusiei țariste, pe care el a caracterizat-o ca perioada «**reacțiunii fără frâu, neînchipuit de absurdă și bestială**». De timpuriu, Lenin a citit și a studiat mult, dând dovadă de o mare putere de muncă.

Dela vârsta de 15 ani el citise operele lui Dobroliubov, Pisarev, Cernișevschi, ș.a. În 1887, la vârsta de 17 ani, el a fost arestat de ohrana țaristă, împreună cu alți membri ai mișcării revoluționare rusești. Vladimir Ilici Ulianov fiind acum exclus din Universitate, a cunoscut mizeria închisorii și drumul lung al exilului. În 1895, Lenin reuși să reunească toate cercurile muncitorești existente în Petersburg, într-o «**Uniune de luptă pentru eliberarea clasei muncitoare**».

În perioada dezvoltării primei revoluții burghezo-democratice din Rusia, Lenin a dezvoltat ideea hegemoniei proletariatului și a arătat necesitatea alianței dintre clasa muncitoare și țăranimea muncitoare. Până la Lenin, lumea nu a avut încă un conducător de stat, la care forța teoretică, înțelepciunea și pătrunderea politică, voința neclintită și curajul fără margini să se îmbine atît de fericit cu adîncă cunoaștere a poporului muncitor și a nevoilor sale imediate.

Lenin avea o încredere fără margini în popor, acest nepuizabil izvor de energie umană, și datorită acestui fapt, greutatea pe care le-a avut de înfruntat lînăra Republică Sovietică imediat după victoria Marii Revoluții din Octombrie, nu l-au înspăimîntat. Încrederea în faptele creatoare ale poporului a fost trăsătura caracteristică a activității lui Lenin, și aceasta l-a dat posibilitatea să înțeleagă aspirațiile maselor și să le îndrepte pe calea construirii cu succes a societății socialiste.

Lenin a arătat că principala metodă de construire a socialismului o constituie politica de industrializare socialistă și crearea unui sistem social superior capitalismului.

La 30 decembrie 1922, la întiiul Congres al Sovietelor din U.R.S.S., la propunerea lui Lenin și Stalin, a fost realizată unirea liber consimțită a popoarelor sovietice într-un singur stat, sub denumirea: Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice (U.R.S.S.).

*

De numele lui Lenin este legată și politica de pace și colaborare între popoare, promovată de Statul Sovietic încă din primele zile ale existenței sale. «Decretul asupra păcii», elaborat de Lenin și prezentat celui de al doilea Congres al Sovietelor chiar în a doua zi a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie a fost primul pas al Țării Sovietice pentru încetarea marelui măcel al omenirii în timpul primului război mondial. Adresându-se guvernelor și popoarelor tuturor țărilor beligerante din timpul primului război mondial, Congresul făcea apel la «muncitorii conștienți ai celor trei națiuni mai înaintate ale omenirii» și ai celor mai mari state care participau atunci la război: Anglia, Franța și Germania, să dea ajutor pentru «a duce la bun sfârșit cauza păcii și totodată cauza eliberării maselor muncitoare și exploatate ale populației de sub orice robie și exploatare». Pornind de la principiul posibilității coexistenței pașnice al celor două sisteme, — capitalist și socialist —, în numeroase rânduri Lenin a arătat necesitatea antrenării și participării maselor la apărarea păcii.

Lenin, creatorul Statului Sovietic, a murit la 21 ianuarie 1924, la Gorki, în apropiere de Moscova. Prin moartea sa, clasa muncitoare din lumea întreagă a pierdut pe cel mai bun apărător al ei.

*

Implinind cu consecvență ideile lui Lenin, Uniunea Sovietică duce azi cu tenacitate o politică de pace, înțelegere și prietenie între popoare. Lupta dusă de Uniunea Sovietică pentru rezolvarea pașnică a problemei germane, lupta stăruitoare dusă în cadrul Organizației Națiunilor Unite pentru interzicerea armelor atomice, a bombei cu hidrogen și a tuturor armelor de exterminare în masă a populației sînt fapte care arată clar înțelegerea și omenirii iubitoare de pace că Uniunea Sovietică apără cu hotărîre pacea. Ea luptă deasemenea cu voință neînfrîntă ca spiritul tratativelor să triumfe asupra spiritului războiului, în relațiile internaționale. Ea luptă pentru a întări prietenia și solidaritatea poporului sovietic cu marele popor chinez, cu popoarele din țările de democrație populară, cu oamenii muncitori iubitori de pace din toate țările capitaliste, coloniale și semicoloniale.

Guvernele, și în primul rînd guvernele marilor puteri, trebuie să-și plece urechea la glasul popoarelor și să țină seamă de năzuința lor crescîndă spre o pace trainică. «Toate popoarele sînt însetate de o pace trainică», a spus dl. G. M. Malencov, Președintele Consiliului de Miniștri al Uniunii Sovietice, răspunzînd întrebărilor puse de corespondentul de presă american Kingsbury Smith, — și există posibilități favorabile pentru slăbirea continuă a încordării internaționale în 1954. Principiile leniniste de pace și colaborare între popoare stau la baza politicii externe a Uniunii Sovietice.

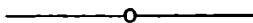
Alături de popoarele Uniunii Sovietice și de popoarele de democrație populară, poporul nostru înaintează pe drumul luminos al păcii și al pro-

gresului, cu încrederea nemărginită că pacea va birui războiul, spre binele și fericirea întregii omeniri.

*

După terminarea conferinței, studentul Aurel Mihai din anul I, a recitat «Cântecul lui Lenin» de Alexei Surcov, tradus în românește de Andrei Tudor, iar studentul Constantin Mardare din anul I, a recitat versurile marelui poet sovietic Vladimir Mătačovski, «De vorbă cu tovarășul Lenin», în românește de Cicerone Teodorescu. După aceste recitări, corul studenților în Teologie, sub conducerea maestrului Nicolae Lungu, conferențiar la Institutul Teologic, a executat «Cântecul Unirii» de V. I. Buniv. Cu aceasta, festivitatea a luat sfârșit.

Diac. I. PULPEA

O SUTĂ DE ANI DELA MOARTEA LUI

ANTON PAN

Se vor împlini anul acesta, la 2 noembrie, o sută de ani dela moartea marelui compozitor de cântări bisericești psaltice, poet și folclorist de seamă, Anton Pan.

Pentru toți aceia cari slujesc pe Dumnezeu pe calea minunată a muzicii, Anton Pan este cântărețul de strană, trecut de multă vreme în lumea figurilor legendare din istoria muzicii noastre bisericești. Mai mult decât oricare altul din deschizătorii de drumuri, cari s-au ostent în ogorul muzicii noastre bisericești tradiționale, Anton Pan rămâne pentru toate timpurile cântărețul legendar, care a purtat, în aproape toate ținuturile românești, mireasma cântării bisericești orientale, pe care a știut să o îmbrăce în dulcele veșmînt al cîntecului nostru popular. Cîntărețul își executa propriile sale compoziții, cu o măiestrie rară, aproape ne mai întîlnită dela el încoaec. Compozițiile sale sînt executate și astăzi în bisericile noastre ortodoxe din țară, multe din ele fiind cunoscute de mase largi populare, ca bunuri spirituale ale întregului popor.

Păznuirea amintirii morții marelui cîntăreț s-a săvîrșit în biserica «Lucaci» din Capitală, în ziua de 17 ianuarie a. c. Ziua aceasta nu este ziua morții sale, dar a fost aleasă de lumca noastră bisericească pentru această comemorare, pentrucă la această dată se face pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Anton'e cel Mare, patronul lui Anton Pan. Cît privește locul unde s-a săvîrșit pioasa comemorare, amintim aci, că Anton Pan a fost cîntăreț de strană la această biserică, îngă z'dul căreia este îngropat și pentru care a dăruit casele locuite de el, pe strada care îi poartă astăzi numele, la Nr. 20.

A fost o păznuire la care au participat mulți slujitori ai bisericilor bucureștene, preoți și cîntăreți, profesori ai Institutului Teologic Universitar din Capitală și mulți iubitori ai muzicii noastre tradiționale bisericești. Serbarea comemorativă s-a desfășurat sub oblăduirea și cu binecuvîntarea Înalt Prea Sfințitului și Prea Fericitului Patriarh Justinian, iar programul ei a fost următorul:

I. De dimineață, Liturghie arhierască oficiată de P.S. Episcop Theoctist Boțoșăneanu. Vicar Patriarhal și Rector al Institutului Teologic Universitar, înconjurat de un sobor alcătuit de cucernicii preoți: Ioan Coman și Vladimir Prelipceanu, profesori la Institutul Teologic; Grigore Oancea, paroh — și Temistocle Leuștean, slujitor — dela biserica Lucaci; Protosinghelul Grigore Băbuș și Gh. Ristea. Ca diaconi au oficiat: Emilian Vasilescu, profesor la Institutul Teologic și D. Brighidău dela Catedrala Sf. Patriarhil.

Cântările Utreniei au fost executate, după compozițiile psaltice ale lui Anton Pan, de dl. Ilie Căluț — Protopsaltul Catedralei Sf. Patriarhii, preot Calist Berea, precum și de un grup numeros de studenți în Teologie.

Răspunsurile Sfintei Liturghii au fost susținute de corul bisericii «Lucaci» sub conducerea dirijorului Vlad Vasilache, iar predica zilei a fost rostită de P. C. Preot Profesor Ioan Comăn.

Programul de dimineață a fost încheiat cu parastasul pentru Anton Pan, — iar momentul cel mai solemn a fost marcat de faptul că toți cei de față au mers la mormintul celui prăznuit, aflat lângă zidul bisericii, unde P. S. Episcop Theoctist a rostit rugăciunea arhierască de deslegare, iar asistența a intonat «Veșnica pomeneire».

După amiază, la orele 17, tot în biserica «Lucaci» s-a desfășurat serbarea comemorativă propriu zisă, potrivit unui program din vreme rânduit și studiat cu grije.

Au fost de față: P. S. Episcop Theoctist, reprezentând pe Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian; P. C. Preot Alexandru Ionescu, Vicar al Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor; P. C. Preot Stan Dimancea, Consilier Cultural; profesorii Institutului Teologic Universitar; Protoierei Capitalei, mulți preoți și cîntăreți, precum și credincioși din diferite cartiere ale Capitalei, doritori să cunoască viața și să asculte cîteva din compozițiile legendarului cîntăreț.

Deschizînd solemnitatea comemorării, P. C. Preot Grigore Oancea, parohul bisericii «Lucaci» a rostit un scurt cuvînt introductiv din care desprindem următoarele:

«Biserica Lucaci trăiește astăzi clipe de înălțătoare sărbătoare. Prilejul acestei mari sărbători ni-l dă comemorarea a o sută de ani dela moartea marelui compozitor de cîntări bisericești, poet și folclorist, Anton Pan — ale cărui rînășițe pămîntești odihnesc lângă zidul Sfintului Altar și care, în viață, prin strălucitul său talent, a ilustrat stana bisericii noastre și a imprimat cîntării bisericești specificul național și creștin al poporului nostru dreptcredincios».

Salutînd cu toată smerenia pe trimisul Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian și pe toți cari, prin prezența lor la această solemnitate, au înțeles să cinstească amintirea marelui cîntăreț, P. C. Sa și-a încheiat cuvîntarea cu bune urări de sănătate și îndelungă înziliră pentru Intilistătorul Bisericii Ortodoxe Romine, după care «Corală preoților din Capitală» a intonat «Imnul Patriarhal».

A urmat conferința P. C. Preot Econ. Constantin Moldovan, fost paroh al bisericii «Lucaci», despre: «Viața și activitatea bisericească și literară a lui Anton Pan», care a fost mult gustată de auditoriu, și a înfățișat în lumina obiectivității il toate datele cunoscute despre viața și lucrarea marelui sărbătorit.

Latura artistică a serbării a fost alcătuită din executarea cîtorva din compozițiile lui Anton Pan, precum urmează:

a) Corul cîntăreților din Capitală a intonat: Slava Stihovnei dela Vecernia Nașterii Domnului, pe glasul II, Mărturisiri-vă Domnului, pe glasul V și Slava dela Laude a Sfintului Antonie cel Mare, pe glasul VIII;

b) Corală preoților din Capitală, de sub conducerea P. C. Protoiereu Alex. Delcea, a executat «Ceeace ești bucuria» și «Prea lăudaților Mucenici», — două podobil pe glasul I; Doxologia «Hisar» pe glasul V;

c) Corală Catedralei Sf. Patriarhii a încheiat programul artistic, cu prezentarea polifonică a cîtorva piese liturgice, armonizate de dirijorul Prof. Nicolae Lungu: Tatăl nostru, Heruvicul, Pre Tine Te lăudăm și Răspunsurile lui.

După toate acestea, Preotul Paroh Grigore Oancea a mulțumit cu recunoștință Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian pentru faptul de a fi inițiat și sprijinit această pioasă comemorare, rugînd pe Prea Sfințitul Episcop Theoctist să împărtășească Sanctității Sale simțămîntele de dragoste, supunere și ascultare, din partea suijitorilor și credincioșilor parohiei Lucaci. P. C. Sa a mulțumit deasemenea tuturor acelor cari, într-un fel sau altul, au contribuit la buna reușită a comemorării centenarului morții lui Anton Pan, făcînd ca biserica în care a slujit el să trăiască din nou o mare zi de sărbătoare din istoria ei.

Cel din urmă cuvînt l-a rostit P. S. Episcop Theoctist, Vicar Patriarhal și Rector al Institutului Teologic. Desprinderi, cîin luminosul și caldul cuvînt al Prea Sfințel Sale, următoarele: «Anton Pan a fost o mare figură a trecutului nostru. Activitatea lui multilaterală pe tărîm bisericesc, tipografic, literar și folcloristic, — a făcut din el o personalitate din cele mai de seamă, revendicată deopotrivă de lumea bisericească și de lumea literelor românești. Academia Republicii Populare Romine va sărbători, la vreme potrivită, centenarul morții sale și va pune în lumină

contribuția sa de precursor în timpul literaturii noastre naționale. Ca oameni ai Bisericii, noi am privit astăzi spre latura activității sale bisericești și ne-am desfășurat sufletele ascultând minunatele sale compoziții psaltice. Anton Pan a fost un mare îndrăgostit pentru muzica bisericească orientală; dar integrându-se deplin în viața poporului nostru, făcându-se una cu modul său de simțire și de manifestare, — el a dat acestei muzici o culoare locală, specific românească, atât de mult asemănătoare cu cîntecul nostru popular. Pentru aceea, compozițiile sale sînt gustate de credincioșii noștri din sate și orașe, — și constituie temelul cîntării omofone, pe care Conducerea de tîstăzi a Bisericii noastre vrea s-o generalizeze pe toată țara. Pentru aceea, preoții și credincioșii sîntem datori să cultivăm această muzică și să umplem de mireasma ei sufletele noastre, în lauda noastră curată pentru Dumnezeu.

Serbarea a luat sfîrșit la orele 20, în acordurile imnului arhieresc «Pre Stăpînul și Arhierul nostru».

Pr. STAN DIMANCEA

VIAȚA ȘI ACTIVITATEA BISERICESCĂ ȘI LITERARĂ A LUI ANTON PAN.

Am convingerea că în fața unui auditoriu atât de select, care cunoaște opera marelui psalt și scriitor, despre care mi-am propus să vorbesc astăzi, ar trebui să înțrebunțez un stil, care să se deosebească de cel obișnuit, fiindcă prin expunerea mea n-am intenția să instruiesc, ci să evoc o figură de cîntăreț bisericesc și scriitor popular, al cărui mormînt se află în curtea bisericii Lucaci.

De aceea, vă invit să ținem împreună o sezătoare culturală în amintirea unuia din cei mai talentați psalți pe care i-a avut Biserica noastră Ortodoxă și în același timp una din cele mai interesante figuri ale începuturilor literaturii noastre moderne, deși în viață n-a vrut să fie decît un psalt lămurat și un tipograf.

În anul acesta se împlinesc 100 ani de cînd a închis ochii și își doarme somnul de vece în curtea bisericii Lucaci, de-a stînga Sf. Altar, cel ce în cărțile sale se subscrîe Anton Pan.

Puține figuri au avut pe tărîmul muzicii bisericești și pe cel cultural — în veacul trecut — un rol mai important și o viață mai romantică și mai rodnică în realizări, decît Anton Pan.

Activitatea lui felurită și totuși unitară, fiind rînd pe rînd, autor de cărți de cîntări și muzică bisericească, de versuri religioase și un srguincios adunător de stihuri, snoave, anecdote, de proverbe din popor, talentat psalt, tipograf, poet, fabulist și alcătuitor de calendare pentru popor, oglîndește neobosita sa rivnă la ridicarea și îndrumarea religioasă și culturală a poporului său.

Înima lui Anton Pan a fost o comoară nescăpată de simțiri înalte, și mîntea lui un izvor de înțelepciune vie. Vesele și răspînditor de veselie în jurul lui, purta totuși în suflet tristețea frămîntărilor, care caută desăvîrșirea. Încă din copilărie viața lui se împletește cu firul pribegiei.

Pretutîndeni pe unde a umblat la București, la Chișinău, R. Vilcii, Brașov (astăzi orașul Stalin), Sibiu, a dus cu sine înflorarea religioasă a cîntului creștinesc, izvorit dintr-un suflet și pricepere aleasă. Frumusețile cerului au pîrut găsi loc destul de larg în mijlocul frămîntărilor ce au împînzit viața lui pribegă, după cum frumusețile pămîntului românesc ca și comorile de înțelepciune ale poporului nostru, au avut o puternică rezonanță în sufletul lui plin de poezie și armonie muzicală.

Anton Pan era de o frumusețe severă ogîndită toată în ochi ca să ameească dintr-odată. Gura strînsă, cu asprime prefăcută, ce ascundea un hohot de ris gata să se stîrnească, și ochii mult măriți de o liniște dulce, se armoniza cu capul lui Anton Pan lămesc și serafic — totdeauna, așa cum l-a văzut Delavrancea». Purta părul

lung pe spate și îngrijit sub fesul său, care nu era la fel cu al nimănui. Vorbirea lui împede de cunoștea șovăială, iar privirea lui și tremurul genelor arătau o desăvârșită eliberare întru bogăția în izvoare ce pornesc și dela minte și dela inimă (S. Dan și R. Diacul).

Era prieten și sfătuitor a lui Tudor Vladimirescu, — fostul ofițer în corpul de panduri rus, devenit apoi luptătorul pentru cauza celor năpăstuiți, pe cari voia să-i elibereze din robia feudală prin lupta sa pentru dreptate și libertate națională. (Acad. Mihail Roller).

Anton Pan a întrezărit în Tudor Vladimirescu un exponent de voință de restabilire, nu numai a drepturilor sociale, ci și a rosturilor bisericești în spiritul tradițiunii întreruptă pentru un îndelungat timp.

Dar, Anton Pan a fost și un adinc înțelegător a lui Gh. Lazăr, care venind din Sibiu « a înființat în citeva chilii ale Mănăstirii Sf. Sava, care era în fața actualei universități din București, o școală academică pentru științele filosoficești » (Acad. Mihail Roller).

Prin anii 1820—1825 cultura noastră se găsea la răspintie, cînd alături de o literatură izvorită din straturile poporului, începea să apară și una călburărească. Cea din urmă sub influența apusului se uita cu oarecare dispreț la creația populară, care continua să se inspire din înțelepciunea străveche a Orientului.

Anton Pan cu înțelepciunea lui sănătoasă nu părăsește însă tezaurul poveștilor orientale. Activitatea lui, îi atrage pînă la urmă și pe reprezentanții literaturii culte, să se apropie de creația populară. Astfel, în revista «Dacia Literară» ș. a., prin anii 1830—1845, Mihail Kogălniceanu, V. Alecsandri, Const. Negruzzi, Nicolae Bălcescu, încep să adune basme și poezii populare, ca să reia din nou firul pierdut al baladei, și în același timp «prin lucrări inspirate din istoria neamului, căutau să creeze o puternică mișcare culturală-națională și totuși progresivă pentru acele vremuri, contribuind dacă nu direct, apoi indirect la lupta politică împotriva feudalismului» (Acad. Mihail Roller).

Astfel, ei se întilnesc, cu ceace îndeplinea pe cale populară singur Anton Pan cu mijloacele modeste ale unui «muzic bisericesc» ale unui tipograf în mahalaua Bradului din București. Privit din acest punct de vedere, este singurul care înnoadă firul de gîndire popular cu firul de gîndire oriental.

Cărțile și broșurele lui ca și calendarele pentru popor s-au desfăcut în cantități cu mult mai mari decît literatura cultă așa ca operele lui Anton Pan au pătruns în mase cît mai largi și dai adînci ale poporului.

La aceasta a contribuit ușurința versurilor pentru a putea fi ușor reținute și sinceritatea expresiunilor sale uneori și glumețe.

Anton Pan este astfel pe drept precursorul lui Creangă și Ispirescu, ca povestitor și scriitor popular.

Opera sa povestitoare prin felul cum a conceput-o «luindu-o din gura poporului ca s-o dea tot poporului», prin bogăția și diversitatea conținutului ei își are origina în sufletul anonim și colectiv al mulțimii, ceace îi dă o deosebită originalitate.

Lucrările lui Anton Pan nu pot fi explicate decît dacă schițăm cît de sumar viața talentului psalt și scriitor cu epoca și mediul în care a trăit, fiindcă Anton Pan este «una din oglinzile epocii sale».

Despre viața lui Anton Pan ca și despre bibliografia scrierilor sale prof. G. Dem. Teodorescu ne-a lăsat două volumașe publicate în anii 1891 și 1893. Ambele conțin tot ceace știm despre o existență omenească rămasă legendară.

Aceste date biografice folosite mai mult sau mai puțin textual de toți scriitorii, cari s-au ocupat de Anton Pan le-am folosit și eu.

Anton Pan s-a născut în Silvin, în Bulgaria, probabil la începutul anului 1794. Tatăl său era de origine romin, de meserie căldărar, iar mamă-sa Tomaida, era grecoalcă. Anton era cel mai mic dintre cei trei frați și fiind dotat cu o minte ageră, de mic copil învăța scrierea și citirea la dascălul bisericii, care îi dă și citeva noțiuni de psaltichie. Aceasta explică înclinarea lui de mai tîrziu pentru muzica bisericească, în care avea să excelizeze, lăsîndu-ne atitea opere de valoare. Izbucnînd războiul ruso-turs (1806—1809), văduva Tomaida împreună cu cei trei fii, căutînd o soartă mai bună, ia drumul pribegiei în Basarabia și aici Anton la vîrstă fragedă a intrat în corul bisericii principale din Chișinău, ca psalt începător (1810) și după cum însuși ne spune, a cîntat rusește «Doamne miluește». (Rînduială Sf. Dîmnezești Liturghii din anul 1847, pag. 53).

Cind era la vârsta de 18 ani, mama lui, Tomaida, împreună cu el trecu Prutul și, prin Birlad și Focșani ajunge la București.

Pe vremea aceea se acorda mare cinste psaltților distinși și cu talent în executarea cântărilor bisericesti. Anton Pan fiind dotat cu glas plăcut și cu cunoștințe muzicale, a fost remarcat de un învățat compozitor grec Dionisie Fotino, care i-a devenit un adevărat protector și grație căruia a fost numit paracliser la Biserica «Olari», apoi la Biserica «Sfinții».

De atunci începe pentru Anton Pan o perioadă de via activitate pe tărîmul muzicii bisericesti. El devine mai întâi elev al vestitei școli de psaltichie a lui Petre Efesiu de pe lângă biserica Sf. Nicolae Șelari, al cărui elev a fost și marele psalt Macarie Ieromonahul; iar după ce Petre Efesiu înființă și o tipografie, elevul Anton Pan devine tipograf și mai târziu directorul ei. Ca director a tipărit pentru prima dată în anul 1819 «un axion» în românește. Aici a profitat de talentul și cunoștințele muzicale ale lui Petre Efesiu aprofundându-l din plin.

În timpul Mitropolitului Dionisie Lupu, Anton Pan a fost chemat — după cum însuși ne spune — «să lucreze la tălmăcirea cântărilor bisericesti în românește și pentru facerea unei tiparnițe pentru tipărirea lor alături de Macarie Ieromonahul și Pangratie Monahul.

În anul 1820 se deschide un nou capitol în viața lui Anton Pan, capitolul căsătorilor sale, trei la număr, dacă socotim și una ilegală. Cu prima soție, Zamfira, a trăit 7 ani și a avut un băieț «Lazar», dar aceasta îl părăsește, luându-și și copilul.

Rămas singur, în anul 1827, a fost numit dascăl domnesc la R. Vlci. Din R. Vlci a fost chemat de Mănăstirea «Dintr-un Lemn» să dea lecții de muzică bisericască măicilor și surorilor tinere. Între acestea era și Anica, nepoata stareții.

Anton Pan, figură semi-bisericască, îndrăgostit de nepoata stareții Platonida, o cere în căsătorie, dar este refuzat și atunci — neputînd s-o aibe de soție pe cale legitimă — o răpi și îmbrăcînd-o băește, apucă cu ea drumul codrului pe cărări neumblate și prin Cîmpu, Cîmpulung și Bran ajunge la Brașov. Aici intră cantor la biserica Sf. Nicolae din Schei în anul 1828. Glasul lui puternic, acompaniat de glasul pseudo-băiatului ce-l întovărășea la biserică, a atras admirația sinceră a credincioșilor, pînă cînd într-o zi, ca nu cumva să fie descoperit, dispăru din oraș fără urmă.

Unde s-a dus? Pe unde a umblat? Nu se știe; a putut ajunge și la Buda, care pe atunci avea o tipografie celebră în care s-au tipărit și cărți bisericesti, sau poate s-a infilit cu nescaj cărturări pe undeva în Ardeal, cari tipăreau calen'are și broșurele pentru popor. Sigur însă este că n-a fost străin de mișcarea literară populară din Ardeal, și va fi cunoscut opera unui Ion Barac: «O mie și 'na de nopți» și «Arghir și Elena» sau a lui Vasile Aron, cu poema comică: «Vorbirea în versuri de giură ale lui Loonat bețivul, om din Longobarda și soției sale Dorofata» (1820), O satiră contra bețivilor.

Reîntors în acelaș an cu Anica la București, trăesc împreună 10 ani (1828-1838). Această perioadă este foarte rodnică în opere muzicale și literare. Tipărește «Versuri muzicesti» (1830), «Cîrtece de stea», «Cîntece de lume» (1831), «Îndreptătorul muzicilor» (1832), «Hristoția sau școala moralului» (1834), pentru cloplirea neciopliților. Este o carte în care principiile bunele cuvînte, sfaturile și dojenile curg în versuri educative și glumețe; această carte a fost retipărită în a II-a ediție de P. S. Episcop Athanasie al Rîmnicului în anul 1876 în tiparnița episcopiei, iar a treia ediție s-a tipărit la Craiova, în anul 1883.

Cum s-a născut această carte?

Vremea lui Anton Pan era vremea clocoilor și boierilor parveniți, cari aveau nevoie mare ca să învețe: «Cum să se poarte, ce trebuie să facă și mai ales ce nu trebuie să facă». Pentru ca să se poată deprinde cu noua boerie, Anton Pan le-a venit în ajutor cît în serios, cît în giură și a tradus din grecește un astfel de cof, tălmăcindu-l, complectîndu-l și versificîndu-l în versuri șagălnice românești. Competența lui era justificată fiindcă știînd să cînte cu măestrie din ghitară și din gură era și «lăutarul literar» al caselor și meselor boeresti și cu ascuțitul lui simț de observație, Anton Pan a prins nu numai bunele moravuri foarte elegante la începutul meselor — ci și partea comică din orele mai tîrzii, pe cari în ziua următoare, în camera lui de lucru le așternea pe hîrtie.

În anul 1837 a tradus din grecește cele cinci tomuri ale Erotocriftului, tot o lucrare de a lui Dionisie Fotino. Tot atunci este numit și profesor de muzică vocală a școalelor din București. Dar Anica de mult nu mai avea înțelegere pentru munca

lui și într-o zi îl părăsi. Rămăs singur, de astă dată, singur de tot, după moartea în toamna anului 1838 și a mamei sale Tomaița, Anton Pan s-a retras în singurătatea lui fără să mai poată scrie, dar după un timp a rupt cu singurătatea și la 46 de ani cere în căsătorie pe Ecaterina, orfană de părinți și tot tinără și săracă și se cunună cu ea la 10 februarie 1840.

Ecaterina a trăit cu dînsul pînă la moartea lui și l-a convins, că de va muri el înainte, ea se va călugări de durere atît de mult ținea la el. Pentru a fi împreună și după moarte, Anton Pan își alege spre înmormîntare Mînăstirea Vîforița:

«Cătinca a mea soție cu care am căsnicit
 «Să'ngrijească precum știe și precum i-am rinduit.
 «La Vîforița să-ngroape trupul meu cînd voi muri,
 «Ca să mă albe aproape cînd se va călugări!

În urma acestui înțeles psaltul o pune în testament, lăsîndu-i toată averea. Cu ocazia legalizării testamentului, Anton Pan și alți trei martori semnează următoarele: «Iar soția mea dobîndind prilej cu deasa mea mergere pe la toate mînăstirile în țara romînească și Moldavia, a năzuit la ajutorul venerabililor Arhimandriți, Egumeni și Stareți ai diferitelor mînăstiri și fiecare cu dărnicie ajutînd, a strîns și a cumpărat casele dela Anica Izeasca, la 28 martie 1848, iar răposatul întru fericita pomenire, Păr. Spiridon Tismăneanul, care și era părinte sufletesc și o iubea ca pe o fiică, a slobozit și suma trebuincioasă pentru clădirea caselor celor noi și pentru toată mobila necesară, cu un cuvînt să fie ale soției mele și Cuvioșia Sa cînd va veni pentru trebuințele-i la București, să tragă într-insele pentru liniștea sa».

În cei din urmă 14 ani ai vieții sale (1840-1854), a sporit mult activitatea de muzică bisericească, literară și tipografică. În această epocă și-a publicat principalele sale opere și anume: Noul Doxastar, în două tomuri, din grecește, după Dionisie Fotino. În anul 1840 a publicat în opt limbi la Sibiu, Evanghelia Sf. Ioan, care se citește în ziua Sf. Paști, la a doua Inviere tălmăcită cu note și lămuriri. În anul 1842 este numit profesor de muzică la Seminarul din București, de către Neofit Mitropolitul. În anul 1843 tot din înjermul Mitropolitului Neofit întocmi în romînește «Irmologhion sau Catavasierul, cu destule amănunțeli, cu pierderi de odihnă și nesomn». În anul 1845 scrie: «Basul teoretic și practic al muzicii bisericești sau Gramatica melodică. În anul 1846 «Prîvigherul sau Prohodul», «Teoreticon», Memorialul focului mare din ziua de Paști, 23 martie 1847, ș. a.

Pe teren cultural ne-a dat «Spitalul amorului», Intîia antologie de poezii populare de dragoste; «Fabule și istorioare versificate», «Năzdrăvăniile lui Nastratin Hogeaa» (1853), luate direct din turcește, reușind ca să creeze din Păcală turcesc o figură populară și în literatura romînească. «O șezătoare la țară» sa' povestea lui Moș Albu (1851—1852) este o epopee comică în care se descrie întreaga viață a țărănului cu obiceiurile, cu credințele, cu poveștile și cu cîntecele lui. Ea ne înfățișează un întreg material folcloric prețios. Aici Anton Pan vestește pe Creangă și se arată înaintașul cercetătorilor folclorului nostru de mai târziu. «El a fost înaintea lui Ion a lui Ștefan a Petrii (Ciubotarul) din Humulești, un fel de Creangă cu port răsăritean» și mai târziu «cu laibăr și gheroc». Ca și marele scriitor din Humulești — de origine din Voșlăbenii de Mureș — Anton Pan a fost înzestrat cu darul povestirii și cu belșugul vorbei cu duh.

În sfîrșit ne-a dat frumoasa «Poveste a vorbei», tipărită întîi în anul 1847 și retipărită cu multe adăuși în trei tomuri (1851—1853).

Este o împletire de poveste și proverb de snoave și pîlde, din lume adunate și iarăși la lume date. În «Povestea Vorbei» descoperim o mare forță spirituală în descrierile sale, așa de exemplu: «Judecata Strugurelui», în care, la curtea «Nobele Gutule», admirăm cum preface, cu un deosebit talent, fructe și legume în ființe omenești, cari, cu tot hazul își păstrează caracterul vegetal. Dar, marele lui merit este că a aranjat astfel proverbele, adunate din Moldova, din Oltenia, din Ardeal și acelea aflate în folclorul sătenilor din Regiunea București, încît să decurgă unul dintr-altul și filul urmărit să iasă în mod firesc din povestea adeseori glumeață a unei întâmplări.

Biserica ortodoxă se bucură de coincidența fericită, că odată cu sărbătorirea marelui psalt, poet și scriitor popular — după cum am citit în «Informația Bucureștilui», au văzut lumina zilei în «Biblioteca pentru Toți» operele lui Anton Pan — comorile lui spirituale și populare dîndu-li-se din nou viață din plin.

Despre «Povestea Vorbei», V. Alecsandri scrie lui Iacob Negruzzi următoarele: «Povestea Vorbei» este un monument național, o carte prețioasă pe care fiecare din noi trebuie s-o avem în bibliotecă și pe care adeseori vom avea nevoie a o consulta. În ea întâlnim spiritul și înțelepciunea românului, două ființe cu cari mulți din autorii noștri n-au făcut cunoștință. (Conv. Lit. Nr. 5, pag. 442/1896).

Pentru tipărirea cărților sale înființează în anul 1843 o tipografie în casele bisericii Olteni, unde timp de 11 ani își tipări operele sale, precum și ale altor autori ai timpului.

După incendiul din ziua Sf. Paști din anul 1847, Anton Pan se mută împreună cu tipografia sa în casele noi din str. Taurului Nr. 12, care din anul 1887, la sfârșitul profesorului G. Dem. Teodorescu s-a schimbat în str. Anton Pan, astăzi Nr. 20, aproape de biserica Lucaci. Feluritele sale lucrări i-au adus și multe elogii: Eminescu îl numește «Finul Pezelei cel isteț ca un proverb», pentru spiritul vioi și totdeauna înflorit.

V. Alecsandri l-a poreclit «Păcală literat», Th. Speranța, «cel mai vechi folclorist»; deasemenea și-au exprimat toată admirația lor D. Aug. T. Laurian, Haj-dău, Delavrancea, G. Dem. Teodorescu, I. Barbu, I. Ghica, S. Dan și R. Diașu, precum și alții. Dar Anton Pan poate tot atât de bine să-și revendice și titlul de «povestitor al vorbei» el, care toată viața s-a trudit cu strânsul și cu potrivirea cuvintelor românești.

Deși a scris în versuri, Anton Pan rămîne un mare povestitor și scriitor popular. Ce e drept, nu s-a bucurat de o mai aleasă calificare așa cum însușirile sale de scriitor o cereau; a fost considerat ca oricare scriitor popular, care a adunat proverbe și le-a scris în poezii versificate.

În privința numărului de scriitori populari, foarte frumos și cu multă competență se pronunță marele scriitor și academician, Mihael Sadoveanu.

«Conducătorii de ieri au numit pe cei cari au scris pentru popor, scriitorii populari»; în sens peiorativ pentru că operele lor se adresaau păturii de jos a poporului, care trăind o viață grea sub un regim de asuprire și exploatare aproape că nu lua cunoștință de ele. Astăzi, toți scriitorii republicii rivnesc la titulatura de scriitor popular, deoarece aria de cultură a poporului s-a lărgit surprinzător și viața noastră de luptători și artiști se împletește cu sforțările întregii lumi muncitoare dela noi, pentru crearea socialismului, deci pentru eșirea definitivă la libertate, bunăstare și pace».

În vîrstă de 60 ani, întorcîndu-se dela tirgul din Firenze-R. Vilcii, încă pe drum se îmbolnăvi și muri la București, la 2 noiembrie 1854. A fost înmormîntat în curtea bisericii Lucaci. «Ceremonia funebă în ziua de 4 noiembrie, — ne spune biograful său, a fost de o nedescrisă dănoșie, căci la cap îl plîngeau cele două femei legitime, Zamfira și Catina, iar la picioare Anica cîmărașă ei. Tîncă, împreună cu bălătur lui cel dintîi, preotul Lazăr dela biserica Visarion; lăcrămau clericii, cîntăreții și elevii pe care îi învățase arta cîntării.

Au asistat mii de oameni, cari au admirat talentul lui de cîntăreț bisericesc și au învățat a citi atrăgătoare-ii scrieri. A lăcrămat toată mulțimea plină și arhiereul Calist cunoscut ca cel mai tare și neîmpresionabil».

Atît prin data din 1849, cît și prin testamentul din 1854, roagă pe Ecaterina să-i ridice la mormînt un monument de marmoră cît de mic și să sape pe dinsul următorul epitaf, compus în timpul vieții:

«Aici s-a mutat cu jale în cel mai din urmă an,
 «Cel ce în cărțile sale se subscrie Anton Pan.
 «Acum mina-i încetează, ce la scris mereu ședa.
 «Nopti întregi nu măi lucrează la lumină cărți să dea.
 «Împlinindu-și datoria și talantul ne'ngropînd
 «Și-a făcut călătoria, dăruî altor în lume rînd.

După ceremonia funebă, Pr. Lazăr s-a declarat nemulțumit, deoarece prin testament nu l-a făcut părtaș și la imobilul lăsat numai soției sale Ecaterina. Dar Ecaterina la o lună după înmormîntarea soțului ei — 5 decembrie 1854 — prin act de donație legalizat și de tribunalul comercial, donează sf. bisericii Lucaci imobilul ei din Str. Anton Pan (fost Str. Taurului), împreună cu două rînduri de cărți de «muzică bisericească». Citez din testament cîteva rînduri: «Subscăllita după voia lui Dumnezeu rămasă văduvă și fără copii, și cunoscînd că, cece am agonisit de mi-am cumpărat casă s-au întîmpilat cu ajutorul Sf. Ierarh Nicolae,

cătră carele am năzuit și m-am rugat cu credință... dăruiesc bisericii Lucaci cu hramului acestui sfânt ierarh, casele ce le am într-această mahala, căreia bisericii și răposatul meu soț a cîntat 1 an și jumătate. După încetarea mea din viață să împărțească lei 4000 Schitului Roșioara unde sînt hotărîită a mă călugări de voi avea parte dela Dumnezeu și unde o să strănut și oasele răposatului meu soț după împlinirea ce/or 7 ani.

Dar la 2 ani dela moartea lui Anton Pan (1856) Catinca a abandonat definitiv gîndul de călugărie și s-a căsătorit cu Oprea Dumitrescu, deasemenea un talentat psalt din școala lui Anton Pan și pe care îl chemase înainte cu un an dela moartea sa (1853), ca să cînte în strana stîngă a bisericii Lucaci alternativ cu el, care cînta la strana dreaptă. După ce Oprea Dumitrescu fu numit dascăl de muzică bisericească la Seminarul din R. Vlcișii a trăit împreună cu Catinca încă 25 ani care moare în anul 1878.

Epitropia bisericii Lucaci a numărat-o între ctitorii ei împreună cu soțul ei Anton Pan.

Ceeace soția sa n-a putut îndeplini așa cum a rugat-o Anton Pan încă în viață fiind, a îndeplinit epitropia bisericii așezîndu-i o placă de marmoră în dreptul mormîntului în zidul exterior din stînga altarului pe care s-au scris primele patru versuri autoepitafice din viața sa. Mai tîrziu, vrednicii credincioși de pie memorie Pavel Negreanu, C. R. Mircea, Grigore Alexandrescu și G. F. Robescu, prin subscripție publică au ridicat în memoria lui Anton Pan un monument în curtea bisericii cu o urnă în vîrf, pe fețele căruia s-a scris întreg autoepitaful.

Cu 20 de ani în urmă regretatul profesor de muzică bisericească, Popescu-Pasărea, a așezat în locul urnei, bustul lui Anton Pan turnat în bronz cu concursul binevoitor al cîntăreștii noastre din Capitală, iar urna s-a așezat la capul mormîntului. Sfîntirea și predarea bustului s-a făcut în anul 1930 în cadrul unei frumoase și înălțătoare sărbători, în prezența autorităților superioare bisericești și a Ministrului Cultelor și a unui mare număr de credincioși.

În calitate de paroh am primit bustul cu toată purtarea de grijă, împreună cu al 2-lea preot Grigore Oancea, actualul paroh al bisericii Lucaci, atunci între altele am spus: «Biserica Lucaci este mîndră că poartă urmele amintitoare ale personalității lui Anton Pan, și am făcut promisiunea, că-i vom păstra amintirea operii nemuritoare, săvîrșită întru cinstea și preamărirea bisericii noastre».

Viața lui Anton Pan, cu multe peripecii romantice și toși plină de muncă rodnică spirituală, scriitor harnic ca o albină, cu suflet vesel, cu dubla-i preocupare de muzică bisericească și cîntece lăsești, este cea mai bună introducere pentru a înțelege opera lui bogată. În raport cu timpul în care a trăit, a scris un mare număr de cărți; numai biograful său, G. Dem. Teodorescu, înșiră 72 opere tipărite și, dacă mai adăugăm scrierile rămase în manuscrise și cele publicate prin calendare, cifra lor se ridică la peste 100, dintre cari a patra parte sînt lucrări de muzică bisericească și slujbe religioase». Vrednicia lui Anton Pan este, că în timpul său rămîne singurul maestru al muzicii orientale, capabil să romînizeze cîntările religioase prin compuneri, tîlmăciri și traduceri, înlocuind în bisericile romînești cărțile grecești ale marilor săi dascăli și răspîndind arta muzicală în toată țara. Frumusețea și valoarea acestor tîlmăciri o caracterizează însuși Anton Pan în «Basul teoretic» cînd ne vorbește de rolul ce l-a avut în materie de muzică bisericească: «am luat în mîna condeiul tîlmăcirii cîntărilor bisericești și întrebunțarea lor în biserică, am păzit drumul și isonul vechilor sfinți munteni și mai ales al patriei, printrucă muzica bisericească de mult și-a dobîndit caracterul romînesc și numai isonul de Terigrad a rămas apropiat de cel asiatic. Cu un cuvînt cîntările sînt tot acelea și melodia tot aceea, n-am adăugat nici o figură dela mine, ci ca o albină umblînd în mulțimea poenelor, am cules pe cele mai plăcute și obișnuite Bisericii noastre».

Iată un om al epocii sale care n-a trecut prin școli înalte, ci s-a mulțumit cu ucenicia la protectorul său Dionisie Fotino și la școala de muzică bisericească și la tipografia lui Petre Efesul, cari îl dau toată știința de cîntări bisericești, de tipograf și toată știința de grecește, din care a tradus opere de mare valoare și a lucrat pe note cîntări de neapărată trebuință pentru cîntăreștii bisericești. Ceeace de altfel ne-o spune și Anton Pan în următoarele: «Eu altele n-am învățat decît din mica copilărie a mea, mi-am bătut capul ca să ajung desăvîrșit în meșteșugul muzicii bisericești în care am și izbutit. În anii cruzimii mele de ar fi fost școli ca acum, și de învățatură, nu era să mă joc cu astfel de lucruri mici, ci era să traduc ose-

bite cărți cari să mă folosească și pe mine și pe alții, însă mă mulțumesc, că am putut face și atât.

Cărți de muzică bisericească până în zilele Mitropolitului Neofit erau numai cele trei cărți tipărite de Macarie Ieromonahul.

Prin talentul său în latura muzicii și cântării bisericești, prin darul său de povestitor, prin glumele sale cu tîlcuri adînci însă ușoare și plăcute, Anton Pan rămîne în ambele laturi — bisericească și culturală — una din figurile mari și un fiu vrednic de pioasă amintire al Bisericii Ortodoxe Romîne.

Inchel cu dorința, ca amintirea lui Anton Pan, strîns legată de Biserica Ortodoxă Romînă să fie pe atît de vie în toate timpurile viitoare, pe cît a fost de mare și de prețioasă opera lui.

Iar bustul din curtea bisericii Lucaci — de astăzi înainte — să nu mai fie un semn de întrebare, ci să se știe că reprezintă pe cel mai autentic și talentat cîntăreț bisericesc și pe «Povestitorul Vorbei», care a fost Anton Pan.

Ic. Stavr. CONST. MOLDOVAN

GAVRIIL MUZICESCU

S-au împlinit, la sfîrșitul anului trecut, 50 ani dela moartea compozitorului romîn Gavriil Muzicescu. Spre deosebire de ceea ce se întîmpla în trecut, cînd statul burghez se dezinteresa cu desăvîrșire de condițiunile de viață și de lucru în care trăiau creatorii de valori culturale ai poporului nostru, lăsîndu-i să se stingă din viață necunoscuți și pe mulți dintre ei pe paturile spitalelor și ale ospiciilor, astăzi statul nostru democrat popular nu numai că creează condițiuni optime de viață și de lucru scriitorilor, compozitorilor, pictorilor, sculptorilor și artiștilor de tot felul, ci totodată cultivă amintirea marilor dispăruți, punînd exemplul nobililor lor strădăni înaltea tinerelor generații și restabilind adevărate lor valoare în ceea ce privește aportul lor în patrimoniul cultural al Patriei noastre.

Astfel, printr-o Hotărîre a Consiliului de Miniștri, apărută în presa din 20 decembrie 1953, s-a dispus: constituirea unui Comitet Național Jubiliar, care, în colaborare cu Ministerul Culturii și cu Uniunea Compozitorilor din R.P.R., să organizeze, pînă la 30 decembrie 1953, conferințe și festivaluri artistice la cluburile și căminele culturale dela orașe; organizarea de concerte din lucrările lui Gavriil Muzicescu și publicarea de monografii despre viața și opera lui Gavriil Muzicescu, precum și a unor culegeri din lucrările muzicale ale lui.

Întru aducerea la îndeplinire a Hotărîrii Consiliului de Miniștri cu privire la comemorarea lui Gavriil Muzicescu, în presa din capitala patriei noastre s-au publicat, printre altele, următoarele articole cu caracter monografic: «Gavriil Muzicescu — la o jumătate de veac dela moartea lui», de prof. G. Breazu («Scîntela» nr. 2854, 25 dec.); «Rolul lui Gavriil Muzicescu în dezvoltarea muzicii romînești», de Zeno Vancea (săptămînalul «Contemporanul», nr. 51 din 18 dec.); «Gavriil Muzicescu — înaltaș de seamă al muzicii romînești», de Const. Bugeanu, secretarul Uniunii Compozitorilor din R.P.R. (ziarul «Scîntela Tineretului» nr. 1454, din 20 dec.); «Un mare înaltaș al muzicii noastre», de R. Dumitrescu (ziarul «Viața Capitalei» nr. 1242, din 25 dec. 1953).

Deasemenea, în seara zilei de 21 decembrie 1953 a avut loc în sala Ateneului R.P.R., adunarea comemorativă cu prilejul împlinirii a 50 ani dela moartea lui Gavriil Muzicescu, cu care prilej dl. C. Bugeanu a vorbit despre viața și activitatea compozitorului Gavriil Muzicescu, înaltaș de valoare al muzicii romînești, iar corul și orchestra populară a Direcției Generale de Radio, din Ministerul Culturii, a interpretat o seamă de lucrări ale valorosului compozitor.

Cîntirea memoriei lui Gavriil Muzicescu s-a făcut într-un cadru deosebit de solemn și la Iași, orașul în care a trăit și în care și-a desfășurat activitatea acest frumtaș al muzicii romînești. Astfel, în după amiaza zilei de 22 decembrie 1953 a

avut loc desvelirea unei plăci comemorative la clădirea fostului Conservator din Iași, situată în str. Banu. Cu acest prilej, dl. Ion Niculi, Președintele Comitetului Executiv al Statului Popular al orașului Iași, luând cuvântul, a arătat că: «Regimul de democrație populară cinstește figurile înaintașilor culturii noastre, ale căror creații au fost puse în slujba poporului». Pe placa comemorativă, așezată la casa din str. Banu, se citesc următoarele cuvinte: «Aici a trăit și și-a desfășurat activitatea Gavriil Muzicescu, înaintaș al muzicii românești, 1848-1903». În după amiaza aceleiași zile a avut loc, tot la Iași, o adunare comemorativă, închinată împlinirii a 50 ani dela moartea compozitorului, cu care prilej dl. Achim Stola, compozitor, directorul Filarmonicii de stat «Moldova» din Iași, a vorbit despre viața și activitatea lui Gavriil Muzicescu. Corala de stat din Iași, căreia i s-a deernat cu ocazia aceasta denumirea de corala «Gavriil Muzicescu», a executat mai multe din lucrările compozitorului comemorat, iar ca o încununare a acestei comemorări și pentru perpetuarea amintirii acestui valoros înaintaș al muzicii românești, din inițiativa Sfatului Popular orașenesc, strada Banu din Iași a primit numele lui Gavriil Muzicescu.

Prin formația și activitatea lui, Gavriil Muzicescu aparține deopotrivă și Bisericii Ortodoxe Române. Și nu este cleric din Biserica noastră, care să nu cunoască acest lucru încă de pe băncile Seminarului, când a luat contact, pentru prima oară, cu compozițiile muzicale ale valorosului compozitor, cîntîndu-i «liturghia» lui, sau diferitele concerte religioase și bisericești, alcătuite de el.

Născut la Ismail, în 1848, dintr-o familie de țărani, după terminarea claselor primare, Gavriil Muzicescu a venit la Huși, unde, în 1906 s-a înscris ca elev la Seminarul de acolo, pe care l-a absolvit după patru ani. Nu s-a simțit atras de preoție, dar cîntările bisericești pe care le-a învățat în Seminar și care se înspirau în bună parte din melodii populare, i-au deschis gustul pentru muzică. Deaceia, după terminarea Seminarului dela Huși, venind în capitala Moldovei, Gavriil Muzicescu s-a înscris la Conservatorul din Iași, de curînd înființat, pe care l-a terminat după doi ani. S-a prezentat apoi la un concurs pentru ocuparea unei catedre în învățămîntul secundar și a izbutit să fie numit profesor de muzică la Seminarul din Ismail. Viața de Seminar o cunoștea destul de bine, ca unul care trecuse nu prea de mult timp prin ea. De această viață îl legau cele mai frumoase amintiri ale copilăriei lui. Ca atare, el cunoștea și marile posibilități pe care structura vieții de Seminar le putea pune la dispoziția unui profesor care își începea cariera cu entuziasm și cu elan de muncă. La Ismail, Gavriil Muzicescu se străduște să pună în practică gîndul care-l consuma de mai multă vreme: alcătuirea unui cor. Condițiunile pe care le înfățișa viața de Seminar l-au dat puțința să-și realizeze repede gîndul. Cu corul elevilor seminarisți dela Ismail, Gavriil Muzicescu dă mai multe concerte, cu bucați alese din lucrările compozitorilor ruși: Bortneanski, fost director al corului bisericii imperiale din Petersburg, Lvovsch, fost dirijor al corului mitropolitan și al catedralei Sf. Isaac din Petersburg și alții, dar tot în cadrul acestor concerte se cîntă și unele din compozițiile sale originale.

Gavriil Muzicescu tindea însă mai sus. Profesoratul dela Ismail nu era decît un intermezzo în planurile sale de viitor. Dornic de o cît mai bună pregătire, el vine în contact cu diferitele publicații muzicale rusești, «din care ia cunoștință de alte forme de viață muzicală decît cele cunoscute lui, de alte preocupări și alte aspirații». Intră în corespondență cu profesorul Iosif Hanke dela Conservatorul din Petersburg, care era totodată și director șef al bibliotecii Conservatorului, și la sugestiile acestuia, ajutat fiind și de consuliul rus Pavel Romanenco, pleacă la Petersburg, unde își însușește o concepție democratică despre artă și despre izvoarele ei «în atmosfera creată de Glinka, marele fondator al școlii clasice ruse, care rostise răspicat: «Muzica o compune poporul, noi compozitorii o aranjăm numai».

La Petersburg, Gavriil Muzicescu a cîntat, tot timpul cît a urmat conservatorul, în corul capelei imperiale de acolo. «Intrînd în viața muzicală a Petersburgului, trăind în atmosfera dominată de grupul celor cinci, el și-a însușit ideile înaintate care stăteau la baza creației acestora, îndreptîndu-și atenția asupra izvorului minunat al creației muzicale populare».

Înapoiindu-se în țară, la vîrsta de 25 ani candidează, în septembrie 1872, la concursul pentru ocuparea catedrei de armonie a Conservatorului din Iași și este numit profesor. La cîtva vreme el devine și conducătorul corului catedralei mitropolitane din Iași, pe care-l va dirija apoi pînă la încetarea lui din viață. Gavriil Muzicescu a organizat corul acesta «după modelul celebrelor înjghebări corale ruse, ridicîndu-l în scurt timp la un nivel necunoscut pînă atunci la noi. În cîtiva ani, în urma bogatei activități concertante, acest cor a devenit temelia vieții muzicale din

Iași». Cu acest cor, Gavriil Muzicescu a dat nenumărate concerte în țară și a întreprins un turneu cu concerte de muzică populară și în centrele românești din Ardealul, care se găsea pe atunci sub împilătoria stăpînire habsburgică. «În repertoriul său, compozitorii ruși ocupă o bună parte. Ia fel ca și prelucrările și compozițiile sale proprii, pe care le va cuprinde într-un volum ce va apărea la 1900».

Gavriil Muzicescu este cel dintîi bărbat din țara noastră, care poposește cu sufletul însetat de frumos la izvorul pînă atunci neluat de nimeni în seamă, al folclorului muzical popular. El pune în practică lozinka lui Glinka și începe, mai întîi timid, apoi din ce în ce mai cu vigoare, armonizarea melodiilor populare. Cu începerea din 1874, armonizarea melodiilor populare devine una dintre preocupările lui cele mai de seamă. «Dîndu-mi seama de valoarea cîntecelor populare romine, de însemnătatea culturii acestui gen de muzică, precum și de efectul ce ar produce într-o națiune răspîndirea acestora într-un mod sistematic, mi-am propus să fac o mică colecțiune de aceste cîncece, luate direct din gura poporului, spre a le armoniza după tonalitățile în care sînt cîntate de popor», zice Gavriil Muzicescu într-un memoriu, înaintat în 1890 Ministerului Instrucției Publice. Iar în precuvîntarea care însoțește această colecție, își mărturisește toată admirația lui față de cîntecul poporului, în cuvinte pline de alesă prețuire: «De frumusețea, bogăția și puterea magică ce exercită cîntecul poporului, nu m-am îndoit niciodată. Duiosarele noastre melodii naționale descriu în culori vii blindetea și bunătața caracterului poporului român. Și dacă țărănul român mai uită din necazul greu ce îndură în luptele vieții și suportă cu bărbăție nevoile ce-l apasă, apoi aceasta se datorește în cea mai mare parte influențelor duioselor sale melodii, care îl mîngîie în zile grele, și-l veselesc în cele bune. Cred, dar, că a sosit timpul să ascultăm și să învățăm și melodiile românești, pe lîngă cele străine».

Transcrierea și armonizarea cîntecelor populare nu era însă un lucru ușor. Simțămîntul de înaltă răspundere față de reușita unei astfel de întreprinderi dificile îl arată Gavriil Muzicescu tot în această precuvîntare, în următoarele cuvinte: «De mult mă preocupă această idee (a armonizării), de mai mulți ani am pus-o în practică: n-am avut însă curajul să mă prezint în public cu cîntecul dela țară, îngrijit fiind nu că vor fi tratate cu indiferențism, dar să nu le compromit. Căci nu numai armonizarea, dar chiar scrierea melodiilor cum le cîntă poporul, nu e lucru așa ușor, precum mulți au crezut și cred încă și azi».

Talentul excepțional și intuiția creatoare l-au făcut pe Gavriil Muzicescu, ca, în armonizarea melodiilor populare să se abată de multe ori dela regulile scolastice ale armonizării, iar faptul acesta a determinat pe unii, cari nu vedeau cu ochi buni vaza de care începuse să se bucure Muzicescu, să-l invinuiască de pregătire superficială și de necunoaștere temeinică a artei armonizării, pe care el o predă la Conservator. Invinuirea aceasta era cît se poate de gravă nu numai pentru prestigiul lui Muzicescu, dar chiar și pentru cariera lui. O polemică ascuțită are loc pe tema armonizării cîntecelor populare între Muzicescu și Skeletti, în paginile revistei «Arta», iar Gavriil Muzicescu era gata să-și piardă postul de profesor la Conservator.

Dar, dacă în istoria muzicii românești Gavriil Muzicescu va rămîne unul dintre cei mai de seamă înaintași ai muzicii noastre, ca unul care, cel dintîi — sub influența duhului înnoitor pe care și l-a însușit la Petersburg — a atras atenția alți a muzicologilor noștri, cît și a marelui public doritor de muzică, asupra frumuseților și bogățiilor inepuizabile ale folclorului muzical popular, nu este mai puțin adevărat că el va rămîne totodată și cel dintîi care, atras de frumusețea și de suavitățile melodiilor bisericesti tradiționale ale Bisericii noastre Ortodoxe, a stăruit cu rivă asupra armonizării lor.

Muzica bisericească a cunoscut dealungul timpului epoci de adevărată glorie. Redarea ei în scris a fost însă totdeauna dificilă, pe cît de dificilă a fost executarea corectă după o notație extrem de amplă și de complicată. La începutul secolului al XIX-lea, trei mari cîntăreți ai Bisericii Ortodoxe: Chrisant Arhimandritul, Grigorie Protopsaltul și Hurmuz Hartofilax au stabilit un sistem de notație bisericească unitară, care a fost redată și în românește de protopsaltul Macarie Ieromonahul și de Anton Pan. La începutul secolului al XIX-lea, Bucureștii devin cei mai de seamă centru de muzică bisericească. Dar într-a doua jumătate a aceluiași secol, muzica bisericească cunoaște din nou o epocă de decadență. Sistemul de notație psaltică era pe cît de greu de învățat, pe atît de greu de executat. O simplificare a lui se făcea din ce în ce mai simțită. Într-o alocuțiune ținută înaintea Sf. Sinod, Episcopul Romanului, Melchisedec, arată grija care începuse să neliniștească cercurile bisericesti

în legătură cu muzica tradițională a Bisericii, care din lipsă de elemente bine pregătite nu se mai cînta așa cum trebuie. Concluziile la care ajunge Episcopul Melchisedec sînt: păstrarea cu orice preț a muzicii bisericești bizantine, în cadrul slujbelor religioase, dar transcrierea ei și pe notație liniară, pentru ca să poată fi mai ușor învățată și mai bine executată. Episcopul Melchisedec însuși, însărcinează pe cîțiva muzicieni dela Iași, printre care este și Gavriil Muzicescu, să transcrie pe note liniare Anastasimatarul lui Macarie, dar lucrarea aceasta, supusă Sf. Sinod spre aprobare, este respinsă. S-a emis părerea că lucrarea a eșuat din cauză că Gavriil Muzicescu nu cunoștea scrierea psaltică și că cei doi colaboratori ai lui: Gheorghe Dima-Iași și Grigore Gheorghiu erau slabi cunoscători ai notației liniare, din care cauză psaltichia nu a putut fi redată fidel pe portativ*). Dar Gavriil Muzicescu urmase Seminarul de la Huși, și în acest Seminar, muzica psaltică constituia unul dintre cele mai de seamă obiecte. Este cu neputință, deci, ca Muzicescu să nu fi cunoscut muzica psaltică. Pe de altă parte, grija pe care a arătat-o în precuvîntarea colecției de cîntece populare pe care a tipărit-o, cu privire la redarea exactă a melodiilor așa cum le cînta poporul, nu se poate să nu o fi arătat și aici, la melodiile psaltice, mai ales cînd din comisiunea din care făcea și el parte se găseau doi cîntăreți de seamă, cari o știau bine executată. Cum se face atunci că Anastasimatarul lui Macarie, transcris pe muzică liniară, nu a putut reda muzica psaltică așa cum se cuvine, trebuind să fie respins de către Sf. Sinod?

Răspunsul la această întrebare îl găsim numai în atașamentul lui Gavriil Muzicescu față de muzica ce se cînta la slujbele divine în Biserica Ortodoxă Rusă. Într-adevăr, muzica aceasta nu se influențase cu nimic de duhul înnoitor al școlii muzicale clasice ruse. Era o muzică de nuanță apuseană, care nu avea nimic comun cu muzica tradițională bizantină a Bisericii Ortodoxe și nici cu muzica populară rusă. Nu este mai puțin adevărat că ea avea ceva măreț în ea, ceva care pătrunsese cu timpul în sufletele credincioșilor ruși, cari în majoritatea cazurilor cîntau cu toții la slujbele religioase.

Suful acestei muzici se sesizează din plin în «Imnele Sfintei Liturghii», alcătuite și prelucrate de Gavriil Muzicescu, pentru necesitățile corului mitropolitan din Iași și apărute cu binecuvîntarea Sf. Sinod, în 1900. Armonizate pentru cor mixt și piano, «Imnele Sfintei Liturghii» au primit aprobarea Sf. Sinod, pentru că ele corespundeau necesității fastului bisericesc, iar nu pentru că ele ar fi fost în stare să înlocuiască muzica tradițională a Bisericii noastre. Nu este mai puțin adevărat că printre aceste imne, găsim și melodii psaltice de o rară frumusețe, pe care Gavriil Muzicescu le-a armonizat cu același succes ca și pe melodiile populare. Astfel, bunăoară: «Binecuvîntază suflete al meu pre Domnul», «Cîți în Hristos v-ați botezat», «Răspunsurile» după melodia gl 8, infățîșează melodia tradițională care se aude de veacuri la strănele noastre, îmbrăcată într-o frumoasă formă armonică.

Concertele religioase alcătuite, sau armonizate și prelucrate de Gavriil Muzicescu, prin măreția și frumusețea lor, cu toate că nu reprezintă melodii psaltice, au rămas pînă astăzi inegalabile în Biserica noastră și se cîntă și astăzi de către corurile bisericești. Însemnăm aici: «Cine se va sui», «Înnoiește-te noule Ierusalime», «Astăzi Hristos în Vithleem», «Astăzi tot trupul» și «La rîul Vavilonului».

Dar tot Gavriil Muzicescu este și acela care încearcă, pentru prima oară la noi, armonizarea melodiilor «Prohodului Domnului». În armonizarea acestor melodii el se ține îndeaproape de melodia psaltică tradițională și ne redă, armonizate, cîntările psaltice în toată frumusețea lor.

Gavriil Muzicescu a fost, deci, un mare înaintaș nu numai în ceea ce privește muzica laică, ci și în ceea ce privește muzica bisericească. Dela el și pînă în prezent s-au făcut multe încercări de armonizare a muzicii psaltice, dar încercările acestea au fost răzlețe și nelucrate de nimeni. Numai în timpul din urmă, sub înțeleapta purtare de grijă, în ceea ce privește toate cele ale Bisericii, a Înalt Prea Sfin-

*). Vezi Pr. Prof. Gr. Costea, Prof. I. Croitoru, Prof. N. Lungu, *Gramatica Muzicii Psaltice*, București, 1951, p. 4.

titului Patriarh Justinian și cu încurajarea directă a Înalt Prea Sfinției Sale, maestrul Nicolae Lungu, dirijorul corului catedralei patriarhale, a izbutit să armonizeze întreaga Sf. Liturghie pe melodie psaltică, iar frumusețea cîntărilor bisericești executate de corul Patriarhiei Române, de sub conducerea lui, atrage de fiecare dată, la s'ujbă, zeci de credincioși dornici de a-și desfăta sufletele cu frumusețea cîntării psaltice și de a-și înălța sufletele lor credincioase la Dumnezeu, pe aripile acestei cîntări.

Dela moartea lui Gavriil Muzicescu s-au împlinit, la sfîrșitul anului trecut, 50 de ani. Răsfoind paginile revistei oficiale a Bisericii noastre «Biserica Ortodoxă Română» de acum cincizeci de ani, nu am găsit nimic scris despre acest mare bărbat, care a condus timp de ani îndelungați corul mitropolitan din Iași și care a însemnat atât de mult nu numai pentru muzica românească în genere, dar și pentru muzica bisericească în deosebi. Fie, deci, ca sublinierea activității lui, atât pe tărîm patriotic cît și bisericesc, pe care am încercat-o mai sus, să fie un modest omagiu pe care și Biserica Ortodoxă Română îl aduce, cu întîrziere, dar cu toată recunoștința, marelui bărbat care a fost Gavriil Muzicescu.

Pr. OVID CONSTANTINESCU

E V O C Ă R I

ARIMANDRITUL IOAN

PRIMUL STAREȚ AL MINĂȘTIRII HUREZ (1692—1726)

Minăstirea Hurez, mândra ctitorie brincovenească, ridicată în dealurile vildene dintre Olt și Olteț, a fost înălțată de Constantin Brincoveanu în apropierea unui schit mai vechiu, închinat Sfântului Ioan Botezătorul. — schit, pe care l-a îngrijit îndeaproape, chiar înainte de a porni construcția minăstirii, ce avea să fie prototipul stliușii brincoveneșce.

Împrejurările în care au pornit să se înalțe zidurile minăstirii, le cunoaștem din cronică oficială a domniei, scrisă de Răduțu vel logofăt Grecianu, cunoscutul cărturar muntean dela sfârșitul secolului al XVII-lea. Iată cum începe să povestească letopisețul mai sus citat: «În acest an (1690) s-au apucat Măria Sa de minăstirea dela Hurez; din temelie a o face cu multă ostârdie și cheltuială, ispravnic trimițând pre Pirvu Cantacuzino Vel Stolnic de au căutat loc ca acela în care s-a pus temelia de s-au făcut minăstirea.

Și fiind acest boiar ispravnic asupra lucrului într-acea vară pînă în toamnă, după aceea au venit la Domn de s-au dat seama, și fiind la casa lui pînă în primăvară. Iarși din poruncă au mers la minăstire ca să lucreze lucrul și așa într-acea vară întimplându-s-au grea boală, și au murit acolo ca-iele nu puțină înrîstare Domnului și neamului au dat, că om iscusit era și acesta: nepot de frate lui Șerban Voia și fecior răcosatului Drăghici Cantacuzino vel Spătar, carele nu puțin vrednic și întelept în pământul acesta au stătut și se pomenește. Deci după petrecerea acestui boiar, făcut-au ispravnic la lucrul minăstirii pre Cernica biv vel Armaș».

Deci, Pirvu Cantacuzino — primul ispravnic dela Hurez — era vărul primar al Domnitorului. El a lucrat, așa cum reiese din pasajul citat mai sus, vara și toamna anului 1690; după terminarea, ca să zicem așa, a campaniei de lucru din toamnă Pirvu Cantacuzino a venit la București, unde, «prezentându-se Domnului» și-a dat seama de mersul lucrărilor. În primăvara lui 1691, din porunca Domnului, Pirvu pleacă iar la Hurez, unde continuă opera începută pînă în vara aceluiași an, cînd moare.

Alături de Pirvu Cantacuzino, ca un auxiliar al acestuia aflăm pe un ucenic de-al lui Antim Ivileanu, părintele Ioan, care va fi numit mai apoi egumen al Hurezului.

Am văzut însă că după moartea întimplată lui Pirvu Cantacuzino «carele nu puțină înrîstare Domnului» au făcut, pentru continuarea lucrului se numi ca al doilea ispravnic Răduțu vel armașul Cernica Știrbel, numit Izvoranu, după moșa Izvorul, pe care o avea dela măică-sa.

Armașul Cernica Știrbel termină minăstirea în vara anului 1693, împrejurare pe care cronicarul oficial o menționează astfel: «după aceea au murces

de au mers la minăstirea Mării Sale Hurezi, cărea dintr'al dollea an den Domnia Mării Sale den teme-le o au început și o au rădicat, cum s-au sis mai nainte. Și încă ne înmăstirea fiind atunci o au târnosit și o au sfințit, fiind Mitropoliiul țării Kir Teodosie și alți Arhleriei, și Părnți și toată boierimea, făcându-se toate cele după obicei orânduite cu cins e mare». După târnosirea minăstirii Hurezului, Vodă Constantin Brincoveanu s-a refintora, vizitând minăstirea Bistrița, Episcopia de Râmnic și minăstirea Dintr-un lemn. De aici s-a îndrep'tat spre Pitești, trecind pe la vile ce le avea în partea locului, și apoi luă drumul spre Tîrgoviște. Aici rămase o zi... iarăși pre la vil primblându-se, și la casele domnești și la Mitropolie», pentru ca apoi să treacă prin Mogoșoaia și de aici să intre «la Scaun în București».

În anul următor (1694), cînd se vor fi terminat unele lucrări de interior, așa cum reiese din inscripția de deasupra ușii de intrare — pe dinlăuntru — și care poartă data de 30 septembrie 1694, pomenind în același timp pe egumenul Ioan, ca și pe ispravnicul Cernica Șirbel, Brincoveanu făcea o nouă vizită la frumoasa lui ctitorie, venind dela Tîrgoviște, unde sărbătorise ziua Sintei Marii.

Dăm respectivul pasaj din cronica lui Radu Greceanu: «Iar după ce au isprăvit și au trecut Sîn'ă Măria, sculau-e-av Domnul de s-au dus în sus (pornea dela Tîrgoviște), iarăși la minăstirea Mării Sale Hurezi, de au văzut cele ce și acolo se mai lucrase, și șezînd cîteva zile acolo, iar s-au scutat de acolo de s-au pogorit mai jos la casa Mării Sale la Brincoveni de au șezut cîțeva vreme...».

În anul ce a urmat (1695), Domnul a stat o vreme prin părțile apusene ale Oltenei, căci bîntuiau hoțiile în regiunea Cladovei. După prinderea și spinzurarea acestor tîlhari — era o bandă bine înarmată de unguri —, Brincoveanu «...mers-au la minăstirea Tismana și de acolo au mers la minăstirea Mării Sale la Hurezi și au șezut făcînd cîteva zile și făcînd și Sim Pietru acolo. După aceea sculîndu-se de acolo au mers la minăstirea de un Lemn și de acolo la minăstirea Argeșului, pre care sfințe minăstiri le-au mai adaos (înzeștrat) Măria Sa și le-au întărit cu mie și cu podoabe scumpe de biserică. Deci dela Argeș au venit Măria Sa la Pitești și lăbărînd acolo, cîteva zile au zăbovit».

Dar lucrările, în deoseb' p'ctura interioară — care constituie marea valoare a Hurezului, — au continuat aici încă trei ani de zile. În adevăr, după ce Brincoveanu, care urmărea dela Tîntăreni (pe Jiu) desfășurarea războiului dintre turci și austriaci, află despre victoria creștină așii asupra semilunii, «...și înțelegînd de această veste veselitoare..., au dat slavă lui Dumnezeu și Maicăi sfinției Sale.

Și mai șezînd acolo la Tîntăreni o săptămînă..., Măria Sa cu boierimea și cu cealaltă slujă orime, au purces la Septemvrie 15 zile (1697), mergînd la minăstirea Mării Sale la Hurezi, unde au ajuns la 18 zile, cînd slavă lui Dumnezeu și bucurîndu-se, căci minăstirea gătită de tot o au găsit...». Și de aici, drumul la întors spre București se face, ca de obicei, prin Pitești.

Deci, din cele expuse pînă aci, pe baza izvoarelor oficiale ale timpului, înțelegem că minăstirea Hurezu a fost începută în vara anului 1690 și a fost terminată cu totul (exceptie făcînd p'ctura bolniței ce va fi săvîrșită în 1699), abia la sfîrșitul verii anului 1697. Lucrul rețese și din pisanția paraclisului cu hramul Nașterii Maicii Domnului, ce s-au săvîrșit «...la al optulea anu a Domniei Sale, fiind leatul 7205 (1696-1697) și ispravnic fiind chir Ioan arhimandrit Igumen».

În vremea în care se lucra la minunata operă arhitectonică brincovenască, Doamna Maria Brincoveanu ridică la Hurezu bolnița minăstirii, legîndu-și numele de cea mai frumoasă minăstire oțeană, ctitorie a marelui ei soț. Lămurirea o dă inscripția de deasupra ușii de intrare a bolniței, pe care au făcut-o «...ca în veaci bună pomenire stremoșilor să rămîie și ai lor nemortu nume, și părinților. Isprăvind-o la al optulea anu alu Domniei lor, la leatu dela zidirea Lumii 7205 (1696), mța (Septemvrie 20 dni».

Brincoveanu ridicase acest sfînt lăcaș, folosînd materialele cele mai scumpe și punînd să lucr'ze pe meșterii cei mai iscusiți ai timpului, pentru a înălța aici, în mijlocul codrilor minunați, o operă demnă de gloria domniei lui, și ca o altă podoabă arhitectonică românească pe lingă mîndra și bogata minăstire a Argeșului. Și după cum Neagoe ridicase ctitoria sa cu gîndul și dorința ca în interiorul ei să-și găsească veșnica odihnă el și urmașii lui, tot așa va fi gîndit și dorit însuși Constantin Vodă Brincoveanu, pentru sine și ai săi. Dar dacă la Argeș aflăm mormintele voevodilor cîi ori, la Hurezi lucrurile se prezintă mai trist. Tragicul sfîrșit al familiei lui Constantin Brincoveanu, întimplat în năpraznicul an 1714, a făcut ca în ctitoria brincovenască dela Hurezu să nu-și afle pacea veșnică decît două fete

ale marelui ctitor: Ancuța — moartă la 1730, la Brașov — și Smaragda — moartă în jurul anului 1740, care-și are un frumos mormânt de marmură, dar fără inscripție.

*

Trecem acum să cercetăm știrile păstrate despre primul egumen al Hurezului, arhimandritul Ioan, pe care l-am văzut ca ajutor al celor doi ispravnici care au lucrat străduindu-se la săvârșirea minunatei opere brncoveștii. — Pîrvu Cantacuz no și Cernica Știrbei.

Arhimandritul Ioan, ca ucenic al mult talentatului Antim din Ivirla Caricuzului, va fi fost un om priceput în ale arhitecturii, sculpturii și picturii, printru să-și dea seama de calitatea lucrului săvârșit de numeroșii meșteri ce s-au ostenit aici, și făcîndu-se apoi cu totul indispensabil celor doi ispravnici cu care probabil că a colaborat îndeaproape.

Astfel, în inscripția zugrăvită deasupra ușii de intrare — pe dinăuntru —, și deci în dosul celei săpate — din afară — arătîndu-se că, la 30 septembrie 1694 (inscripție care e vorba și mai sus), toată pictura era terminată prin destolnicia și talentul a doi pictori greci (Constantin și Ioan), și patru romîni (Andrei, Stan, Neagoe și Ioachim), se menționează «...egumen fiind chir Ioan arhimandritul, și ispravnic fiind Cernica biv vel armas, în urma Pîrvului Stolnicului».

Importanța și rolul ce a avut egumenul Ioan ca ispravnic la Hurezu, se vede și din faptul că — e adevărat, într-o pictură ce pare mai nouă — chipul său apare printre portretele ctitorilor, cu această mențiune: «Ioan arhimandrit, carele au fost năstavnic cînd s-a făcut această sfință minăstire, și au fost dela leat 7200 (1692) și au egumenit ani 30».

Bolnița, cu hramul Adormirii Maicii Domnului, pe care am văzut-o mai sus ca o zidire pornită din îndemnul și cheltuiala Doamnei Maria Brncoveanu, a fost zugrăvită de meșterii romîni Preda și Nicolă, care terminau opera lor la 31 Mai 1699, «...ispravnic fiind chiru Ioan arhimandrit, egumen».

Dar vrednicul egumen Ioan apare și ca singur ctitor, înălțînd un schit frumos «...întu cînstea și slava acestor prea vestiti și marilor apostoli Petru și Pavel numiți voie și ajutor avînd dela cel prea înălțat Ioan Constantin Brncoveanu Voevod... primește acum dar, cerescule Impărat, și acest dumnezeesc lăcaș, ce e ridicat cu toată nevoița de mine, smeritul egumen și arhimandrit (Ioan)... Luna august 1 zi, anul 7206 (1698)». Aceasta este cunoscutul schit al Sfinților Apostoli, în cuprinsul marii minăstiri a Hurezului.

Schitul acesta, terminat de zidit în anul 1698, a fost zugrăvit în cursul altor doi ani ce au urmat, așa cum se vede dintr-o altă pisanie: «eu smeritul Ioan mult m-am nevoit pînă această sfință biserică o am isprăvit, și pre urmă cu înfrumusețare o am zugrăvit, întu slava lui Dumnezeu și întu pohvala Sfinților Apostoli, și s-a săvârșit la iulie 6, leat 7208 (1700)».

După aceasta, în anii ce au urmat, îl găsim pe arhimandritul Ioan ca ispravnic pentru zidirea schitului Sfințului Ștefan, ridicat din îndemnul și cu cheltuiala beizadelei Ștefan cărturarul feclor al Domnitorului. Din pisanie desprindem că sfîntul lăcaș este închinat «vi-hovnicului den mucenici Sfințului Ștefan, cu cheltuiala prea luminatului Ștefan Brncoveanu... întu a lui Dumnezeu cînste, mucenicului slavă, pîrîntilor minște ortare păcate'or, cerescului lăcaș cîstigare. Anul 7211 (1703), și ispravnic fiind Ioan arhimandrit».

Acest schit, alături de schitul Sfinților Apostoli, de paraclis, de bolniță, ca și de schitul mai vechi al Sfințului Ioan Botezătorul precum și minăstirea Polovragi de pe malul Oltețului, aparțin au minăstirii Hurezu și formau o stavropighie a Patriarhiei din Constantinopol, căreia i se dădea mai mult simbolic un dar de 30 ocale de cerea de albine, «întu semn de supunere, după obiceiul slavopîghilor».

Dar egumenul Ioan apare și ca versificator — e adevărat, fără pretenție —, așa cum aflăm din pisania dela trap ză:

«Această prea curvoasă
 «Trapezare frumoasă,
 «Care iaste tuturor drăgăstoasă,
 «Ca o maică mîngîtoasă,
 «Cînd gedu frații la masă,

*«Întru mântuire făcândă
«Și așa tocmită
«Și cu sugrăveală împodobită*

*«De smeritul Ioan arhimandritu, ndstavnio fiind acești minăstiri pînă s-au
făcut: lt. 7214 (1705-1706)».*

Din tot ce s-a arătat mai sus, se înțelege că arhimandritul Ioan era un om apreciat de Domnitor, ctitorul Hurezului, — poate pentru pregătirea lui intelectuală, dar desigur mai mult p ntru însușirile lui de bun gospodar. Așa se explică în parte și numeroasele danii făcute de Constantin Brincoveanu fie minăstirilor, fie schiturilor pendinte de Hurezu.

La 23 Iunie 1689, Domnitorul dă schitului Sfîntului Ioan Botexătorul «...și părintelui Ioan egumenulu și tuturor călugărilor... 50 de bolovani de sare dela Ocna cea mare... și în toți anii... ca să fie treaba sfîntului schit și călugărilor de hrană și de îmbrăcăminte..., să o ducă la schit și să o vinză, cîtă le va prisosi... la ce vadu le va fi voia, fără vamă și fără nicio cheltuală».

La 11 Iunie 1693, Constantin Brincoveanu face danie minăstirilor Hurezu moșia «Șirineasa pre Luncavățu, stinjeni 300», iar la 4 ianuarie 1697 dă aceeași minăstiri «cîte vii în dealul Piteștilor, în gura Izvoranilor, însă răzoare 21, cu livece, cu pomet, pînă în drum, și cu un circ de delniță în cîmp».

Dar o deos bită atențiune arată Domnitorul pentru bunul său gospodar dela Hurezu -- egumenul Ioan --, a.unci cînd dă o carte pentru «patru oameni cari sînt fără de bir și fără de gîlceavă: însă anume: Stoica I. Iftenie i S'anciul i Pătrul, brai moșului Ioan, ca să f e de treaba și ajutorul schitului, iar de către Domnia Mea vor fi în pace și artași de bir slujitoresc și de bir mărunt de țară, de miare cu ceară, de găveată cu fin, de poivoade, de mertece, de conace și de cai de olac, de zabareale, de ca ă de oase și de birul oștil și de birul lefilor, de birul vacilor și al oilor, de poconul Hanului și al Sutanului, de haraciui, de Vel Seamă și de Seama a doua și a treia, și de alalte, de toate dăjdiile și orindniiale: cite vor fi peste an în țara Domniei Meale, de nici unul nimic val sau bîntuală să n-aibă. Pentrucă, fiind acest părinte la acel schit singur și fără de oameni, și fără de nici un ajutoriu, Domnia Mea m-am milostivit de l-am mliuit cu acești patru oameni ce scrie mai sus, ca să poată fi de ajutoriul și de poslușna schitului... La 8 octomvrie 1700». Am dat pasagi extinse din acest document, pentru a ne da seama de numeroasele indiatoriri ce apăsa asupra oamenilor țării la sfîrșitul secolului al XVII-lea.

Peste cinci ani, la 20 decembrie 1705, aflăm aceeași grijă pentru domneasca minăstire, din partea Domnului țării. Deoarece se închisese ocnelă dela Sărariul și Jitioara, de unde minăstirea Hurezu lua între 6-700 bolovani de sare, «...pentru treaba și folosul minăstirii», Brincoveanu dă în schimb cite un bolovan de sare dintr-o sută de bolovani cîți se vor scoate dela Slănic și Telega. Egumenul Ioan va trimite, în acest scop, un om al său la sus-zisele ocne.

Dar egumenul Ioan, în marea lui grijă pentru minăstirea ce o chivernisește, propune Domnului și un schimb de moșii: oferă satele Belciugatul și Cojeștii — mai departe de minăstire, dar și mai sărace —, în schimbul Craiovelei domnești (îngă Craiova) —, mai aproape și mai bogată. În acest sens, Brincoveanu scrie, la 10 martie 1707, arhimandritului Ioan dela Hurezu, spunîndu-i că a dat ordin părcălabului de Craiovița, ca bucatele ce se află acolo să fie duse la Brincoveni. Se arată că deși Craiovița fusese cumpărată cu un preț mic (din cauza unei pricini), ea are mari venituri (are rumîni și mori, dela care se luau 300 obroace de pline pe an), ceea ce nu e cazul cu Belciuga.ul. Egumenul cere acest schimb, și Domnitorul nu poate trece cu vederea, deoarece moștile erau «peste mină». Pentru grînele ce se aflau la Belciugatul, Domnul oferă 100 obroace de grîu și 30 de melu dela Craiovița, și 27 stupi dela Șopot (îngă Craiovița). Prin aceeași scrisoare, Domnul confirmă primirea unor sume pentru s'avropighie, pe care Domnul spune că le-a trimis cu călărași la Aga, la Tarigrad. Este vorba și de o scrisoare a egumenului Ioan, adresată stolnicului Constantin Canacuzino, — învățatul unchi și sfetnic al Domnului —, scrisoare pe care Brincoveanu spune că a trimis-o celui în drept. Iată-l deci pe egumenul nostru în corespondență cu cel mai de seamă cărturar al timpului, a cărui faimă trecuse peste hotare, fiind apreciat pentru multele lui cunoștințe, de aișii savanți și erudiți ai acelor vremuri.

Un an înaintea morții sale (8 februarie 1713), Constantin Brincoveanu mai făcea o concesie minăstirilor unde gospodărea neobosit omul său de încredere, legînd

pe locuitorii din Rîmnic să dea 100 vedre de vin — din vinăriciu — pentru schitul dela Urezi».

După moartea lui Brincoveanu, în împrejurările cunoscute, noul Domn al țării, Ștefan Vodă Cantacuzino — vărul Domnului ucis la Constantinopol la 1714 — arată aceeași largă înțelegere, înărind minăstirii Hurezului moșia Măldăreștilor (Vlcea), — partea lui Mihailescu Măldărescu, fiul lui Socol, Iuzbașa de Măldărești. Sub domnia lui Nicolae Mavrocordat, la 20 Iulie 1716, acesta confirmă un privilegiu al lui Constantin Brincoveanu, prin care scutește toate bucatele schitului Hurezu, de dîjnărit, vinăriciu și de oierit, «...fiind acest schit sărac și fără de nicio hrană, neavînd niciun venit despre nicio parte».

Dar chiar din acest an (1716), încep timpuri grele. Austriacii s-au bătut cu turcii pe meleagurile țării noastre (1716-1718), și prin pacea de la Pojarovaci (1718), Oltenia a rămas sub stăpînirea Austriei pînă la 1739, cînd, prin pacea dela Belgrad s-a așezat din nou domnia dela București. În aceste vremuri de bejanie, găsim pe egumenul Ioan scriind noului Domn, Ioan Mavrocordat, dela București, ca să-i permită și de aici înainte să-și poată gospodări moșile minăstirii.

Domnul răspunde — la 7 noiembrie 1718 — respectuos, comunicînd venerabilului stareț dela Hurezu, că în ce privește moșile «...de dincoace de Olt... le-am lăsat să fie țară în seama minăstirii, și moșile, și ville... și să le luați de acum înainte tot veniul, precum le-ați luat și mai înainte». Domnul pune însă o sarcină: «...să dați pe an la Domnie pentru acelea pentru toate, taleri 300», în două sorocace, la Sfinții Gheorghe și la Sfinții Dumitru. Și mai departe: «...Iar, pentru alte bucate ce s-au mai luat, afară den moșii și den vil, de acelea ne veți lerta Sfinția ta, că nu să pot, dacă au apucat de s-au dat și s-au cheltuit... Cît pentru aceasta să nu bănuiești Sfinția ta, căci pentru multe păsurii și nevoi ale țării s-au făcut».

Egumenul Ioan era o personalitate și nici autoritățile civile austriace, nici cele bisericesti — în frunte cu Episcopul Damaschin al Rîmnicului — nu puteau treci peste bătrînul stareț, dela Hurezu.

Așa se explică și faptul că la 29 noiembrie 1719, cînd s-a ținut un sobor pentru statificarea unor norme privitoare la noua stare de lucruri ce se creasea Bisericii oltenice, acest sobor s-a ținut la Hurezu, prin ospitalitatea largă a starețului de aici.

Dar greutățile încep să apese tot mai mult pe umerii bătrîni ai egumenului dela Hurezu. Turcii interzic minăstirii Hurezu să mai ridice bunuri de pe moșile rămase în cuprinsul de sub jurisdicția Domnului dela București; apoi unele moșii minăstirești sînt vindute, pentru a acoperi unele goluri ale vistieriei domnești. A fost și un moment, cînd se părea că situația se va îmbunătăți: prin stăruința Doamnei Maria Brincoveanu, revenită dela Constantinopol la București, s-au redat în sfîrșit Hurezului unele cîteva moșii rămase nevindute. Dar și în Oltenia austriacă, împrejurările nu se prezentau mai favorabil Austriacii, este adevărat, scutesc minăstirea și satul Hurezu de olac și de podvoade, în schimb însă, pentru nevoile lor militare, pun s'apînire pe hanul dela Craiova — transformat într-o fortăreață —, ca și pe moșile Fometești, Giorocul și Craiovița —, unde au făcut cazărmi pentru cătanele împărătești.

Lipsurile ce se resimt din atîtea reduceri de venituri, pentru minăstirea care avea totuși nevoi mari, determină și explică unele vinzări și împrumuturi, contractate de cel ce cu mare durere e-a silit să le facă, văzînd cum se înroșesc rezultatele bunei lui chivernisiri din anii mai tineri. Dar pentru menținerea vieții de prestigiu a Hurezului, egumenul Ioan le săvîrșește cu nădejdea că vremi mai bune se vor întoarce din nou asupra ctitoriei domnești.

Dar spiritul de bun gospodar stăruie în bătrînul stareț. Așa bunăoară, cînd Nicolae de Porta — secretar și apoi consilier al Administrației dela Craiova — făcuse un helesteu pe una din moșile Hurezului, sesizat de infracțiunea involuntară comisă, răspunde egumenului Ioan că helesteuul de pe moșia Podbanița s-a făcut fără să știe că jumătate de sat este a minăstirii Hurezu, deși a'uncu (1723) au fost de față logofătul Ion Podbăniceanu, Mihnea neguțătorul și pîrcălabul Stan «al Sfinției tale», care nu i-au atras atențiunea asupra faptului referit mai sus.

Abia după un an de zile a aflat dela consilierul Grigore Băleanu și vornicul Constantin Obedeanu. Iși cere iertare de paguba făcută sfintei minăstiri, dar «nicio pagubi minăstirii nu s'face... și eu încă voi rămînea dator a slujii Sfinției Tale și sfintei minăstiri, cu cele ce n'va fi pen puțință. Să nu fie Sfinții Tale cu părerea rea (3 august, anul 1723-1724)».

Da bietului egumen Ioan nu i-au lipsit nici neozăurile pe care i le-au prilejuit dușmanii lui și mai cu seamă cei ce se grăbeau să-i moștanească locul de stareț.

Aşa va fi fost influenţată însăşi Doamna Maria Brincoveanu, care printr-un memoriu trimis prin man'atarul ei, Gheorghe din Trapezunt, se plinge autorităţilor austriace din Sibiu, cărora le arată înstră-nările de moşii — daniile ale soţului ei — făcute de egumenul Hurezului.

Cita: la Sibiu, împreună cu Vlădica de Rîmnic, bătrînul stareţ Ioan arată (la 24 noiembrie 1724), că n-a putut veni la Sibiu, împreună cu Episcopul, fiind suferind de podagră. În schimb trimite pe un frate, care aduce dar «o butişoară de vin de Suteş...», ca să fie Mariei Tale cunoscut» (scrisa unui dregător superior dela Sibiu, probabil Tige), fiind l-ar trimite cu trebi ale minăstirii la Sibiu.

În dosul acestei afaceri, care ajunse — cum am văzut — să formeze obiectul unei anchete, cerută de însăşi soţia lui Constantin Brincoveanu, stăt a de fapt o intrigă pusă la cale cu multă abilitate de un străin. Cel ce căuta să-l înlocuiască pe bătrînul stareţ era un călugăr Ilarion, de prin părţile Vidinului.

Acum să făcea tot felul de promisiuni egumenilor, — de a căror voinţă depindea alegerea lui ca star' la Hurezu, — precum: acoperiş de şindriţă pentru schitul Sfîntul Ştefan, chilii de piatră la schitul Sfîntul Ioan, cetate de piatră şi vie pentru boinică, apoi cai, nădragi de postav, saraciu de şai, bot, contăş de postav, zăbun, ş.a. Şi toate acestea le-ar face din banii săi ce-l are la Vidin, şi nu din ai minăstirii. Poate că Ilarion va fi fost un om al Mitropolitului dela Belgrad, şi acţiunea împotriva egumenului Ioan apare ca o atitudine de răzbunare şi neutralizare împotriva aceluia care în soborul dela Hurezu (1719) s' ridicase şi semnase contra trecerii Episcopatului de Rîmnic sub jurisdicţia Mitropolitului dela Belgrad. Oricum vor fi fost lucrurile, fapt: este că Ilarion n-a cruat nimic pentru a-şi îndeplini scopul.

În adevăr, la 29 noiembrie 1724, bătrînul stareţ Ioan scria la Sibiu, plîngîndu-se de agravarea podagrei care-l împiedică să pună piciorul în pămînt şi chiar să ducă la gură, alţii ajutîndu-l. Simţindu-şi sfîrşitul, sfătuit şi cu Episcopul, recomandă adminis'traţiei austriece ca succesor pe arhimandritul Ilarion, pentru ca «să se isprăvească acest lucru».

Din ultimile rîn'uri ale răvasului, înţelegem presiunea exercitată asupra egumenului Ioan, de ermat să cedeze. Astfel, Ilarion ajunge proigumen al minăstirii Hurezu, arhimandritul Ioan devenind un stareţ onorific şi formal.

Proigumenul Ilarion, care devenea prin funcţiunea sa administrator al bunurilor minăstirii apare dela început ca un om abuziv şi nepriceput. Îl vedem contractînd un împrumut de 100 taleri «...pentru lucr-ul viilor». În martie 1725; la 15 mai, acelaşi an, împrumută iar 20 taleri; alţi 40 taleri îl împrumută la 15 iunie (tot 1725), apoi peste nouă zile face un împrumut de 100 taleri, punîndu-zălog candelile de argînt ale minăstirii. Au urmat alte numeroase împrumuturi, pentru care s-au zălogit atîtea şi atîtea din lucrurile de preţ, cu care ctitorul dădese înzestrare minăstirea, ce ar fi fost propniţă Brincovenilor. Abuzurile, ca şi l'psa de tact a lui Ilarion, au deschis o anchetă de durată şi anevoioasă, căci Ilarion se îmbogătise şi nu se precupeţea în a plăti pe cei ce i-ar fi putu' face servicii. A terminat totuşi prin a recunoaşte actele de care era acuzat, susţinînd însă că şi minăstirea îi este datoare anumite sume de bani.

În sfîrşit, Nicolae de Porta incheie ancheta, hotărînd (februarie 1726), că Ilarion să primească lei 407, cu obligaţia pentru el de a plăti «toate da'o-lii cîte s-au făcut de cînd au venit în minăstire, şi să scoată şi candelile de unde s-au pus zălog, ca să nu rămîie minăstirea datoare nimic — după cum au şi găsit-o...».

În locul lui Ilarion, rămase iar stareţ venerabilul arhimandrit Ioan, căruia îi fus' dat să teacă şi prin furtuna în rîgilor arhimandritului srb, avînd însă mulţumirea că în sfîrşit, lumea s-a convîns de cîntea şi dreptatea cauzel lui. Bătrînul stareţ Ioan s' stînsese împăcat la 15 iunie 1726, şi oasele i-au fost îngropate în biserica cea mare a Hurezului, unde o piatră poartă epitaful versificat poate de însuşi cel ce păstorise aci mai bine de treizeci de ani:

«Şi s-au săvîrşit viaţa lui, mutîndu-se către Dumnezeu, la leatul 7234 (1726). iunie, 15 zile».

«Văduri multe rădică furtuna pe mare,
«Mai virtos gîndul omului intru lucrul ce are,
«Nu atîta grijă începutului,
«Cît mai multă grijă şi primejdie a sfîrşitului,
«Pentru că tot lucrul bun şi de multă noveinţă,
«Îl arată acela ce să ostenească pentru crăinţă,
«Precum şi acest părinte ce să văd le-au făcut,
«Pentru acela şi noao tuturor cu mîla ne ţine.
«Ca să nu fie uitată.

«Că ne va fi păcat,
 «Că prin multe ostenele ce au luat,
 «Iară acum zace cu fătră împresurat,
 «Și au fost ndstavnic acest părinte... ani 30
 «Și fu și trecu
 «Ca și cînd nu fu.

«Și s-au sdvârșit viața lui, mulțindu-se către Dumnezeu, la leatul 7234 (1786).
 Junid, 15 zile».

Astfel se stinse primul stareț al Hurezului, despre care Constantin Brincoveanu scria încă dela 15 ianuarie 1705: «...și de atunci, de cînd s-au așezat egumen și pură ori de grădă, nimic lucrul în slab n-au lăsat, ce cu toată nevoița s-au aflat de au isprăvit și lucrurile toate cîte au fost pre lingă minăstire neisprăvite, și au făcut în prejurul sfînte: minăstiri schituri, pre cum să și văd de față, și alte metoașă pen cîteva locuri, și, nu numai atîta, ce și mul-e moșii au cumpărat sfînte: ei minăstiri den ventul minăstirii, precum arată tot anume în hr-sovul Domniș M. ale. Aceastea toate... au ostenit și cît au putut, au muncit cu nevoița de le-au făcut și le-au adăos sfîntei minăstiri...».

Prețuit astfel de Constantin Brincoveanu, înțelegem cîtă amărăciune se va fi strecurat în inima bunului stareț Ioan, atunci cînd — în urma intrigilor mai sus arătate — însăși Doamna Maria Brincoveanu l-a bănuț drept risipitor, lacom și necinstit!

Dar mila Celui de Sus a vrut ca adevărul cauzei primului stareț dela Hurezu să lăsă deasupra, înainte ca acesta să închidă ochii într-o v.șnice.

Cu chipul sugrăvit între ctitori domnești, cu faptele-i prețuite în hrisoave brincovenesti, starețul Ioan dela Hurezu se odihnește fericit în lăun-rul zidurilor, pentru care a ostenit vreme de peste 30 de ani, biruind, prin umilința lui, zavistia omenească.

Prof. R. ILIE

VIAȚA BISERICESCĂ ÎN CUPRINSUL MITROPOLIEI

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

CORALA PREOȚILOR DIN CAPITALA

Pentru Biserica Ortodoxă Română, anul 1948 însemnează începutul unei ere noi, marcată prin ridicarea Mitropolitului Justinian Marina în jețul de Patriarh al Bisericii Ortodoxe Romine. Un suflu de înnoire a cuprins de atunci toate manifestările de viață ale clerului nostru, iar instituțiile noastre bisericești au fost chemate să-și reconsidere metodele de lucru și să-și reactualizeze principiile care le-au dat cîndva viață.

Suflul acesta de înnoire a cuprins și preoțimea Capitalei scumpei noastre patrii. O viață de stil nou a început să-și croiască drum printre slujitorii sfințelor noastre altare. Conștiința misiunii sacerdotale a fost pusă în fața unor comandamente evanghelice de mult uitate, care se cereau imperios împlinite. O formulă nouă a început să circule în lumea noastră bisericească: „Apostolat social“. Formula aceasta aparținea Întiiistătătorului Bisericii Ortodoxe Romine și ea sintetizează un întreg crez de gândire și de acțiune.

Clerul bucureștean s-a integrat dintru început noului stil de viață, care avea să caracterizeze patriarhatul Sanctității Sale, Prea Fericitul Justinian, — și astfel a luat naștere cunoscuta formațiune muzicală „Corală preoților din Capitală“.

Din 1948 și pînă în iunie 1953, Corală preoților din Capitală a străbătut un lung șir de încercări și de frumoase realizări, ca o formațiune muzicală bazată exclusiv pe voluntariatul moral al unui grup de cincizeci de preoți, însuflețiți de ideea unei lucrări comune. Preoții aceștia și-au unit entuziasmele și au pornit la lucru, incredințați că vor izbuti să înfăptuiască, ceea ce era aproape de neconceput în trecut: înjghebarea unei echipe corale, care să cultive muzica bisericească tradițională și folclorul nostru muzical, — înjghebare

întemeiată pe spiritul de sacrificiu și de dăruire totală crezului sfânt al „apostolatului social”.

După cinci ani de încercări și de biruințe morale vrednice de toată lauda, la 6 iunie 1953, Conducerea Supremă a Bisericii a consacrat printr-un act de autoritate existența acestei formațiuni muzicale, așezînd-o pe noi temelii și reglementîndu-i în amănunt modul de funcționare. Pe lângă sectorul cultural al Arhiepiscopiei Bucureștilor se înființa acum „Corala preoților din Capitală”, cu scopul de a promova cîntarea bisericească, folclorul religios și de a instrui clerul în formarea de coruri bisericești. Tînăra grupare muzicală a preoților din București era acum organic legată de sectorul cultural al conducerii eparhiale, devenind o instituție oficială de răspundere, prin care aveau să se întrupeze toate manifestațiile artistice ale Centrului arhiepiscopesc.

• * •

Potrivit dispozițiilor Regulamentului său de funcționare, — în fiecare an, în luna ianuarie, membrii Coralei preoților din Capitală țin o adunare generală ordinară, care are următoarele atribuțiuni: a) alege Comitetul de conducere; b) aprobă contul de gestiune pe anul expirat și dă descărcare Comitetului; c) aprobă planul financiar și schema de organizare a Coralei pe anul în curs.

Sectorul cultural al Sf. Arhiepiscopiei a făcut la vreme toate lucrările pregătitoare în vederea împlinirii acestei obligațiuni regulamentare, iar Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, prin rezoluția pusă pe temeiul nr. 1171/954, a aprobat ținerea adunării generale în ziua de 28 ianuarie a. c., în sala de festivități a Institutului Teologic Universitar din București, — cu următoarea ordine de zi:

1. Rugăciunea; 2. Cuvînt ocazional; 3. Darea de seamă asupra activității: a) pe primii cinci ani (1948—1953 iunie); b) pe anul 1953; 4. Prezentarea contului de gestiune pe anii 1950—1953; 5. Planul de lucru pe anul în curs; 6. Planul financiar pe anul în curs; 7. Depunerea mandatului vechiului comitet; 8. Propuneri pentru alegerea noului comitet; 9. Alegerea noului comitet; 10. Diverse: a) alegerea colectivului de partizi; b) numărul repetițiilor săptămînale, locul și ziua; c) alegerea unui comitet artistic consultativ; d) desemnarea a doi corepetitori; e) regruparea pe părți a coriștilor.

Lucrările adunării generale s-au desfășurat sub președinția P. C. Preot Stan C. Dimancea, membru al coralei și Consilier cultural al Sf. Arhiepiscopiei. Ele au impus, prin nivelul academic la care au fost purtate discuțiunile, prin seriozitatea problemelor ridicate, prin hotărîrile ce au fost adoptate.

Deschizînd ședința, P. C. Sa a împărtășit celor prezenți grija pe care o poartă Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian pentru toate manifestațiile culturale-misionare ale acestei formațiuni muzicale, a cărei menire este să poată prezenta credincioșilor ortodocși din Capitala țării comorile cîntărilor noastre bisericești tradiționale, din domeniul liturgic sau al folclorului religios și să spri-

ține toate inițiativa locale ale preoțimii noastre în câmpul vieții pastorale sau al preocupărilor gospodărești din parohii.

În continuare, P. C. Sa a spus: „Corală preoților din Capitală“ a trecut în răstimpul celor cinci ani de existență, multe probe ale maturității sale. Concertele prezentate de ea au fost apreciate de Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian și de alți înalți ierarhi ai Bisericii noastre. Programele lor au fost alcătuite, studiate cu grijă, executate cu măiestrie. Sanctitatea Sa a cunoscut activitatea Coralei nu numai în manifestările sale sărbătorești, cu prilejul concertelor; dar și în zilele sale de pregătire, de studiu și de repetiție, — căci, precum se știe, a pus la dispoziția acesteia, câțiva ani în șir, o sală de lucru în palatul patriarhal. Cunoscind toate acestea, a fost fericit să semneze, la 6 iunie 1953, decizia și regulamentul de funcționare al Coralei, pecetluind astfel cu înalta Sa autoritate un trecut de muncă și de frumoase realizări. Lucrările adunării generale de astăzi să le desfășurăm, pentru aceea, cu gândul la Înalt Prea Sfinția Sa care, prin smeritele mele rosturi, Vă binecuvintează și Vă, dorește spor la lucru“.

După acest salut inaugural al autorității, P. C. Preot Ioan D. Petrescu-Visarion, membru în comitetul de Direcție al Coralei, a rostit cuvântul ocazional, spunând printre altele: „Numărul mare al coriștilor aflați la această adunare ne întărește convingerea că începem un an nou dela care putem aștepta multe succese. Mulțumesc părintelui Consilier Dimancea pentru frumoasele cuvinte adresate membrilor Coralei în numele Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian și-l rugăm să transmită Înalt Prea Sfinției Sale simțămintele noastre curate de respect și dragoste fiiască. Suntem recunoscători Prea Fericirii Sale pentru faptul de a fi dat viață Coralei și de a se interesa îndeaproape de bunul ei mers“.

„Darea de seamă“ despre activitatea Coralei, dela începuturile ei și pînă la sfîrșitul anului 1953, a fost prezentată, în numele Comitetului de direcție, de P. C. Preot Petre F. Alexandru, dela Biserica Izvorul Nou. Desprindem din această „dare de seamă“ următoarele: „Corală de azi este o biruință și ar fi fără rost a se mai aminti de greutățile întâmpinate în cei cinci ani de existență, mai ales că aceste greutăți au fost învinse datorită spiritului colegial și jertfelnic al fiecărui membru din lotul coral inițial. Acest grup inițial a primit, în toamna anului 1948, din mîna Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, făclia de lumină a unui înalt rost misionar și a purtat această făclie nestinsă dealungul și dealatul Capitalei“.

Corala preoților din Capitală a organizat, într-adevăr, în răstimpul celor cinci ani dela întemeierea ei, 10 concerte oficiale, în biserica Sf. Spiridon-Nou și 40 de concerte în diferite biserici ale Capitalei: Albă, Militari, Sf. Vasile-Cotroceni, Apărătorii Pat. iei I, Belu, Floreasca, Izvorul-Nou, Mintuleasa, Costescu, Sf. Treime-Tei, Sf. Alexandru-Colentina, Spirea Nouă, Ferentari, Sf. Treime-Ghencea și multe altele. Realizările materiale ale acestor concerte care au însumat peste 3.500.000 lei, (sîntem înainte de reforma monetară din ianuarie 1952) au fost adăugate, ca o modestă contribuție, la cheltelile pentru restaurările așezărilor istorice dela Plumbuita-Colentina, inițiate de Centrul

Eparhial și pentru reparațiile, renovările și terminarea picturilor unor biserici din Capitală. Clădită pe spiritul dăruirii de sine, Corala preoților a jertfit pentru aceste sfinte lucrări toată agoniseala trudei sale din primii trei ani ai existenței sale.

Preoțimea Capitalei a fost reprezentată, în ultimii cinci ani, în toate ocaziunile de Corala accasta. Ea a dat răspunsurile sfințelor slujbe, cu prilejul serbărilor închinare aniversărilor înscăunării I. P. S. Patriarh Justinian, la deschiderea sesiunilor de lucru ale Sfintului Sinod, cu prilejul primirii diferiților oaspeți străini (Sanctitatea Sa Patriarhul Alexandru III al Antiohiei), la deschiderea cursurilor de îndrumare misionară și socială de pe lângă Institutul Teologic Universitar, etc. Cei aflați în rîndurile ei sînt elemente de elită ale clerului bucureștean.

„Darea de seamă“ prezentată de P. C. Preot Petre F. Alexandru a fost ascultată cu mult interes de toți cei prezenți și a fost aprobată cu unanimitate. Un moment impresionant a fost acela în care s-au rostit numele dirijorilor Coralei: protoiereul Alexandru Delcea și preotul Ioan Popescu-Runcu, cari cu răbdare, cu perseverență, cu tact și cu eleganță suflătească au muncit, pentru a face ca formația noastră muzicală să-și îmbogățească repertoriul, să se prezinte din ce în ce mai bine, să-și sporească prestigiul. Preoții noștri au înțeles că toată răspunderea reușitei artistice a lucrării noastre o poartă dirijorii. Se cuvine, pentru aceea, să fie înconjurați cu dragoste și să li se dea toată ascultarea.

Tot P. C. Preot Petre F. Alexandru a prezentat adunării generale și „Planul de lucru“ pe anul în curs, elaborat de Comitetul de direcție al Coralei. Sînt prevăzute în acest plan trei concerte mari: unul, care să prezinte un program alcătuit din piese religioase cîntate în vremea Triodului; altul, care să prezinte un program alcătuit din piese religioase, cîntate în vremea Penticostarului; al treilea, un concert tradițional de Colinde și alte piese muzicale inspirate de Nașterea Mintuitorului.

Programele acestor trei concerte vor fi prezentate, în audiții speciale, la Institutul Teologic, celor trei serii de preoți cursiști cari vor frecventa cursurile de îndrumare misionară și socială, în primăvara și toamna acestui an.

Planul de lucru a pus în discuție și cîteva chestiuni de amănunt care privesc multiplicarea partiturilor, îmbogățirea repertoriului, repetițiile pe grupe și în ansamblu, etc. Adunarea a aprobat în unanimitate toate cele propuse.

P. C. Preot Ioan N. Ionescu Amza a prezentat apoi Contul de gestiune pe anii 1950—1953 și Planul financiar pe anul în curs. Din datele celui dintîi, Adunarea a putut ușor desprinde faptul că, în proporție de aproape 90%, toate fondurile Coralei au provenit dintr-o singură sursă: subvențiile personale ale Înalt Prea Sfințitului Patriarh Justinian, acordate Coralei sub forma simbolică și atît de grăitoare a darurilor de sărbători. Cît privește planul financiar pe anul în curs, fondurile sale vor fi alimentate din excedentul anului încheiat, din chiar contribuțiile membrilor Coralei și din subvenția Centrului Eparhial. Acestea vor trebui să acopere în întregime cheltuelile necesi-

tate de multiplicarea partiturilor, singurele cheltueli pe care și le poate îngădui Corala. Atît contul de gestiune cît și Planul financiar au fost aprobate de Adunare în unanimitate.

După prezentarea și aprobarea acestora, Comitetul de direcție al Coralei și-a depus mandatul. În numele acestuia a luat cuvîntul P. C. Preot Ioan D. Petrescu-Visarion, care a arătat că vechiul Comitet și-a împlinit misiunea pe care i-a încredințat-o înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian, punînd la punct reorganizarea Coralei în conformitate cu prevederile noului Regulament de funcționare al acestora — și a rugat adunarea să procedeze la alegerea unui nou comitet, care să desăvîrșească lucrarea începută. Comitetul de direcție are o mare răspundere, atît față de autoritatea bisericească, cît și față de nevoile religioase ale credincioșilor din cuprinsul Capitalei, care sînt înseși de hrană spirituaș. De aceea alegerea să fie făcută cu grijă, pe măsura unui auditoriu cu preferințe din cele mai rafinate.

P. C. Preot Consilier Dimancea a cerut Adunării să facă propuneri pentru alegerea unui nou Comitet, — țînînd seamă de toate cele realizate de membrii vechiului comitet de direcție, cari au dovedit nu numai o rîvnă deosebită pentru lucrarea la care au fost chemați, dar și o pricepere din cele mai alese, atît părintele Ioan Petrescu-Visarion, cît și părintele Petre F. Alexandru-Izvorul Nou, fiind cunoscuți tuturor prin pregătirea CC. Lor în domeniul muzicii noastre bisericești.

Din partea Adunării, a luat cuvîntul preot Florian Ciurescu dela biserica Floreasca. P. C. Sa a opinat că este în interesul Coralei să fie reales vechiul comitet de conducere, cel puțin pentru două motive: a) preoții Ioan D. Petrescu și Petre F. Alexandru sînt buni cunoscători ai muzicii, apreciați ca atare de întregul corp preoțesc al Capitalei; au lucrat în cursul anului trecut numai cîteva luni și totuși într-un răstimp atît de scurt au dat dovadă de spirit de inițiativă și pricepere organizatorică. În interesul bunului mers al treburilor Coralei, re alegerea CC. Lor este o necesitate de primul ordin. Adunarea a fost de acord cu punctul acesta de vedere și — în unanimitate — a reînnoit mandatul vechiului comitet pentru anul 1954.

S-a trecut, după aceea, la alegerea colectivului de partizi, — adică la desemnarea responsabililor pe grupe vocale. Aceștia au datoriat să supravegheze prezența regulată la repetiții a coriștilor și să poarte de grijă partiturilor. În colectivul acesta au fost aleși cc. preoți: Nicolae Iliescu pentru grupa tenori I; Urseanu Constantin, pentru grupa tenori II; Pietreanu Gheorghe, pentru grupa baritoni; Vlădescu Sebastian pentru grupa bași. În sarcina lor stă și mobilizarea coriștilor la diferite împrejurări neprevăzute, fapt pentru care sînt datori să cunoască domiciliul fiecărui corist, protopopiatul căruia aparține și calea pe care poate fi înștiințat, în orice moment, pentru hotărîrile cu caracter de urgență.

Pentru buna reușită a concertelor, Adunarea a hotărît două repetiții pe săptămînă: a) în fiecare luni dimineața, tenorii I și II vor repeta la biserica Sf. Nicolae-Vlădică, — iar baritonii și bașii, în acelaș timp, vor repeta la

biserica Amza ; b) în fiecare joi după amiază ansamblul Coralei va repeta în sala de festivități a Institutului Teologic, cînd se va pune accentul pe interpretarea pieselor muzicale care au fost studiate în repetițiile parțiale.

Tot în vederea unei bune reușiri a activității generale a Coralei, s-a simțit nevoia alegerii unui comitet artistic, consultativ, care să ajute comitetul de direcție în selecționarea bucăților muzicale ce trebuiesc puse în lucru, contribuind în felul acesta la îmbogățirea repertoriului Coralei. În acest comitet au fost aleși cc. preoți : Ghica Traian, Ionescu Ilie, Nițescu Constantin, Ciurescu Florian, Slăvescu Alexandru, Totolici Teodor, Matei C. Constantin și Didicescu Gheorghe.

Adunarea generală a găsit necesar să ușureze și munca dirijorilor Coralei. Pentru aceasta, a fost pusă în discuție desemnarea a doi corepetitori cari să dubleze pe actualii dirijori, — și au fost aleși cc. preoți : Popescu Clement și Hagiu Ion.

Cu această alegere, toate punctele din ordinea de zi a Adunării au fost supuse deliberării celor prezenți, în afară de „regruparea pe părți a coriștilor“. Aceasta a rămas să fie împlinită de dirijorii și corepetitorii Coralei, odată cu reluarea repetițiilor. Ordinea de zi fiind epuizată, P. C. Pr. Consilier Stan C. Dimancea a rostit cuvîntul de încheiere a lucrărilor, spunînd între altele „Pentru oricare dintre noi, a fost o mare bucurie sufletească participarea la lucrările acestei Adunări. Preotimea Capitalei a covedit, odată mai mult, maturitate în gîndire și hotărîre robustă pentru acțiuni menite să sporască prestigiul clerului nostru. Pentru aceea, Corala va trebui să unească toate bunele intenții ale preoșimii noastre, iar manifestările noastre de echipă să se facă prin ea. Diriguitorii Statului nostru ne acordă libertatea oricăror manifestări izvorîte din comandamentele misiunii noastre preoțești. Prin Corală, putem desăvîrși opera educativ-religioasă a credincioșilor noștri, ajutîndu-i să-și înalțe sufletele spre Dumnezeu pe îngereștile aripi ale muzicii.

Înalt Prea Sfințitul Patriarh Justinian urmărește îndeaproape activitatea Coralei și este fericit să știe că lucrarea aceasta rodește, spre binele clerului și desăvîrșirea morală a păstoriților noștri. Se cuvine, pentru aceea, să trimitem Sanctității Sale, din locul acesta de muncă, toată recunoștința noastră, odată cu asigurarea că pe viitor lucrarea noastră va înregistra noi izlînzi“.

Toți cei de față au intonat „Imnul Patriarhal“.

Cu aceasta, lucrările Adunării Generale ale Coralei preoților din Capitală au luat sfîrșit.

COMITETUL DE DIRECȚIE

SFINȚIRI DE BISERICI

Duminică 11 Octombrie 1953, cu un fast deosebit a avut loc solemnitatea redeschiderii bisericii filiale Ghiocel, din parohia Podenii Noi, raionul Teleajăn, regiunea Ploești.

În vederea redeschiderii, încă de Sâmbătă seara au sosit în localitate P.C. Pr. C. Hașcău, secretar al Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, și Pr. Ilie Rădulescu-Cerașii, Protolereul raionului.

După oficierea Utreniei s'a făcut sfințirea apii și stropirea sfântului lăcaș, renovat complet, după avarii provocate de cutremurul din 1940, precum și a clopotniței.

Din sobor au făcut parte: P.C. Pr. C. Hașcău, secretarul Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, delegat cu redeschiderea acestei biserici de înaltă Chiriarchie, Protolereul raionului Teleajăn, Pr. Chivoșu din Eparhia Buzăului —, fiu al parohiei, preotul suplinitor al parohiei Avram, dela parohia Podenii Vechi, Pr. Alex. Ivănescu, protosăvitor la parohia Podenii Vechi și Pr. Teodor Bugănu, parohul bisericii din comuna Măbedința raionul Cricov, regiunea Ploești.

Serviciul divin a fost urmărit și de credincioșii din alte parohii vecine, care veniseră la acest praznic al locuitorilor din Ghiocel, — și au fost profund impresionați de slujba în sobor ce s'a oficiat, slujbă pe care de foarte multă vreme nu mai avuseseră ocazia s'o vadă.

Prestanța și înălțimea duhovnicească la care P.C. Pr. Hașcău a reușit să mențină toată vremea serviciul divin, a lăsat amintiri neșterse în sufletul credincioșilor.

După ce Pr. Avram face o succintă dară de seamă asupra mersului reparațiilor acestui sfânt lăcaș, și după ce Pr. Teodor Bugănu salută realizările credincioșilor din Ghiocel în numele păstoriților săi, la cuvântul P.C. Pr. C. Hașcău.

Cuvântare; P.C. Sale a fost un continuu îndemn la frăție, iubire a aproapei și fapte creștine. Împărtășindu-și bucuria ce o simte redeschizând acest sfânt lăcaș, aduce înalte binecuvântări ale I.P.S. Patriarh Justinian.

Incredințează pe anevorbitori că va prezenta omagiile de supunere și devotațiune pe care le-au exprimat pentru I.P.S. Patriarh Justinian.

Deasemeni arată credincioșilor prezenți că acest praznic a fost posibil datorită libertăților largi de care se bucură Cultele religioase în țările de democrație populară și în țara noastră. Îndeamnă la ascultare și săvârșită atât a autorităților bisericesti cât și a celor laice.

Cuvântarea P.C. Pr. C. Hașcău va rămâne pururea în sufletele credincioșilor care l-au ascultat și va da roade înșurte și bine-plăcute Părintelui Cereș.

ASISTENT

Tem. Nr. 16.520/953. În ziua de Duminică 11 oct. 1953, sa făcut sfințirea bisericii filiale Popești, din parohia Cosimbești, raionul Slobozia.

Rizidită și refăcută pe vechea ei temelie, biserica contrastează prin sărăcia ei arhitectonică cu înfățișarea frumoaselor case țărănești din parohia Cosimbești. Se remarcă totuși dragos ea cu care credincioșii au contribuit la zidirea acestui sfânt locaș, pentru nevoile lor sufletești.

Slujba de sfințire a fost oficiată de către P. S. Episcop Dr. Antim Nica — Vicar Patriarhal, asistat de P. C. Pr. Alexandru Petcu — Consilier Ad-tiv bisericesc al Sf. Arhiepiscopii arhiereului Evghenie Dascălul dela Catedrala Sfintei Patriarhii și un numeros sobor de preoți din împrejurimi.

Tem. Nr. 16.398/953. La o săptămână după sfințirea bisericii din Popești-Cosimbești, P. S. Episcop Dr. Antim Nica — Vicar Patriarhal, însoțit de diaconii Anania Varioomeu și Ioan Iufu, a săvârșit slujba de sfințire a bisericii din satul Coadă Malul, parohia Fundeni, raionul Telegaș.

La această sfințită slujbă, la care a asistat un număr mare de credincioși, a luat parte și protolereul raionului, Pr. Ilie Rădulescu, împreună cu câțiva preoți din vecinătate.

Tem. Nr. 19.120. În ziua Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril, s-a făcut sfințirea bisericii noi din parohia Copăceni-Minăstirea, raionul Vidra.

În asistanța credincioșilor din parohie și din satele vecine, I. P. S. Mitropolit Nifon Criveanu, asistat de P. C. Pr. Alexandru Petcu — Consilier Ad-tiv bisericesc al Sf. Arhiepiscopii, Arhidiaconii Iordan Năculescu și Andrei Iacobeanu dela Catedrala

Sf. Patriarhii, precum și de soborul format din: P. C. Pr. Const. Păunescu — prototereul raionului Vidra, P. C. Pr. Ghenghea dela biserica Piscului (Cărămidarii de Jos), C. Pr. Dumitru Naumescu — parohul local și alți numeroși preoți din satele vecine, a săvârșit slujba de sfințire a bisericii.

La această solemnitate a luat parte și Dl. Prof. Victor Brătulescu, care a și făcut recepția picturii. Menționăm că pictura este de o rară frumusețe, merită a fi văzută, iar pictorul este vre-nim de toată lauda.

Tom. Nr. 18.153/1953. Una după alta sfințirile și redeschiderile de biserici se fac tot mai multe pe întreg cuprinsul Eparhiei noastre, — acte ce dovedesc cu prisosință libertatea religioasă pe care regimul de democrație populară o acordă tuturor cultelor d'n scumpă noastră patrie.

La 15 noiembrie 1953, s-a făcut sfințirea bisericii din comuna Râscăeți, raionul Găiești, reg. Pitești.

Vechea biserică, croită de obștea satului, din timpul lui Tudor Vladimirescu, ajunsese neocorepunzătoare din cauza anilor și a intemperțiilor. Cutremurul din 1940, care a făcut ravagi aproape în toată regiunea Găieștilor, a produs mari stricăciuni și acestui sfânt locaș, făcându-l impropriu serviciilor de cult ale credincioșilor.

Enoriașii parohiei Râscăeți, având concursul neprecupețit al autorităților locale, au pornit la rezidirea bisericii lor și — în timp de șapte ani au reușit să-și refacă biserică nouă în satul lor.

Slujba de sfințire s-a făcut de către P.S. Episcop Theoctist Botoșăneanu, Vicar Patriarhal, înconjurat de soborul preoților din împrejurimi, în frunte cu prototereul Nicolae Popescu al raionului Găiești și diaconii Vartolomeu Anania și Evghenie Duscălu dela Catedrala Sf. Patriarhii.

La sfârșitul sfintei slujbe au ținut cuvântări prototereul Nicolae Popescu, care laudă credința și fapta creștin-ască a credincioșilor din Râscăeți, precum și osteneala fără seamăn a C. Pr. D. Nelcu, pentru ducerea la bun sfârșit a lucrărilor de reconstrucție a bisericii.

Pr. D. Nelcu — parohul local, în frumoase cuvinte își exprimă bucuria de a vedea terminat sfântul locaș.

Epitropul Constantin M. Z. Nuță, un mare ostenitor pentru reconstrucția bisericii, amintește fapte frumoase săvârșite de unii enoriași în timpul lucrărilor.

În încheierea cuvântărilor, P. S. Episcop Theoctist — în cuvinte calde, sfătoase, pline de înțelepciune — vorbește inimilor deschise pentru a primi sămânța de credință și îndemnuri morale.

Cuvintele P. S. Episcop sînt sorbite de ascultători; nimic nu rămîne neînțeleș, nimic nepus în inimă. Ele vin ca o ploaie binefăcătoare peste un ogor însetat.

P. S. Theoctist laudă credința și osteneala enoriașilor din Râscăeți, îndemnându-i să imite prin faptele lor, viața sfinților cuvioși Nicolae și Parascheva — ocrotitori ai bisericii din acei sat.

În continuare, Prea Sfințitul vorbește despre pace — izvorul tuturor bunurilor materiale și sufletești, sfătuind pe credincioși să lupte din toate puterile pentru apărarea acestui bun.

Să-și păstreze dreapta credință, să-și iubească sfintele locașuri și să se supună orînduierii stăpînirii — sînt cuvintele de îndemn cu care P. S. Episcop Theoctist își încheie caldă cuvîntare.

După cuvîntări a urmat h'rotesia în sachelar a C. Pr. D. Nelcu, ca o deosebită atenție din partea I. P. S. Patriarh Justinian, pentru osteneala acestui vrednic slujitor în munca de zidire a Casei Domnului.

D O N A Ț I E

Prototera raionului Virtoapele raportează că enoriașii parohiei Palanga din cuprinsul acelei pro'olerii, au colectat frumoasa sumă de 2.430.— lei din care s-au cumpărat următoarele obiecte de cult:

1. Un rînd complet de vestimentă (Sf. Odăjdii).
2. Un steag (prapore).
3. Una cădelniță.

Inregistrăm cu vie satisfacție fapta creștinească a enoriașilor parohiei Palanga, care deș' numără numai 150 familii — au putut realiza o operă atît de frumoasă și o dăm ca pildă și altor credincioși din cuprinsul Eparhiei noastre.

EPISCOPIA BUZĂULUISFINȚIRI DE BISERICI*SFINȚIREA BISERICII DELA MALUL-ALB, RAIONUL TECUCI*

Duminică 1 Noembrie 1953, a avut loc într'un cadru solemn, sfințirea bisericii celei noi dela parohia Malul Alb, com. Drăgănești, raionul Tecuci.

Služba târnosirii urmată de Sf. Liturghie, a fost oficiată de P.S. Episcop Antim inconjurat de soborul de preoți veniți dela Centrul Eparhial, Protopopul raionului și diaconii dela catedrala episcopală.

După otpustul Sf. Liturghii, preotul paroh Gh. Pană a prezentat o documentată dare de seamă asupra mersului lucrărilor. C. Sa a impletit, în chip armonios, cuvântarea sa cu texte biblice din Vechiul și Noul Testament, arătându că templul iudaic din Ierusalim n'a fost înălțat de David, deoarece, zice Domnul, «a vărsat sânge», «a făcut războaie», ci de fiul acestuia, Solomon.

«Și noi, — zice părintele Pană, — am înălțat aci, cu ajutorul lui Dumnezeu, un locaș al păcii, căci noi suntem fiii și ucenicii «Domnului Păcii», muncim, ne rugăm și luptăm pentru pace».

După ce face istoricul construcției acestui măreț locaș de rugăciune, înfrumusețat cu aleasă podoabă picturală executată în tehnica «frescă» de pictorul Vasile Caraman din București. C. Sa încheie cu frumoase angajamente de a propovădui pacea, aducând mulțumiri tuturor celor ce l-au secondat în această muncă. Mulțumim, apoi, în numele organelor parohiale și al credincioșilor, P.S. Episcop Antim, pentru îndrumarea și sprijinul dat în cursul lucrărilor, asigurându-l de tot devotamentul și supunerea pîntru binele Sf. Biserici și al Patriei.

În numele preoțimii și credincioșilor raionului Tecuci, P.C. Protopop Vasile Cristea a prezentat o succintă dare de seamă asupra mersului vieții bisericești din cuprinsul aceluiași raion. P.C. Sa a scos în evidență aportul preoțimii tecucene în lupta pentru apărarea păcii și pentru îndrumarea credincioșilor pe făgașul vieții celei noi.

Supte atenției P.S. Episcop Antim pe vrednicul preot Gh. Pană și pe credincioșii acestei parohii, cari cu toții loialtă au realizat această măreață operă de artă bisericească.

În cuvântul de răspuns, P.S. Episcop Antim spune între altele:

«Sfințirea unei biserici este un eveniment destul de important în viața religioasă a unei parohii. De aceea am răspuns astăzi, cu părintească dragoste, de a veni în mijlocul vostru și a oficia sfințirea acestei frumoase biserici, urmată de Liturghia arhierescă. Toți cei ce ați contribuit cu banii și cu munca voastră la ridicarea acestui sfânt lăcaș de rugăciune, sunteți prieteni ai casei Domnului. În casa Domnului putem să-L recunoaștem și să-L iubim pe Hristos și toți Sfinții Lui. Legea creștină este legea dragostei, a păcii și a frățietății umane. Ea aduce fericirea și aici pe pământ și tot ea ne duce la fericirea veșnică și nepieritoare în ceruri». În continuare, P.S. Sa aduce un cuvânt de aleasă prețuire pentru preotul Gh. Pană, preot cucernic și bun osărditor în via Domnului, pentru credincioșii și organele parohiale, și pentru toți cei ce au contribuit la înfăptuirea acestei lucrări, împărtășind arhierestile sale binecuvântări cu urări de sănătate și sporire în viața duhovnicească și în cea nouă socială.

P.S. Sa aduce cuvânt de mulțumire P.C. Pr. Protopop al raionului Tecuci, Vasile Cristea, care se numără printre vrednicii Protopopi ai Eparhiei, pentru modul cum înțelege să-și facă datoria ca reprezentant al P.S. Sale în aceste părți ale Eparhiei Buzăului.

După aceea, P.S. Sa rostește un cuvânt de aleasă învățătură, împărtășind tuturor nemuritoarele cuvinte ale Sf. Apostol Pavel, care zice: «Să lepădați chipul de viațelur din trecut al omului celui vechi, care pierе în poftele lui cele ademenitoare, și înnoind duhul minții voastre, să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o curviește și sfințenie alevărată...» (Efeseni IV, 22-30).

În Încheiere, P.S. Episcop Antim îndeamnă pe credincioși să urmeze calea bisericii, să asculte de preotul rânduit acolo, să fie buni creștini și cetățeni cinștiți și loiali al Patriei noastre dragi, și să se înroleze în rândurile partizanilor păcii, căci pacea este dela Dumnezeu și «Pacea cheazășuește mântuirea».

P.S. Episcop Antim a acordat rangul de «Sachelar» preotului Gh. Pană.

Ne-am despărțit în duhul dragostei creștine, plecând fiecare la ale sale, cu sporite puteri de muncă.

REDESCHIDERA BISERICII SLOBOZIA BRADULUI, RAIONUL R. SĂRAT

Vechea biserică — monument istoric — a parohiei Slobozia Bradului, raionul R. Sărat, a ajuns, din cauza dintelii vremii, a cutremurului din 1940 și a nepăsării oamenilor, într-o stare necorespunzătoare oficierei serviciului divin. Prin osârdia preotului paroh Nicolae Vășii și a credincioșilor, s-au făcut reparațiunile necesare la zidărie și tencueli, s'a reînnoit acoperișul și s'a executat pictura din nou, în tehnica «frescă», de pictorul Cantini din orașul Focșani.

Služba redeschiderii s'a oficiat de însuși P.S. Antim înconjurat de un sobor de preoți format din PP. CC. Vicar M. Bogolu, Consilier Aid-tiv Th. Rotaru, inspector eparhial M. Negulescu și Gh. Popescu, Protopopul raionului R. Sărat, în ziua de 9 Noembrie 1953.

În raportul prezentat, preotul paroh Nicolae Vășii a scos în evidență strădaniile depuse de obștea credincioșilor, pentru aducerea la bun sfârșit a lucrărilor, aducând mulțumiri tuturor ostentitorilor și mai ales pictorului executant, care s'a întrecut pe sine și a creat aci operă aleasă ce va dăinui peste veacuri. Aduce mulțumiri P.S. Episcop Antim, din îndemnul căruia s'au început lucrările de restaurare a sf. lăcaș și cu al cărui ajutor moral și material au fost duse la bun sfârșit.

P.C. Protopop Gh. Popescu, în numele preoțimii și al credincioșilor raionului R. Sărat, a salutată prezența P.S. Episcop Antim, spunând între altele: «Preoțimea din această parte a Eparhiei se ostenește cu râvnă sporită a sluji Bisericii, Patriei și credincioșilor. Ea este conștientă de condițiile prielnice și de lărga și disciplina libertate religioasă ce le oferă Bisericii, regimul nostru de democrație populară, și este ferm hotărâtă să se arate loială, în aceeași măsură».

«Sub atenta supraveghere, continua îndrumare și dreapta cărmuire a P. S. Voastre, preoțimea, după pilda Chiriarhului ei, a înțeles chemarea vremii și merge în pas cu ea... Preoții nu uită niciodată că sunt solii păcii în lume, că locul lor este în mijlocul iubitorilor de pace, și nu vor înceta niciodată a fi propovăduitori și apărători ai păcii între oameni și popoare».

Supune atenței P.S. Episcop Antim un preot râvnitor și cucernic, o parohie cu credincioși devotați Sfintei noastre Biserici și Patriei P.C. Sa încheie cu angajamente pentru propășirea vieții religioase, pentru pacea și bună-starea celor ce muncesc.

Luând cuvântul, P.S. Episcop Antim arată că a cercetat de multe ori această biserică, care se află în calea trecerii spre schitul de maici Rogozu, din apropiere, recomandând atât fostului preot paroh cât și actualului, să ia măsurile cuvenite pentru restaurarea acestui monument istoric.

P.S. Sa a spus între altele: «Am trimis în această parohie, acum doi ani, pe Părintele Nicolae Vășii, transferat din părțile Brăilei, cunoscut nouă de multă vreme ca un preot bun și cuvios. Părintele Vășii și-a luat misiunea și rostul său preoțesc în serios. A înțeles pe deplin cuvintele Sf. Apostol Pavel, care zice: «Nu fii nepăsător de harul care este asupra ta, și slujba ta fă-o deplin» (I Tim. IV, 14). Iată, deci, biserica din Slobozia Bradului, de nerecunoscut acum. Pictorul Cantini și-a pus aci tot talentul și simțirea lui creștină».

În continuare, P.S. sa aduce mulțumiri, cu arhieresti binecuvântări, tuturor celor ce au contribuit la restaurarea și înfrumusețarea acestei biserici, precum și grupului de maici dela mănăstirea Rogozu, care au dat răspunsurile liturgice, armonizate atât de frumos.

Mai departe, P.S. Sa amintește că în părțile acestea sunt două schituri de maici, și anume: la Rogozu, unde viețuitoarele schitului au început să se încadreze în noul ritm de viață monahală, cu început modest de viață de obște și de ateliere meșteșugărești, și la Podul Bulgarului, unde lucrurile sunt pornite greșit dela început. «Noi, spune P.S. Sa, ne străduim să punem acolo rânduiială și ordine, rugând în același timp grupul de credincioși care a ajutat la construirea acestui schit, să respecte rânduiiala călugărească, neavând niciun temei să dea îndrumări în această latură».

«Părintelui Văsii, care și-a impus o viață personală austeră, i se recomandă să nu exagereze și să nu pună sarcini grele de purtat, pe umerii credincioșilor.

P.S. Sa încheie cu citări din Sf. Scriptură, dând indemnuri de viațuire creștină și supunere față de autorități, și să lupte toți pentru pace, care este primejdia de cel ce vor înrobirea altor popoare, pentru câștig urt de bani.

Pentru munca depusă, P.S. Episcop Antim a acordat P.C. Pr. Nicolae Văsil rangul de «Sachelar», făcându-l și hirotesia cuvenită.

REDESCHIDEREA BISERICII DELA SIHLEA, RAIONUL R. SARAT

Prin osârdia și munca neprecupețită a preotului paroh Taraș Octavian, a organelor parohiale și a enoriașilor parohiei Sihlea, raionul R. Sărat, s'au efectuat la biserica parohială lucrările de spălare și renovare a picturii, de către pictorul Ion Taflan din Buzău.

Slujba redeschiderii a fost oficiată de P.S. Episcop Antim, în ziua de 22 Noiembrie 1953, înconjurat de un sobor de preoți format din PP. OC. Marin Bogolu, R. Ardeleanu, Th. Rotaru, M. Negulescu, V. Frânculescu, Protopop Gh. Popescu, I. Găzdaru-Tâmboești, Enache Dumitrescu-Bogza, și diaconii D. Stoica și F. Jianu dela Catedrala episcopală.

Părintele paroh, exprimându-și bucuria de a avea în mijlocul enoriei sale pe Arhiepiscopul turmei celei cuvântătorare, înconjurat de sfinții săi apropiați, prezintă o frumoasă dare de seamă aducând, ca și ceilalți preoți osârduitori în această latură, mulțumiri celor ce l-au ajutat și au contribuit la restaurarea picturii dela biserica parohială.

În încheiere, C. Sa își ia frumoase angajamente pentru o bogată și rodnică activitate pastorală.

Deasemenea, P.C. Protopop Gh. Popescu a prezentat o dare de seamă plină de frumoase realizări pe tărîm pastoral, gospodăresc și social-cultural ale preoțimii raionului R. Sărat.

Cu grai plin de blândețe și înțelepciune, P.S. Episcop Antim a vorbit mulțimii de credincioși adunați la această solemnitate religioasă, împărtășind și aici arhicrești binecuvântări, cu mulțumiri tuturor ce «Iubesc buna podoabă a casei Domnului». Mai departe, P.S. Sa răspunde preotului paroh, asigurându-l de toată prețuirea pentru munca depusă, precum și părintelui Protopop pentru modul cum îndrumează preoțimea rămniceană.

Pe lângă părinteștile învățături și indemnuri de trăire creștină, P.S. Sa povățuiește pe credincioși să fie buni și loiali cetățeni, de a se supune orînduirilor de viață nouă și de a-și îndeplini fiecare, cu toată dragostea, obligațiunile către stat, știind că ajutându-ne unii pe alții, ne croim un viitor fericit.

Pentru meritele sale pe tărîm pastoral-social, P.S. Episcop Antim a acordat preotului Octavian Taraș, rangul onorific de «Sachelar».

LA BILIEȘTI, RAIONUL FOCSANI

Duminică 30 August 1953 a avut loc sfințirea bisericii parohiale din comuna Biliiești, raionul Focșani.

Marele cutremur din toamna anului 1940 a provocat imense stricăcuni sfântului lăcaș, devenind impropriu oficiării sfințelor slujbe. Din indemnul P.S. Episcop Antim, care a cercetat parohia în vara anului 1951, preotul paroh Octav Nicolau, cu sprijinul organelor parohiale și cu obolul enoriașilor a purces în vara anului 1952 la restaurarea acestui sfânt lăcaș, făcându-i-se reparațiunile de zidărie, precum și pictura din nou în tehnica frescă, de către pictorii Răileanu și Taflan.

Slujba de redeschidere a fost oficiată de P.S. Episcop Antim, înconjurat de un sobor format din următorii preoți: Marin Bogolu, Vicarul Sf. Episcopii, Radu Ardeleanu și Th. Rotaru, consilierii administrativi ai Sfinței Episcopii, Marin Negulescu, inspector eparhial, Virgil Frânculescu, secretar eparhial, Nicolae Bălăruță, protopopul raionului Focșani, Gr. Stancu-Vânători, I. Chiclorea-Sasu, Vasile Mihăescu-Măndrești și Gh. Hrubaru-Suraia, și diaconii D. Stoica și F. Jianu dela Catedrala Episcopală.

La sfârșitul Sfinței Liturghii, C. Pr. Octav Nicolau a prezentat un scurt raport de activitate asupra mersului lucrărilor, aducând călduroase mulțumiri P.S. Episcop Antim, care a indemnât și ajutorat efectuarea acestei lucrări, precum și enoriașilor, donatorilor, organelor parohiale, pictorilor și tuturor credincioșilor, cari prin munca

și obolul lor au dus la bun sfârșit lucrările de restaurare. P.C. Protopop Nicolae Bălănuță a prezentat un frumos raport de activitate a preoțimii raionului Focșani, în toate ramurile de activitate preoțească, scoțind în evidență pe aceea de pe tărîmul social-cultural, stăruind mai ales asupra muncii desfășurată pentru buna reușită a campaniei muncilor agricole de vară, desmărușit, treeris, predarea cotelor, etc.

P.S. Episcop Antim, în cuvântul de încheiere, aduce mulțumiri cu arhieresti binecuvântări, tuturor osârdurilor, cari prin munca și obolul lor au readus la frumusețea de odinioară, ba întrecând în podoabă acest locaș de pioasă rugăciune. P.S. Sa a luat act despre rodnică activitate a preoțimii focșănene, asigurându-i pe toți de părintească îndrumare și povățuire întru îndeplinirea tuturor îndatoririlor preoțești și cetățenești.

În încheiere, P.S. Sa îndeamnă mulțimea credincioșilor adunați la această frumoasă prăznuire bisericească, să fie buni creștini prin urmarea, cu pilda vieții, a preceptelor evanghelice și loiali cetățeni ai Patriei noastre dragi, îndemnând pe toți să se încadreze cu toată dragostea în noul ritm de viață socială, luptând activ pentru pace și progres social. La această frumoasă solemnitate a asistat și Dl. Prof. Victor Brătulescu, dela Comisiunea de pictură bisericească a Administrației Patriarhale, aflat pe aceste meleaguri în interes de serviciu.

LA COSTEȘTI, RAIONUL BUZĂU

Biserica parohială cu hramul Sfinții Impărați, din com. Costești, raionul Buzău, în urma efectuării lucrărilor de pictură în tehnica frescă de către pictorul Vânătoru din București, a fost redată cultului divin în ziua de Duminică 11 Octombrie 1953. Slujba redeschiderii a fost oficiată de P. S. Episcop Antim înconjurat de un sobor de zece preoți, în frunte cu P.C. Vicar și PP. CC. Consilieri Ad-hoc, inspector bisericesc, secretar eparhial, Protopopul raionului și alți preoți.

C. Pr. Constantin Băbătie a prezentat o frumoasă dare de seamă asupra mersului lucrărilor, aducând mulțumiri P.S. Episcop Antim, care a răspuns dorinței enoriașilor, organelor parohiale și tuturor donatorilor, cari au contribuit cu obolul lor modest la efectuarea acestei lucrări de artă bisericească.

P.C. Protopop al raionului Buzău, Alexandru Vasilescu, aduce un călduros salut din partea credincioșilor și preoților raionului Buzău. P.C. Sa scoate în evidență munca depusă de preoțimea raionului Buzău în toate sectoarele de activitate, dând un prețios concurs organelor locale în ceea ce privește muncile de toamnă, strângerea recoltelor, etc.

Luând cuvântul, P.S. Episcop arată care era starea acestei biserici înainte de venirea actualului paroh, căruia i s'a oferit această parohie spre a remedia anumite stări de lucruri necorespunzătoare.

P. S. Sa ia act cu deosebită bucurie despre realizările pe plan gospodăresc ale noului paroh, ale organelor parohiale și ale tuturor enoriașilor cari prin munca și obolul oferit cu toată dragostea au înfrumusețat acest lăcaș de rugăciune.

Cu acest prilej, P.S. Sa a rostit cuvânt de aleasă învățătură creștină, insistând și asupra comportării credincioșilor pe latura socială, îndemnând pe toți să lupte pentru apărarea păcii, pentru realizarea binelui comun și a dreptății sociale.

Împărtășind tuturor arhieresti binecuvântări, P. S. Sa s-a retras împreună cu însoțităii P.S. Sale, spre reședința episcopală din Buzău.

CONSILIER

CONTRIBUȚIA CLERULUI LA PREGĂTIREA MONAHIILOR

Apariția Statutului de organizare și funcționare al Bisericii Ortodoxe Române, a Regulamentelor și Deciziilor Sfântului Sinod, ca fruct al strădaniei pentru ridicarea nivelului intelectual și material al monahismului din Biserica noastră, a găsit un cald ecou în sufletul conducerei Centrului Eparhial Buzău și al tuturor clericilor — monahi și mireni — din cuprinsul acestei Eparhii.

Starea de ignoranță religioasă și chiar de analfabetism din mănăstirile noastre, nu mai pută dura multă vreme. Încă din toamna anului 1949, a luat ființă la cinci

mănăstiri de călugărițe, cursuri de pregătire în particular a maicilor și sursurilor în vederea completării ciclului II elementar. În acest scop, P.S. Episcop Antim a făcut un călduros apel preoților din apropierea mănăstirilor în cauză, spre a-și lua asupra-le sarcina pregătirii în particular a maicilor și sursurilor, pentru ca în chipul acesta ele să poată urma la vreme școala monahală sau Seminarul Monahal, ca apoi să intre în cinul monahal. Cu un entuziasm vremnic de toată lauda a răspuns clerul de mir acestei nobile chemări, contribuind în modul acesta la ridicarea nivelului intelectual al monahismului nostru.

Era prea mare idealul urmărit, pentru a ține seama de piedicile ce se iveau în calea acestor apostoli ai luminii. Nici distanțele mari, cu locuri accidentate, de munte, nici ploaia, nici zăpada și nici frigul n'au constituit motive de descurajare și de dezertare dela datorie. Regimul nostru de democrație populară luptând cu toate forțele sale pentru stăpînirea analfabetismului și a ignoranței sub toate formele, prin creșterea cursurilor de alfabetizare, de pregătire în particular a celor ce nu au ciclul II elementar, a deschis largi posibilități și ridicării nivelului cultural al monahilor și monahiilor din mănăstirile noastre. Astfel, un număr de 22 preoți de mir și 3 monahi, au predat, în cursul ultimului an școlar, cursurile de pregătire în particular la opt mănăstiri de maici din cuprinsul Eparhiei Buzăului, cursuri frecventate de 173 eleve dintre care au absolvit clasa VII-a un număr de 75 eleve.

Ne îngăduim a insera aci mănăstirile, cu numele tutuzor ostentitorilor preoți, după cum urmează:

1. Mănăstirea Rătești, raionul Buzău. Au frecventat 70 eleve, toate promovate, și au absolvit un număr de 22 eleve. Au predat preoții: Gh. Teodor-Joseni, Vladimir Istrate, deservent de mănăstire, și Ion Mihai-Păcele.

2. Mănăstirea Barbu, raionul Buzău. Au predat preoții: Constantin Bunea-Grăjdana, Stan Coman-Tisău și Ioan Vulcan-Izvoranu.

3. Mănăstirea Rogozu, raionul R. Sărat. Au predat preoții: Nicolae Văsi-Slobozia Bradului, Ion Găzdaru și Nicolae Voinescu-Timboești, Mihai Ispas-Recea Cîndești și Ioan Popovici-Slimnic. Au absolvit 17 eleve.

4. Mănăstirea «Sf. Treime», Poșul Bulgarului, raionul R. Sărat. Au predat preoții: Constantin Petrescu-Adormirea, R. Sărat, Dumitru Taman-Sf. Dumitru, Bagdat, R. Sărat, Nicolae Dediu-Oratia, Const. Gârcea-Coțatcu și Teodosie Agaple, Tigoiu.

5. Mănăstirea Troțușanu, raionul Panciu. Au predat preoții: P. Gavrilescu-Pășești, Protos. Clement Cucu, duhovnicul mănăstirii, și monahia Sofronia Ciobotaru. Au absolvit 13 eleve.

7. Mănăstirea Bucumeni, raionul Tecuci. Au predat preoții: Ilie Armencea-Bălciumeni și Ioan Diaconu-Fântâni Nicorești.

8. Mănăstirea Tarnița, raionul Panciu. A predat sora Maria Iacob la toate obiectele, absolvind 6 eleve.

Examenul s'a dat la școlile de stat ciclul II, în fața comisiunilor instituite de către Secția Învățământ raională. Consiliul Eparhial, în ședința sa din 11 August 1953, a acordat din «Fondul misionar» al Eparhiei o mică sumă de bani tutuzor ostentitorilor în această latură, ținând seamă de eforturile depuse sub toate formele, predând materii de cultură generală: matematică, fizico-chimice, istorie, geografie, limba rusă, etc. În cursul acestui an au loc la toate mănăstirile indicate, continuarea cursurilor de pregătire în particular a sursurilor și monahilor.

Numai datorită acestor munci, a fost cu putință începerea cursurilor școlilor monahale la începutul acestui an, în patru mănăstiri mari din cuprinsul Eparhiei Buzăului, și anume: Ciolanu, pentru călugări, Rătești și Barbu, pentru călugărițe, toate în cuprinsul raionului Buzău și Troțușanu, tot pentru călugărițe, în raionul Panciu.

În ziua de 1 Octombrie 1953, P.S. Episcop Antim însoțit de PP. CC. Vicar M. Bogoiu și Consilier Ad-tiv Th. Rotaru, a asistat la solemnitatea deschiderii cursurilor școlii monahale dela Rătești, cea mai însemnată mănăstire din Eparhie, ce numără de maici, unde a primit darea de seamă prezentată de P.C. Ierod. Ioanșaf Popa —, magistrand în Teologie, delegatul P.S. Sale cu organizarea și îndrumarea școlilor monahale din Eparhie. Cu acei, prilej, un alt călugăr cărturar, profesor al școlilor monahale dela Ciolanu, Rătești și Barbu, Dometie Manolache, licențiat în Teologie, a susținut în fața celor 70 eleve și a soborului, lecția de inaugurare, făcând prezentarea «Cărții de învățatură de credință ortodoxă».

Un prețios sprijin în vederea atingerii mărețului scop de luminare și ridicare a nivelului cultural al monahismului, l-au dat și conducătorii mănăstirilor, cari, cu foarte mică excepțiune, au pus la dispoziție clasele, mobilierul, și au creat condiții favorabile pentru frecventarea cursurilor.

Rezultatele binefăcătoare ale acestor cursuri n'au întârziat să apară, căci la vremea actuală, tinerele absolvente ale școlii elementare ciclul II au apucat calea învățămîntului teologic, Seminarul Monahal și școala monahală, dar mai presus de toate, s'au încadrat cu toată hotărîrea în noul ritm de viață monahală — viața de obște — ateliere și cooperative meșteșugărești, unele câștigînd încrederea soboarelor, alii luat în mîinile lor tinere dar hotărîte să ridice viața monahală la strălucirea și falma de odinioară, dela postul de comandă al otștilor minăstirești.

Consilier Activ Pr. TH. ROTARU

EPISCOPIA DUNARII DE JOS

CONFERINȚA INTERCOFESINONALĂ

În sala de ședințe a Protoieriei orașului Galați a avut loc, în ziua de 30 noiembrie 1953, o consfătuire inter-confesională în cadrul luptei pentru apărarea păcii, inițiată și organizată de P.C. Protopop al regiunii Galați, Pr. Teofan Stănescu.

Consfătuirea a fost prezidată de P.C. Arhim. Ieronim Motoc, Vicar Eparhial, ca delegat al P.S. Episcop Cheserie Păunescu.

La această consfătuire au participat dl. Rabin Șef Iacob Margulies, însoțit de d-nii Rabini Șapira și Davidovici, din partea Cultului mozaic, Pr. Francisc Astrolaș, romano-catolic, Pr. Tecov Teodor dela biserica bulgară, dl. Grigore Ioan din partea Cultului creștin de rit vechi, dl. Amustăcioaei din partea Cultului baptist, dl. Ionescu Grăjdinoiu din partea Cultului adventist de ziua 7-a și CC. Preoți ortodocși din raionul și orașul Galați.

La ședință a luat parte și împuternicitul Ministerului Cultelor pentru orașul și raionul Galați.

Înainte de deschiderea ședinței s-a format biroul din P.C. Arhim. Ieronim Motoc, Vicar Eparhial, P.C. Protoieriu T. Stănescu, împuternicitul Ministerului Cultelor și reprezentanții Cultelor din orașul Galați.

Deschizînd ședința, la orele 9, P.C. Arhim. Ieronim Motoc, după ce a anunțat obiectul întrunirii, a spus, printre altele: «Așa cum am spus și în trecut la conferințele noastre, pe deasupra deosebiriilor de credință, pe noi ne înfrățește dorința fierbinte de a sluji la întărirea Patriei noastre și buna stare a poporului nostru. Toți sîntem chemați a lucra în via Domnului, ca niște buni lucrători. Căci astăzi, spre deosebire de trecut, libertatea cultului e deplină și garantată pentru toate cultele în mod egal, Cultele putîndu-și îndeplini nestingerite sfînta lor misiune. Ţelul nostru coincide întru totul cu cel urmărit de toți oamenii cinstiți și de Frontul Mondial al Partizanilor Păcii, iar la noi în țară, reprezentanții Cultelor au sprijinit, sprijină și vor sprijini toate eforturile conducerii noastre de stat pentru promovarea intereselor Patriei noastre, pentru crearea unei vieți mai bune, pentru întregul nostru popor, luînd drept pildă Cultele religioase din Marea Uniune Sovietică și din celelalte țări cu regim de democrație populară».

În continuare, P.C. Sa a făcut o analiză a evenimentelor politice internaționale: cerința oamenilor cinstiți ca problemele litigioase să se rezolve pe calea tratativilor pașnice. Atitudinea brutala a imperialismului anglo-american față de toți cei care vor să-și creeze o viață nouă și față de popoarele care vor să-și capete independența și suveranitatea națională, contribuția Uniunii Sovietice pentru cauza păcii și pentru destinderea încordării internaționale prin notele diplomatice ale Guvernului Sovietic, prin manifestările de pace în interiorul și exteriorul țării.

Evidențînd ca moment actual ședința sesiunii Consiliului Mondial al Păcii, ținută între 23-28 noiembrie 1953, la Viena, P.C. Arhim. Ieronim Motoc a insistat asupra evenimentului politic intern, alegerile de deputați pentru Sfaturile Populare, pentru care alegeri sînt propuși de mase drept candidați, cei mai buni filii ai poporului nostru stahanoviști, muncitori, țărani, oameni de știință și artă, oameni care și-au arătat devotamentul față de cauza păcii și a fericirii poporului nostru. În inche-

iere P.C. Sa arată că misiunea noastră este lupta pentru apărarea păcii și purtarea în comun a acestei sarcini în mijlocul maselor de credincioși ai fiecărui Cult. Asigurând pacea, noi contribuim la întărirea statului nostru democrat popular și apărăm dreptul nostru de liberă organizare și manifestare în cadrul Constituției R.P.R., care este Constituția Păcii.

Impărtășind salutul frățesc din partea P.S. Episcop Chesarie pentru reprezentanții Cultelor, și arhiepiscopii bincuvântări; pentru toți participanții, P.C. Sa da cuvîntul P.C. Pr. Constantin Titaru, dela parohia Sf. Constantin și Elena din orașul Galați, care prezintă referatul «Lupta pentru Pace în momentul actual».

Prin referatul P.C. Sale, preotul C-tin Titaru, după ce amintește de armistițiul din Coreea, ca rezultat al luptei pentru pace a U.R.S.S. și a forțelor păcii din lumea întreagă, și de tendința generală pentru lichidarea și rezolvarea problemelor litigioase pe calea tratativelor, arată ce este pacea, cum a fost ea înțeleasă în trecut, cum este văzută astăzi, cum caută să o impună imperialismul anglo-american și cum este înțeleasă în U.R.S.S. și în țările de democrație populară.

Acțiuni pentru pace s-au încercat în 1898 și 1907 prin conferințele dela Haga, dela Geneva și astăzi la O.N.U.

În ultimul timp, acțiunea pentru apărarea păcii s-a manifestat prin Congresul Intelectualilor dela Vroclav, 1948, Congresul Mondial al Păcii dela Paris și Praga din 1949, Apelul dela Stockholm din 1950, Congresul Mondial al Păcii dela Varșovia din 1950, Apelul Consiliului Mondial al Păcii din 1951 dela Berlin, Congresul Popoarelor dela Viena, sesiunea Consiliului Mondial al Păcii dela Budapesta din luna iunie 1953, și dela Viena din noembrie 1953.

Imperialismul anglo-american însă nu e pentru o pace constructivă, ci pentru război, continuînd și intensificînd înarmările și fabricarea de arme pentru exterminare în masă, creierea de baze militare în vecinătatea statelor iubitoare de pace, refacerea militarismului prusac, zăvălnicirea rezolvării problemei coreene, impunerea tratatelor dela Bonn și Paris, parașutarea de spioni și întreținerea unui serviciu de spionaj în țările de democrație populară.

Conferențiarul insistă apoi asupra manifestărilor de pace din U.R.S.S. și din țara noastră, pentru ca în partea ultimă a conferinței sale să arate că toți reprezentanții Cultelor au sarcina de a sta în slujba păcii, de a demasca pe acei care lucrează contra păcii, de a lămuri pe credincioși asupra urmărilor bune ale stării de pace, fiind conștienți și convinși că astfel sînt alături de marii conducători religioși din U.R.S.S., Anglia, Polonia, Cehoslovacia, Belgia și din țara noastră, și astfel cu toții sîntem pentru pace, năzuință care este o cerință a conștiinței noastre, o poruncă a rațiunii.

P.C. Sa încheie referatul cu cuvintele scripturistice: «Sabiă vrăjmașilor păcii se va frînge, iar ei se vor prăbuși în fața iubitorilor de pace» (Lev. XXVI, 6-7), după care referatul se supune discuțiilor Adunării.

La discuție iau parte următorii: Pr. romano-catolic Artaloș Francisc, dl. Ionescu Grăjdinoiu, dl. Amustăcioaei, Pr. Nicolae Lazăr, Pr. Teodor Trandafir, Pr. Comșa și dl. Rabin Șef Jacob Margulies.

În linii generale, toți au spus că ideea unității se realizează prin pace, idee care reunește pe toți, indiferent de credința lor. «Datoria fiecăruia dintre noi — au spus vorbitorii — e ca să trezim conștiința păcii în inimile credincioșilor. Biserica e pentru pace, intruct e în firea ei, și pacea concordă cu depozitul sacru al învîțăturii Bisericii». Toți vorbitorii și-au luat angajamente că pe viitor vor activa și mai intens în mijlocul credincioșilor, pentru cauza sîntă a păcii.

P.C. Protolereu Teofan Stănescu, printre altele spune: «Atmosfera acestei conferințe inter-confesionale e plăcută și frumoasă, căci ne duce la cuvintele «Psalmistului: «Cît de frumos e ca frații să trăiască împreună!». Am venit chemați de conștiința noastră ca să alimentăm fruvilul urlei al luptei pentru pace, care a cuprins nenumărate suflete. Noi, preoții, avem datoria să luptăm pentru pace și să antrenăm și pe credincioși din două motive: ca buni cetățeni ai R.P.R. și ca slujitorii ai lui Dumnezeu, Domnul Păcii. Arătînd că munca desfășurată pînă în prezent în cadrul luptei pentru pace, e apreciată la just, ei valoare, îndeamnă pe CC. Preoți să muncească și mai mult, căci numai așa potrivnicii păcii vor da înapoi, și trasează ca sarcină de prim ordin difuzarea și lămurirea documentelor sesiunii Consiliului Mondial al Păcii dela Viena, pînă la cel din urmă credincios.

P.C. Arhim. Ieronim Motoc, în încheiere arată că rezultatele conferinței au fost frumoase și fructuoase. Conferențiarul a sintetizat materialul, a prezentat problema bine și a arătat sarcinile ce revin ca fiind trasate de însăși conștiința noastră. Mul-

țumește P. C. Protoieru pentru felul cum a organizat această conferință inter-confesională, imputernicitului Ministerului Cultelor, care prin prezența sa a arătat fiecărui participant cât de importantă este această conferință și mulțumește apoi tuturor participanților, urîndu-le spor la muncă.

MULȚUMIRI

Tem. nr. 11.324/1953. — Se aduc mulțumiri publice și arhieresti binecuvîntări credincioșilor din filiala Congaz, parohia M. Kogălniceanu, raionul Tulcea, cari sub conducerea C. Pr. Iancu Lazăr și prin dragostea lor față de Sf. Biserică au contribuit cu obolul și munca lor la reparația bisericii.

Pentru felul cum Pr. Iancu Lazăr a știut să ducă munca de lămurire și să supravegheze aceste lucrări, pentru desăvîrșirea lor într-un timp relativ scurt, se evidențiază de către Protopopiat.

Tem. nr. 136/1954. — Se aduc mulțumiri publice și arhieresti binecuvîntări tuturor credincioșilor din parohia Cuca, raionul Bujor, care din dragoste față de Sf. Biserică au donat materialele necesare pentru construirea unei clopotnițe și împrejmuirea cimitirului cu gard de scinduri, și tuturor celor ce au contribuit cu muncă voluntară la efectuarea acestor lucrări.

Deasemenea se aduc mulțumiri publice următorilor credincioși: Iordache Lupu, care a donat Sf. Biserici un Triod; Grigore Axente, care a donat o Psaltire; Ilie Tuluz, care a donat un Căslav; Mihalache Niculiță, care a donat o masă pangar; Maria M. Vlăd și Maria Gh. Anghel, care au donat cite un preș de lînă.

Pentru felul cum C. Pr. Ilie Păun, parohul sus-zisel parohiei, a știut să conducă aceste lucrări, se evidențiază de către Protopopiat.

Tem. nr. 690/1954. — Se aduc mulțumiri publice și arhieresti binecuvîntări membrilor Consiliului Parohial, epitropilor și credincioșilor din parohia Luncavița, raionul Măcin, care prin muncă voluntară au reparat gardul cimitirului, acoperișul Sf. biserici și pridvorul. Deasemenea și credincioșilor, care în mod benevol au contribuit la înzestrarea bisericii cu diferite obiecte de cult.

Pentru felul cum C. Pr. Tiutiuca, parohul parohiei a știut să conducă aceste lucrări și să stimuleze sentimentul cvlaviei la credincioși, se evidențiază pe Protopopiat.

EVIDENȚIERI

Sf. Biserică urmărește mîntuirea sufletească a credincioșilor, dar nu-i este indiferentă nici noua orînduire socială, după care se desvoltă viața omenească.

I.P.S. Patriarh Justinian a antrenat pe slujitorii Bisericii pe drumul loialității față de statul nostru de democrație populară, fiind ferm convins că năzuințele spre progres ale poporulul muncitor nu sînt în contradicere cu învățăturile Sf. noastre Biserici.

Preoțimea Eparhiei noastre, urmînd îndemnurile I.P.S. Patriarh Justinian și ale Chiriarhului ei, în cursul anului 1953, a colaborat și sprijinit activ prefacerile noi sociale, care zi de zi se înfăptuesc în Patria noastră, pentru binele și fericirea întregului popor muncitor. Preoțimea și-a dat cu prisosință contribuția de muncă la înfăptuirea tuturor acțiunilor luate de Guvernul nostru democratic și de către autoritățile de stat.

O remarcabilă contribuție a dat preoțimea în lupta pentru apărarea păcii. Lupta pentru pace stă în centrul preocupărilor pe care le au slujitorii și credincioșii Bisericii noastre. Ea este o datorie socială permanentă.

Din Comitetele de Luptă pentru Pace fac parte un număr de 328 preoți din Eparhia noastră. În cursul anului 1953, preoții au desfășurat o vie și puternică activitate în cadrul acestor Comitete.

Toate inițiativele de pace cu caracter internațional, toate evenimentele mondiale și orice altă acțiune de masă, care se leagă de apărarea păcii în lume, au fost sprijinite din toată inima și cu toată competența de slujitorii Eparhiei noastre.

Trebuie accentuat că preoții Eparhiei noastre, în cursul anului 1953, în urma circularilor date de Central Eparhial și de Protoierii, au explicat și au făcut cunoscute

în rîndul credincioşilor, toate Hotărîrile Guvernului şi Partidului, legate de noile aşezări de viaţă din ţara noastră.

În cecece priveşte organizarea muncii pe teren, s-au evidenţiat toţi cei 12 Prototereii ai celor 12 Protoierii raionale. Din rîndul preoţilor s-au evidenţiat, în cadrul muncii cultural-misionare pe teren bisericesc, următorii:

Raionul Bădila: C. Virgolic-Sf. Treime; T. Bibicu-Osmanu, St. Băleanu-Gh. Zus-Sf. Ioan, V. Manolescu-Brăllita, Anghel Gomelea şi Gh. Andronescu-Sf. Cruce, Ioan Frăţilă-Sf. Gheorghe, Ilie Postolache-Măxineni, C. Enescu-Cazasu, Muşat Haralambie-Movila Miresli, Zahăria Rusu-Smîrdanul Nou, Ioan Cheles-Chişcani, Niţă Pencu-Romanu, Nicolae Velescu-Gropeni, Vlad Gola-Latinu, St. Galea-T. Vladimirescu.

Raionul Hîrşova: Al. Ţară şi Dumitru Popescu-Topolog, Gh. Moşoala-Tichileşti, Mircea Popoiu-Casimcea, Al. Guriţă-Crucea, N. Nicolescu-Elena Pavel şi Cernescu-Sarai.

Raionul Medgidia: Al. Anghel-Cochirleni, C. Dobriţolu-Valea Neagră, Filip Dediu-Valea Seacă, Ioan Tudorache-Dorobanţu, Dima Dumitru-Ivrinezi, Al. Mihăilescu-Tîrguşor.

Raionul Bujor: Gh. Munteanu-Umrăreşti, C. Patriche şi Gh. Simlonescu-Jorăşti, I. Totolci-Smulţi, Gh. Popa-Corni, Gh. Ganea-Măcişeni, Gh. Chebac-Cudałbi, Al. Nistor-Folteşti, Ioan Constantin-Suhurlul, Ilie Păun-Cuca, Dumitru Ciurea-Virlezi şi Năstase Mitrofan-Oasele.

Raionul Istra: Gh. Taifas-Săcele, Ioan Seculanu-Başpunar, Ioan Mîntoiu-Istria, I. Gheţu şi Tone Mocanu-Cogălac, Al. Dimitriu-Babadag, Vi. Sandu-N. Bălcescu, Vasile Dumitru-Ciucurova.

Raionul Adamclous: Traian Georgescu-Vlahi, S. Drăghici-Cogarcea, T. Zburian-Beilic, Gh. Toma-Canlia, V. Stănescu-Ostrov, Dumitru Văcărescu-Băneasa şi Virgil Nicolae-Negureni.

Raionul Insurđei: Gh. Pîtea-Nicoleşti-Jianu, Ioan Popescu-Lacu-Rezi, C. Agapi-Tufeşti, Aurel Georghescu-Tătaru, I. Angelescu-Insurđei, M. Şerbănescu-C. Vodă, N. Ichim-Gura Gîrlitci, C. Zahăria-Mihal Bravu, Gh. Dumitriu-Spiru Haret, I. Petrescu-Tîrgu Filiiului, R. Mocanu-Scărlăteşti, C. Bratoveanu-Berteşti de Jos, G. Palade-Victoria, I. Rădulescu-Col. Grigorescu, N. Sîrbu-Tufeşti, C. Axente-Roşiori, P. Copceag-Insurđei, C. Tudoriţă-C. Doiceşti şi Dumitru Vlăscianu-Cireşu.

Raionul Galaţi: Boris Dumănescu-Sf. Vasile, Em. Hogaş şi Vi. Spiceacu-Sf. Trei Ierarhi, V. Popovici-Sf. Apostoli, Filip Gogoasă-Adormirea Cimitir, N. Lazăr, C. Ţiţariu, M. Filipescu şi T. David-Sf. Impăraţi, V. Bercescu şi Ciuciorescu-Sf. Vasile, N. Vicol şi Gh. Cazacu-Pechea, C. Codreanu-Fintinele, Dumitru Georgescu-Brăniştea, Ioan Teoharie-Tămăoani, C. Comşa-Slobozia-Conăchi şi T. Hanganu-Fileşti.

Raionul Tulcea: Gh. Lazăr-Moruşiol, V. Lazăr-Frecăţel, C. Dobrescu-Teliţa, N. Ionescu-Isaccea, N. Fluture-Parheş, Ioan Popa-Sf. Nicolae, oraşul Tulcea, Gh. Constandache şi Dumitru Guşatu-Niculitci, P. Florea-Dunăvăţul de Jos, B. Ghiniţă-Hagilar, I. Lazăr-M. Kogălniceanu, I. Millian-Cataloi, Ilie Grosu-Horia, I. Suslov-Balabancea, Gh. Spînu-Valea Nucariilor, Gh. Encica-Calicea şi A. Martinescu-Meidanchioi.

Raionul Constanţa: Barbu Ioan-Pecineaga, Plutaşu Dumitru-Cotu Văh, M. Păun-Tuzla, Iacob Antohi-Techirghiol, Ioan Apostolescu-Sf. Impăraţi II, Vasile Cioară-Sf. Andrei II Palas, Arghir Vîrnava-Adormirea I, Virgil Andreecu-Biserica Păcli, M. Verban-Sf. Ingeri, C. Creţu-Sf. Dumitru, Gh. Popescu-Capela Cimitir, Dumitru Andrei-Cuv. Paraschiva, V. Marinescu-Vişoara, M. Dobrescu-Cobadin, Grigore Creţu-Cerchezul, Al. Trandafirescu-Mereni, Gh. Postelnicescu-Movila Verde, Gh. Bîrsan-Negreşti, M. Buric-Sf. Impăraţi I, V. Neagu-Adormirea II, Ilie Dragomirescu-G-ral Scărişoreanu, I. H. Popescu-Sf. Ingeri, Gh. Brătăşanu-Adormirea I, şi Mitrofan Palade-Sf. Nicolae II.

Proieria Filimon Strbu: N. Buzea şi V. Martinescu-Ianca, T. Chircu-Plopu, N. Săvescu-Ruşeu, Stroe Vasile-Ibriam Maraloi, Leava Neagu-Balta Albă, Vladimir Capmare-Drogu şi Ioan Roman-Filipeşti.

Raionul Măcin: M. Epure-Băndoiu, M. Constandache-Dăeni, F. Dănilă şi M. Postolache-Greci, şi St. Tutiuca-Luncaviţa.

CONSILIER

OFICIALE – ADMINISTRATIVE

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

MIȘCAREA PERSONALULUI

I. TRANSFERARI

a) *Preoți.*

1. *Teței nr. 20187/1953.* — Preotul Mihail Lupu, dela parohia Călugărița, raionul Vida, se transferă la parohia Brăilița, raionul Fetești, pe data de 1 dec. 1953.
2. *Teței nr. 20447/1953.* — Preotul Tacea Dumitru, dela parohia Pantazi, raionul Cricov, se transferă la parohia Sf. Anton-Bereasca din orașul Ploești, pe data de 1 decembrie 1953.
3. *Teței nr. 20468/1953.* — Preotul Teodor A. Pieleanu dela parohia Orbeasca de Jos II, raionul Virtoapele, se transferă reciproc cu preotul Ilarion Popescu, dela parohia Ciolăneștii din Deal I, din același raion, pe data de 1 decembrie 1953.
4. *Teței nr. 20790/1953.* — Preotul Alexandrescu I. Nicolae, dela parohia Otopcii de Jos, raionul Stalin, se transferă în postul IV de preot la parohia Sf. Maria-Ghencea, raionul Lenin, pe data de 1 decembrie 1953.
5. *Teței nr. 21579/1953-1203/1954.* — Preotul Ioan D. Turcu, dela parohia Buda, raionul Mihăilești, se transferă reciproc cu preotul Militaru Gheorghe, dela parohia Valca Zimbrului, raionul Topoloveni, pe data de 1 ianuarie 1954.
6. *Teței nr. 1203/1954.* — Preotul Al. Chiriță, dela parohia Tândărei-Gară, raionul Fetești, se transferă la parohia Tonea, raionul Călărași, iar preotul Dumitru Sima, dela parohia Tândărei-Gară, raionul Fetești, se transferă la parohia Sf. Vasile-Chioara, raionul Fetești, pe data de 1 ianuarie 1954.
7. *Teței nr. 1203/1954.* — Preotul Ștefan Scărlătescu se transferă cu post cu tot, dela parohia Sf. Ecaterina, Ploești, la parohia Sf. Spiridon din Ploești, pe data de 1 ianuarie 1954.
- Teței nr. 1203/1954.* — Preotul Marin C. Lungu, dela parohia Dobridor, raionul Calafat, regiunea Craiova, se transferă în postul II de preot la parohia Adunați Copăceni, raionul Vidra, pe data de 1 ianuarie 1954.
9. *Teței nr. 1203/1954.* — Preotul Mircea Popa, dela parohia Furești, raionul Topoloveni, se transferă la parohia Izvoarele, raionul Vidra, pe data de 1 ian. 1954.
10. *Teței nr. 1203/1954.* — Preotul I. Nae, dela parohia Sf. Spiridon-Ploești, se transferă reciproc cu preotul Dumitru D. Ștefănescu, dela biserica Sf. Dumitru-Ploești, pe data de 1 ianuarie 1954.
11. *Teței nr. 1203/1954.* — Preotul Gh. Preda, dela parohia Valea Bisericii, raionul Urziceni, se transferă la parohia Călugărița, raionul Vida, pe data de 1 ianuarie 1954.
12. *Teței nr. 1203/1954.* — Preotul Mihail Gheorghe, dela parohia Borănești, raionul Urziceni, se transferă la parohia Valea Bisericii din același raion, pe data de 1 ianuarie 1954.

b) *Cintăreți.*

1. *Teței nr. 19081/1953.* — Protodiaconul Scurtu Anatolie, dela Catedrala Sf. Patriarhii, se transferă în post de preot la Catedrala orașului Sibiu, pe data de 1 noiembrie 1953.

2. *Temei nr. 21150/953.* — Cîntărețul Ioan V. Burlan, dela parohia Tudor Vladimirescu I, ralonul Lenin, se transferă la parohia Sf. Vineri Nouă, ralonul Grivița Roșie, pe data de 15 dec. 1953.

3. *Temei nr. 21150/953.* — Cîntărețul Badea Cruceru, dela parohia Sf. Vineri Nouă, ralonul Grivița Roșie, se transferă la parohia Tudor Vladimirescu I, ralonul Lenin, pe data de 15 dec. 1953.

4. *Temei nr. 1482/954.* — Protos. Calist Berea se transferă dela parohia Sf. Treime-Dudești, ralonul Tudor Vladimirescu, în post de cîntăreț la Catedrala Sf. Patriarhii, pe data de 1 februarie 1954.

5. *Temei nr. 1661/954.* — Cîntărețul Neacșu Gheorghe, dela parohia Buna Vestire-Râhova, ralonul Lenin, se transferă cu bugetul său, în post de cîntăreț, la parohia Bariera Râhovei din același ralon, pe data de 1 oct. 1953.

c) Personal administrativ

1. *Temei nr. 22121/953.* — Preotul Șerbănescu Nicolae se transferă din postul de consilier administrativ la Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, în post de referent tehnic de specialitate IV, la Administrația Patriarhală (Secția Documente-Muzeu), de pe lângă Sf. Patriarhie, pe data de 1 ianuarie 1954.

2. *Temei nr. 22121/953.* — D-ra Venera Stancu se transferă din post de referent șef dela Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, în post de steno-dactilografă la Administrația Patriarhală, pe data de 1 ianuarie 1954.

3. *Temei nr. 419/954.* — Dl. Alex. Gheorghiu, salariat al Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, se transferă în post de magazioner la cantina Administrației Patriarhale, pe data de 1 ianuarie 1954.

4. *Temei nr. 855/954.* — D-ra Nestorescu Magdalena se transferă dela Administrația Patriarhală, în post de referent șef la Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, pe data de 1 ianuarie 1954.

5. *Temei nr. 1001/954.* — Sora Maria Mustățâ se transferă dela cantina Administrației Patriarhale, în post de îngrijitoare la Catedrala Sf. Patriarhii, pe data de 1 ianuarie 1954.

6. *Temei nr. 2764/954.* — Dl. Marinescu M. Pașol trece dela Institutul Teologic de grad Universitar din București, în post de planificator șef la Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, pe data de 1 ianuarie 1954.

7. *Temei nr. 22058/953.* — Arhim. Gheronție Ghenolu trece din postul de preot dela Catedrala Sf. Patriarhii, în postul de spiritual la Școala de cîntăreți bisericești Curtea de Argeș, pe data de 1 ianuarie 1954.

d) Personalul didactic

1. *Temei nr. 22058/953.* — Arhim. Ghenadie Nițoiu, profesor la Școala de cîntăreți bisericești Curtea de Argeș, se transferă reciproc cu Arhim. Nicodim Sachelarie, profesor la Școala de cîntăreți bisericești Mînăstirea Neamțu, pe data de 1 ianuarie 1954.

II. ANGAJARI ȘI INCADRARI

a) Preoți și diaconi

1. *Temei nr. 20485/953.* — Licențiatul în Teologie Boltan Florin, pe baza examenului de capacitate pentru preoție, se încadrează în postul de preot paroh la parohia Provița de Sus, ralonul Cîmpina, pe data de 1 noiembrie 1953, și se hrotonește pe seama acestui post la data de 6 decembrie 1953.

2. *Temei nr. 21987/953.* — Protos. Simon Stratu, fost preot deservent la mînăstirea Ghighiu, ralonul Plocești, se numește în postul de stareț la schitul Bunea, ralonul Pucloasa, pe data de 1 ianuarie 1954.

3. *Temei nr. 1658/954.* — Ierom. Ioan Iovan, alijitor la mînăstirea Tudor Vladimirescu, ralonul Lilești, se angajează în postul de preot la Catedrala Sf. Patriarhii, pe data de 1 februarie 1954.

4. *Temei nr. 1655/954.* — Ierom. Theoctist Zamfir se angajează în postul de preot la schitul Crasna, ralonul Teleajen, pe data de 1 februarie 1954, cu delegația de stareț.

5. *Temei nr. 1763/954.* — Preotul Mircea Marinescu se încadrează în post de preot la parohia Colilla, ralonul Urziceni, pe data de 1 dec. 1953.

6. *Temei nr. 1794/954.* — Diaconul Spiridon Ilie se angajează în post de diacon la biserica Boteanu, raionul Stalin, pe data de 15 februarie 1954.

7. *Temei nr. 2147/954.* — Preotul Alionte Mihai, fost la parohia Gruiu, raionul Snagov, se încadrează în postul II de preot la parohia Chiselet, raionul Oltenița, pe data de 1 februarie 1954.

8. *Temei nr. 1069/954.* — Protos. Pangrație Cotorobaie se angajează în post de preot la minăstirea Ghighiu, raionul Ploești, pe data de 1 februarie 1954.

b) *Cîntăreți.*

1. *Temei nr. 19176/953.* — Dl. Constantin N. Damjan se angajează în post de cîntăreț la parohia Sărățeni, raionul Urziceni, pe data de 1 nov. 1953.

2. *Temei nr. 20179/953.* — Dl. Ioan M. Ghinea se angajează în post de cîntăreț la parohia Godeni, raionul Muscel, pe data de 1 decembrie 1953.

3. *Temei nr. 22163/953.* — Dl. Nicolae I. D. Ioan se angajează în post de cîntăreț la parohia Costinele, raionul Brănești, pe data de 1 ianuarie 1954.

4. *Temei nr. 1801/954.* — Dl. Agapie Radu se angajează în post de cîntăreț la parohia Sf. Gheorghe-Capra, raionul 23 August, pe data de 1 februarie 1954.

c) *Personal administrativ.*

La Centrul Eparhial.

1. *Temei nr. 614/954.* — Preotul Ștan Dimancea, dela biserica Enel, raionul I. V. Stalin, se angajează în postul de consilier administrativ cultural la Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, pe data de 1 ianuarie 1954.

2. *Temei nr. 1608/954.* — Preotul Vasile Constantinescu dela biserica Sf. Treime din orașul Ploești, Protoiereu al raionului Ploești, se angajează în postul de consilier administrativ cultural-social la Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, pe data de 1 februarie 1954.

3. *Temei nr. 21871/951.* — Monahia Maxim Olimpiada se angajează în post de îngrijitoare la Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, pe data de 1 noiembrie 1953.

4. *Temei nr. 613/954.* — Preotul Mihail Ionescu, secretar al Protoierei raionului 1 Mai, București, se angajează în post de referent șef la Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, pe data de 1 ianuarie 1954.

5. *Temei nr. 613/954.* — Preotul Vasile Fussu, dela biserica Răzvan, raionul T. Vladimirescu, se angajează în post de registru principal la Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor.

6. *Temei nr. 1659/954.* — Dl. Grecu I. Ștefan se angajează în post de normator la Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, pe data de 1 februarie 1954.

7. *Temei nr. 2764/954.* — Ierod. Plăcintă Agafador dela minăstirea Căldărușani, se angajează în post de îngrijitor la via Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor, pe data de 1 ianuarie 1954.

8. *Temei nr. 2764/954.* — D-nii Filotti Ștefan și Iacobi Gheorghe se angajează în postul de referent tehnic de specialitate dela Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, jumătate normă fiecare, pe data de 1 ianuarie 1954.

9. *Temei nr. 2142/954.* — Fratele Grigore Preda, dela schitul Crasna, raionul Teleajen, se angajează în post de tîmplar la Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, pe data de 1 februarie 1954.

La Institutul Teologic de grad Universitar din București.

1. *Temei nr. 20093/953.* — D-nii Ionescu Petre și Butoi Ștefan se angajează în postul de îngrijitori, pe data de 1 noiembrie 1953.

2. *Temei nr. 21870/953.* — Monahiile Petcu Teodosia și Hațeganu Teodosia se angajează în posturi de îngrijitoare, pe data de 1 decembrie 1953.

3. *Temei nr. 1662/954.* — Dl. Constantin Trancă și d-na Casiana Velicu se angajează în posturi de îngrijitori, pe data de 15 ianuarie 1954.

La Școala de cîntăreți bisericești din Curtea de Argeș.

3. *Temei nr. 20364/953.* — D-nele Georgescu Elena și Georgescu Maria se angajează în posturi de îngrijitoare, pe data de 1 noiembrie 1954.

2. *Temei nr. 20527/953.* — Dl. Dumitrescu Ioan se angajează în post de bucătar, și d-na Bușeganu Maria, în post de spălătorească, pe data de 1 noiembrie 1954.

3. *Temei nr. 22094/953.* — Ieromonahul Neonil Ștefan se angajează în post de pedagog, pe data de 31 decembrie 1953.

La minăstiri.

1. *Temei nr. 19001/953.* — Dl. Frincu Ștefan se angajează în post de îngrijitor la minăstirea Cheia, raionul Teleajen, pe data de 1 noiembrie 1953.
2. *Temei nr. 21152/953.* — Monahul Nica Pantelimon se angajează în post de îngrijitor la minăstirea Plumbuita, pe data de 15 decembrie 1953.
3. *Temei nr. 19820/953.* — Ierom. Chesarie Rădulescu se angajează în post de îngrijitor la minăstirea Cernica, pe data de 1 noiembrie 1953.

III. SCHIMBARI IN CONDUCEREA OFICIULUI PAROHIAL.

1. *Temei nr. 19074/953.* — Oficiul parohial al parohiei Sf. Apostoli-Ploești se dă preotului Ioan Găntoiu, pe data de 1 noiembrie 1953.
2. *Temei nr. 21910/953.* — Oficiul parohial al parohiei Vișinești, raionul Pucioasa, se dă preotului Virgil Popescu, pe data de 1 ianuarie 1954.
3. *Temei nr. 159-160/954.* — Oficiul parohial al parohiei Ciolănești Deal I, raionul Virtoapele, se încredințează preotului Serafim Morojan, pe data de 15 ian. 1954.
4. *Temei nr. 559/954.* — Oficiul parohial al parohiei Velinași, raionul Tirgoviște, se încredințează preotului Teodor N. Pavelescu, pe data de 8 ianuarie 1954.
5. *Temei nr. 584/954.* — Oficiul parohial al parohiei Țigănești, raionul Alexandria, se încredințează preotului Vlad Negoescu, pe data de 1 februarie 1954.
6. *Temei nr. 1203/954.* — Oficiul parohial al parohiei Sf. Dumitru-Ploești, se încredințează preotului Ioan Minculescu, pe data de 1 ianuarie 1954.
7. *Temei nr. 1813/954, 736/954.* — Oficiul parohial al parohiei Iancu Nou, raionul 23 August, București, se încredințează preotului Păslaru Ioan, pe data de 1 martie 1954.
8. *Temei nr. 2005/954.* — Oficiul parohial al parohiei Pucioasa, raionul Pucioasa, se încredințează preotului Nicolae Marinescu, pe data de 1 martie 1954.
9. *Temei nr. 2147/954.* — Oficiul parohial al parohiei Chiselet, raionul Oltenița, se încredințează preotului Ștefan Alexandru, pe data de 1 februarie 1954.
10. *Temei nr. 2257/954.* — Oficiul parohial al parohiei Rus, raionul Călărași, se încredințează preotului D. Mihăescu, pe data de 1 martie 1954.

IV. DECESE.

1. Preotul Emilian Popescu, dela parohia Sf. Vasile-Chioara, raionul Fetești, a încetat din viață la 30 noiembrie 1953.
2. Preotul pensionar Ion Celăreanu, dela parohia Bălcoi II, raionul Cîmpina, a încetat din viață la 3 decembrie 1953.
3. Preotul Gh. Dumitrescu, dela parohia Sălcoara, raionul Lehtu, a încetat din viață la 4 decembrie 1953.
4. Preotul pensionar Gh. Eufrosin, dela parohia Sf. Sipuridon, orașul Ploești, a încetat din viață la 8 decembrie 1953.
5. Preotul Vasile I. Popescu dela parohia Socariciu, raionul Fetești, a încetat din viață la 9 decembrie 1953.
6. Preotul Teodor Minculescu, dela parohia Munteni Buzău, raionul Slobozia, a încetat din viață la 11 ianuarie 1954.
7. Cîntărețul Ioan S. Udrea, dela parohia Călinești, raionul Topoloveni, a încetat din viață la 17 noiembrie 1953.
8. Cîntărețul Gh. Dobrescu, dela parohia Sf. Andrei-Bucureștii Noi, a încetat din viață la 19 ianuarie 1954.

V. DISTINCȚIUNI BISERICEȘTI.

1. *Temei nr. 18153/953.* — Preotul Dumitru Neicu, dela parohia Răscăeți, raionul Găești, se distinge cu rangul de «sachelar», pentru frumoasă activitate gospodărească.
2. *Temei nr. 19244/953.* — Preotul Marin Nedelcu, parohul parohiei Dărăști de Sus, raionul Mihălești, se distinge cu rangul de «econom», pentru activitatea depusă la construirea bisericii, urmînd ca Sinodul Mitropolitan să-l confirme această distincție.
3. *Temei nr. 19244/953.* — Preotul Ioan Drăgoicea, preot ajutor la parohia vite depusă, raionul Mihălești, se distinge cu rangul de «sachelar», pentru activități de preotul paroh, la construcția bisericii din această parohie.
4. *Temei nr. 19259/953.* — Preotul Al. Popescu, dela parohia Conțești de Jos, raionul Jos, se distinge cu rangul de «sachelar» pentru frumoasă activitate gospodărească.

5. *Temei nr. 21989/953.* — Preotul Mircea Ionescu, dela minăstirea Zamfira, raionul Ploești, se distinge cu rangul de «sachelar», pentru frumoasă activitate didactică și gospodărească.

VI. PAROHII.

Fixări de categorii; Schimbări de categorii și nume; Treceeri dela un raion la altul.

1. *Temei nr. 19603/953.* — Parohia Înălțarea Domnului-Rahova, raionul Lenin, se fixează la categoria I-a.

2. *Temei nr. 20608/953.* — Parohia Dropia, raionul Călărași, se fixează la categoria III-a.

3. *Temei nr. 21688/953.* — Parohia Drăgoești Pămînteni, raionul Tîrgoviște, trece dela categoria III-a la categoria II-a.

4. *Temei nr. 21803/953.* — Parohia Socoale, raionul Călărași, trece dela categoria III-a la categoria II-a.

5. *Temei nr. 868/954.* — Parohia Orboești, raionul Slobozia, trece dela categoria III-a la categoria II-a.

6. *Temei nr. 1609/954.* — Se schimbă denumirea parohiei Ulmeni Ungureni, raionul Oltenița, după numele comunei, în «Tăușanca».

7. *Temei nr. 1609/954.* — Parohiile Pirlita, Sărulești și Solacolu, trec dela Protoieria raionului Lehliu, la Protoieria raionului Brănești, întrucît depind administrativ teritorial de raionul Brănești.

8. *Temei nr. 1609/954.* — Parohiile Bățina și Valea Bisericii trec dela Protoieria raionului Urziceni, la Protoieria raionului Brănești, întrucît depind administrativ teritorial de raionul Brănești.

9. *Temei nr. 1609/954.* — Parohia Bira trece dela Protoieria raionului Snagov la Protoieria raionului Ploești, întrucît depinde administrativ teritorial de raionul Ploești.

10. *Temei nr. 1609/954.* — Parohia Sotriile trece dela Protoieria raionului Sinaia, la Protoieria raionului Cîmpina, întrucît depinde administrativ teritorial de raionul Cîmpina.

EPISCOPIA BUZĂULUI

MIȘCAREA PERSONALULUI

I. TRANSFERARI

a) Preoți.

Temei Nr. 8.553/953. Preotul Vasile Economu dela parohia Măgura, raionul Cislău, se transferă la parohia Pogoanele, raionul Buzău, în postul de paroh, pe data de 1 Sept. 1953.

Temei Nr. 8.898/953. Preotul Vasile Dinu dela parohia Cătișu, raionul Cislău, se transferă pe data de 1 Nov. 1953, la parohia Amara, raionul Fillmon Sărbu, Eparhia Dunărea de Jos, Galați.

Temei Nr. 9.055/953. Diaconul Mazăre Fănică dela parohia Sf. Ioan, orașul Focșani, se transferă cu postul său bugetar la Sf. Mănăstire Pasărea, raionul Brănești, Sfânta Arhiepiscopie a Bucureștilor, pe data de 1 Nov. 1953.

Temei Nr. 8.898/953. Preotul Leu Alexandru dela parohia Osmanu, raionul Brăila, Eparhia Dunărea de Jos, se transferă pe data de 1 Oct. 1953, la parohia Măcrina, raionul R. Sărat.

Temei Nr. 9.278/953. Preoții Ioan Căciulă dela parohia Scurta, raionul Adjud, și Gheorghe Bădărcă dela parohia Rogoaza, același raion, se transferă reciproc, pe data de 1 Nov. 1953.

Temei Nr. 9.521/953. Preotul Romulus Agapiescu dela parohia Vâlcele, raionul Liești, se transferă pe data de 1 Nov. 1953 în postul de preot paroh dela parohia Trestioara, raionul Beceni.

Temei Nr. 9.593/953. Preotul Iordache Panait dela parohia Murgești, raionul Beceni, se transferă la parohia Știrbeiu, raionul R. Sărat, în postul de paroh pe data de 1 Nov. 1953.

b) Cântăreți.

Temei Nr. 6.753/953. Cântărețul Costăchescu Mircea dela parohia Ciorani, raionul Adjud, se transferă la parohia Munteni II, raionul Tecuci, pe data de 15 Noembrie 1953.

II. ANGAJĂRI ȘI INCADRĂRI.

Temei Nr. 8.555/953. Preotul Vasile Dănilă dela parohia Pulești de Sus, raionul R. Sărat, se angajează în postul de preot bugetar, pe data de 1 Oct. 1953.

Idem, preotul Dumitru Sburian dela parohia Haimanalele, raionul Buzău.

Temei Nr. 8.335/953. Tânărul Crăciun Emil, licențiat în Teologie al Institutului Teologic de grad Universitar din București, având și examenul de capacitate preotească, a fost hirotonit preot pe seama parohiei Scărișoara, raionul Adjjud, pe data de 18 Oct. 1953, și numit paroh la acea parohie pe data de 1 Nov. 1953.

Temei Nr. 9.518/953. Preotul Alex. Dorosan se angajează în postul de preot bugetar la parohia Bucești, raionul Lיעști, pe data de 1 Nov. 1953.

III. CONTOPIRI DE PAROHII ȘI SUPRIMARI DE POSTURI.

Temei Nr. 8.366/953. Prin Decizia Sf. Episcopii a Buzăului Nr. 12/953, parohia Scurta II, raionul Adjjud, se desființează pe data de 1 Nov. 1953, contopindu-se cu parohia Scurta I, formând o singură unitate sub denumirea de parohia Scurta, cu două posturi de preoți.

IV. RECTIFICĂRI DE NUME.

Temei Nr. 9.594/953. Potrivit actelor stării civile, se rectifică numele preotului Traian Preotu dela parohia Sorești, raionul Beceni, în acela de Anton Traian.

Idem, numele preotului Cristea Marin dela parohia Ghizdita, raionul Beceni, în acela de Cârstea Ilie.

V. DISTINCȚII.

Temei Nr. 10.332/953. P.S. Episcop Antim, apreclind în chip deosebit rodnicia activitate pastorală și gospodărească a preoților notați mai jos, le-a acordat rangul onorific de «Sachelar»:

1. Gheorghe Pană, dela parohia Malul Alb, raionul Tecuci.
2. Nicolae Văsii, dela parohia Slobozia Bradului, raionul R. Sărat.
3. Constantin Mortu, dela parohia Pleșești, raionul R. Sărat.
4. Octavian Taraș, dela parohia Sălelea, raionul R. Sărat.
5. Nicolae Stancu, dela parohia Vânători, raionul Focșani.

VI. MULȚUMIRI ȘI ARHIEREȘTI BINECUVANTĂRI.

P.S. Episcop Antim aduce pe această cale mulțumiri, cu arhieresti binecuvântări, preoților, organelor parohiale și tuturor credincioșilor cari au contribuit la repararea și împodobirea sfintelor lăcașuri cu obiecte de cult, după cum urmează:

1. Preotului Gh. Grigorescu și enoriașilor parohiei Vaiju Pașii, Buzău. *Temei Nr. 8.001/953.*

2. Preotului Gh. Dăuca și enoriașilor parohiei Gălești, raionul Adjjud. *Temei Nr. 8.648/953.*

3. Epitropului Ștefan Petrache dela parohia Cornățel, raionul Adjjud, pentru donațiile următoare: un rând complet de icoane preotești, un sfânt epital, una sf. cruce de metal pentru Sf. Masă și una cruce de lemn. *Temei Nr. 8.949/953.*

VII. MONAHALE.

Temei Nr. 9.800/953. Monahia Melania Roșca, absolventă a Seminarului Monahal, a fost numită stareță a Sf. Mănăstiri Rogozu, raionul R. Sărat, pe data de 15 Nov. 1953.

VIII. CONTOPIRI ȘI TRANSFORMĂRI DE SCHITURI.

Temei Nr. 5.226/953. Potrivit hotărârii Sf. Sinod, în ședința sa din 6 Iunie 1953, Sfânta Episcopie a Buzăului, prin Decizia Nr. 11/953 a dispus transformarea unor schituri și mănăstiri, după cum urmează:

3. 1. Schitul de călugări «Găvanu», raionul Beceni, a fost transformat în metoh Dărăști de Mănăstiri Rătești, raionul Buzău, iar monahii repartizați la alte mănăstiri. 2. Schitul de călugări «Lepșa», raionul Vrancea, a fost transformat în metoh al Sf. Mănăstiri «Lepșa», raionul Panciu.

3. Idem, schitul de călugări «Valca Neagră», raionul Vrancea, a fost transformat în schit de călugărițe.

EPISCOPIA DUNĂRII DE JOSMIȘCAREA PERSONALULUI

TRANSFERARI

Tem. Nr. 11211/1953. — Cntărețul extrabugetar Gh. Lefter se transferă pe data de 1 dec. 1953 dela parohia Nașterea Maicii Domnului, orașul Galați, la parohia Sivița, Raionul Galați.

Tem. nr. 11412/1953. — Pr. Neacșu Danciu se transferă pe data de 1 dec. 1953, dela parohia Crișan, raionul Hirșova, la parohia Grădiștea, raionul Filimon Sirbu.

Tem. nr. 11412/1953. — Pr. C. Antonescu se transferă dela parohia Chilla-Veche, raionul Tulcea, în postul II, la aceeași parohie.

Tem. nr. 11412/1953. — Pr. Gh. Encica dela parohia Calica, raionul Tulcea, se transferă pe data de 1 dec. 1953, la parohia Darabani, raionul Constanța.

Tem. nr. 11561/1953. — Pr. Lăscu Orzan dela parohia Esna, raionul Brăila, se transferă pe data de 1 dec. 1953, cu post cu tot, la parohia Scorțaru-Nou, același raion.

Tem. nr. 11561/1953. — Pr. C. Popescu este încadrat, pe data de 1 dec. 1953, în postul II de preot dela parohia Racovița, raionul Brăila.

Tem. nr. 11734/1953. — Pr. Ioan Guțu, dela parohia Amara, raionul Filimon Sirbu, se transferă pe data de 1 dec. 1953, la parohia Filimon Sirbu, raionul Tulcea, în postul II de preot.

Tem. nr. 294/1954. — Pe data de 1 ianuarie 1954, se recunosc următoarele transferări:

1. Pr. Vasile Bănică dela parohia Lișcoteanca, raionul Insurăței, la parohia Nistorești, raionul Hirșova.

2. Pr. Aldea Ion dela parohia Nistorești, raionul Hirșova, la parohia Lișcoteanca, raionul Insurăței.

3. Pr. pensionar Grigore Smîntină dela parohia C. R. Vodă, raionul Insurăței, la parohia Crișan, raionul Hirșova.

Tem. nr. 670/1954. — Pr. Ioan M. Popescu se transferă, pe data de 1 febr. 1954, dela parohia Amăra, raionul Filimon Sirbu, la parohia Beldaud, raionul Istria.

ANGAJARI

Tem. nr. 11.411/1953. — Pe data de 15 dec. 1953, se recunoaște angajarea următorilor: Ruse Elpidia și Carp Neofita, în posturi de îngrijitoare la minăstieră Gelic-Dere, raionul Tulcea.

Tem. nr. 12.030/1953. — Pe data de 1 dec. 1953 se recunoaște angajarea Pr. Doicescu Mircea, la parohia Suțești, raionul Filimon Sirbu (acest post se bugetează cu bugetul dela parohia Tătaru, raionul Insurăței).

Tem. nr. 205/1954. — Pr. Nicolae Țintoiu se angajează pe data de 1 dec. 1953, ca preot paroh la parohia 6 Martie, raionul Istria.

Tem. nr. 204/1954. — Pe data de 31 dec. 1953, se recunoaște următoarele angajări de îngrijitori: 1. Pușcartu Nicanor la minăstieră Cocoș, raionul Tulcea, și 2. Stoica Romana, la minăstieră Saon, raionul Tulcea.

SUPLINIRI

Tem. nr. 11.931/1953. — Ieromonahul Neofiti Obrocaru, dela minăstieră Cocoș, raionul Tulcea, este delegat cu suplینirea parohiei Sf. Gheorghe-Deltă, raionul Tulcea, pînă la ocuparea postului de un preot titular.

Tem. nr. 11.933/1953. — Ieromonahul Bunea Gheorghe este delegat cu suplینirea, în mod provizoriu, a filialei Piatra, pendinte de parohia Corbu de Sus, raionul Medgidia.

DECESE

Tem. nr. 8354/1953. — Cntărețul Dumitru Nicolae dela biserica «Adormirea», orașul Brăila, a încetat din viață în ziua de 24 august 1953.

Tem. nr. 8417/1953. — Cntărețul Gheorghe Stanciu, dela parohia Saligny, raionul Medgidia, a încetat din viață în ziua de 17 septembrie 1953.

CUPRINSUL

Pagina

Sărbătorirea zilei de naștere a I.P.S. Patriarh Justinian	5
O strinsă colaborare	8
Clerul Capitalei adresează I.P.S. Patriarh Justinian urări cu prilejul Anului Nou	13

INDRUMARI PASTORALE.

<i>Redacția</i> , La început de an	20
<i>Pr. Constantin Moise</i> , La Anul Nou	28
<i>Pr. Constantin Hașcău</i> , La duminică înaintea Botezului Domnului	28
<i>Pr. Prof. Ene Braniște</i> , La duminică XXXI-a după Rusalii	31
<i>Pr. M. Constantin</i> , La Înfrînarea Domnului	33
<i>Pr. Gr. Burlușanu</i> , La duminică Hănaneencii	40
<i>Pr. C. Miron</i> , La duminică Vameșului și a Fariseului	44
<i>Pr. Alex. Petcu</i> , La duminică III-a din Post	51
<i>Pr. Prof. Ene Braniște</i> , Iisus plînge	57

PENTRU APĂRAREA PĂCII.

<i>D. V. Sădeanu</i> , Pace popoarelor	59
<i>Pr. Gr. Burlușanu</i> , Preotul Andrea Gaggero, Un înflăcărat luptător pentru pace	68
<i>T. N. M.</i> , Posibilitățile cultelor religioase din S.U.A., de a lupta pentru pace	72
<i>T. N. Manolache</i> , Comunitatea defensivă europeană, privită prin prisma catolicismului	72
<i>D. V. S.</i> , Vestiri ale păcii	76

COMEMORARI.

<i>Diac. I. Pulpea</i> , Comemorarea a 30 ani dela moartea lui V. I. Lenin, marele conducător al Uniunii Sovietice	82
<i>Pr. Stan Dimancea</i> , O sută de ani dela moartea lui Anton Pan	85
<i>Io. Stavr. Const. Moldovan</i> , Viața și activitatea bisericească și literară a lui Anton Pan	87
<i>Pr. Ovidiu Constantinescu</i> , Gavriil Muzicescu	98

EVOCAȚII.

<i>R. Ilie</i> , Arhiepiscopul Ioan, primul stareț al mănăstirii Hurezu (1692-1726)	98
---	----

VIATA BISERICESCA IN CUPRINSUL MITROPOLIEI.

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR.

<i>Comitetul de Direcție</i> , Corala preoților din Capitală	105
<i>rep.</i> Sfințiri de biserică	111
Donații	112

EPISCOPIA BUZĂULUI.

<i>Consilier</i> , Sfințiri de biserică	114
<i>Pr. Th. Rotaru</i> , Contribuția clerului la pregătirea monahilor	116

EPISCOPIA DUNĂRII DE JOS.

* Conferințe interconfesionale	118
* Mulțumiri	120
<i>Consilier</i> , Evidențieri	120

OFICIALE-ADMINISTRATIVE.

ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR.

<i>Mișcarea personalului</i>	123
--	-----

EPISCOPIA BUZĂULUI.

<i>Mișcarea personalului</i>	126
--	-----

EPISCOPIA DUNĂRII DE JOS.

<i>Mișcarea personalului</i>	128
--	-----

**TIPOGRAFIA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MIȘIUNE ORTODOXA
BUCUREȘTI**

Complet

GLASUL BISERICII

REVISTA OFICIALĂ A SF. ARHIEPISCOPII A BUCUREȘTILOR
ȘI A SFINTELOR EPISCOPII A BUZĂULUI ȘI DUNĂRII DE JOS

APARE CU BINECUVÂNTAREA
ȘI SUB ÎNDRUMAREA I. P. S.
J U S T I N I A N
PATRIARHUL ROMÂNIEI

XIII

1-2

IANUARIE-FEBRUARIE

J.22.058 / 1962

ANUL XIII

1954